DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Kızıl Bayrak

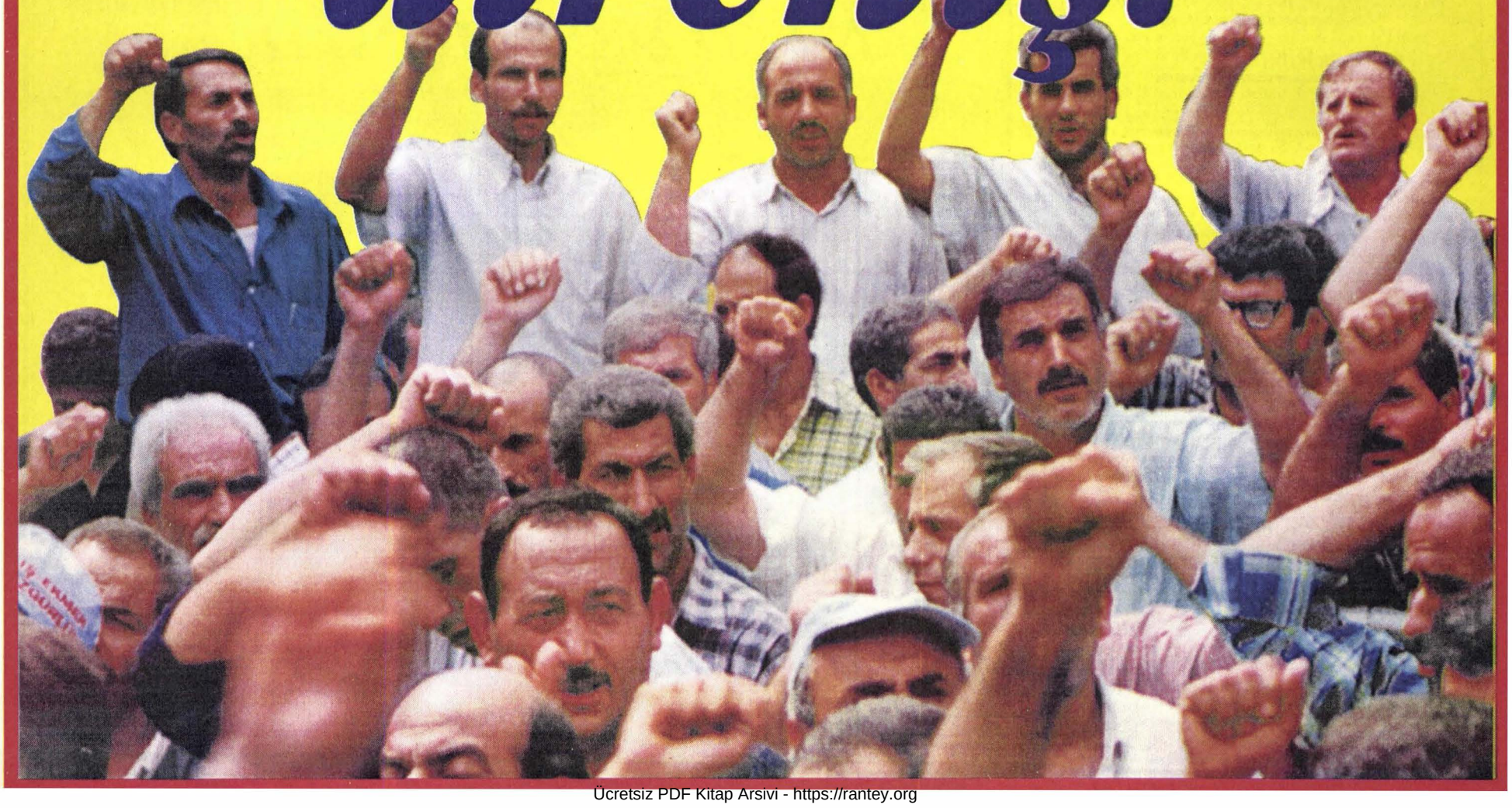
Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 68 • 7 Ağustos '99 • 5 DM

Uzlaşma ihanettir!

İhanete geçit yok!

Zafere kadar direniş!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

Toplumsal uzlaşma değil genel grev-genel direniş 4-5
İhanetin adı "uzlaşma"dır!
SSK yasası kayıtsız şartsız geri çekilmelidir 6
Bugün af dilenenleri düzen affetse de tarih affetmeyecektir! 11
Sınıf hareketi 12-15
TKİP Belgeleri: Sınıf hareketi ve çalışması/2 (orta sayfa). 16-19
Son siyasal gelişmeler-5 20-25
Kürt halkı teslimiyeti kabul etmeyecektir! 26
Son yazı/Fikret Başkaya 27
ABD-Çin arasındaki rekabet derinleşiyor 28-29

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı:68 ● 7 Ağustos 1999
Fiyatı: 5 DM.
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçıtaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:
Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr
Web: http://kizilbayrak.cjb.net

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22, **Kartal**/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604 Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/**ANKARA** Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108 **KAYSERİ**

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt. No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33 **Gebze**/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1 **ZONGULDAK** Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 **İZMİT**

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59 **ANTAKYA** Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!

Adı :.....
Soyadı : .....
Adresi :.....
.....
Tel :.....

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.
***TL İçin :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.**
*** İş Bankasıİstanbul/Aksaray Şb.**
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba yatırdım.

"İşçi sınıfıyla alay ediyorlar!" Hesabını direnişi yükselterek soracağız!

Sınıfın, son saldırı dalgasına karşı direnişi, sendikal ihanet çetelerinin oyunlarıyla bozulmaya-dağıtılmaya çalışılıyor.

Türk-İş ve başkanı Meral'in başını çektiği bu çetenin son oyunu, bilindiği gibi, hareketi parlamento oturumlarına endekslemek oldu.

Sistem ise, saldırısına karşı yükselen direnişi bu kez şiddet yöntemiyle bastıramayacağını gördüğü oranda, hareketi kendi içinden parçalama yolunu tercih etti. Parlamentosu, hükümeti ve muhalefetiyle sermaye devleti,bir danışıklı dövüş gösterisine girişti.

Emek Platformu, önce kitlelerin karşısına geçip "yakarız-yıkarız" nutukları çekiyor, eylem kararlarına imza atıyor, sonra Meral'in ardına dizilip parlamentonun yolunu tutuyor. Meclis Genel Kurulu da, güya, izleyici localarında ağalar takımını görünce tasarıyı ertelemiş oluyor ve alanları işgal etmiş kitleler tıpış tıpış evlerine yollanıyorlar.

Bu oyunun allanıp-pullanarak kitlelere sunulması ise, her zamanki gibi beşinci kol medyaya düşüyor. Burjuva medya olayı hem ilk haber yapıyor, hem de "ilk raund işçinin" manşetiyle sunuyor.

Oyunun bu derece aleni, bu derece pervasız oynandığı görülmemiştir. Bu baylar, işçi sınıfı ve emekçilerle böylesine alay etme cüretini acaba nereden almaktadırlar?

Bunun bir açıklaması, korkunun pervasızlığı olabilir. Hızla yükselen hareket karşısında düştükleri telaşla böyle pervasızlaştıklarına yorumlanabilir. Bunun da bir payı olmakla birlikte, böyle bir yorum bugün için bir avuntudan başka işe yaramayacaktır. Bu nedenle, onları bu derece pervasızlaştıran eksik ve zaaflarımızı görmek ve gidermek zorunludur.

Sınıf sayfalarımızdaki haber, yorum ve röportajlara da yansıdığı gibi, bugün hareketin en temel zaafı, taban örgütlülüklerinden yoksunluk, dolayısıyla sendikal ihanet çetelerinin masabaşı kararlarına mahkumiyet gibi görünmektedir.

Yüklenmek gereken asıl alan da budur.

***

Sınıf devrimcileri olarak, baştan beri ve tüm gücümüzle bu alana yükleniyoruz. Yüklenmeye de devam edeceğiz. Ve kuşkusuz sistem de bunu önlemek için elinden geleni yapmaktadır.

Sistem, sürece yönelik çalışmalarımızı bilinen şiddet yöntemlerini bir kez daha yoğunlaştırmış bulunuyor. Adana büro baskını, İstanbul'da afiş çalışmasının gözaltı terörüyle engellenmeye çalışılması bunun son örnekleri oldu.Yanıtı Ankara'dan yoldaşlarımızın açıklamasıyla veriyoruz:

"Sermaye devleti, toplumsal muhalefetin ivme kazandığı şu günlerde ilerici, devrimci güçlere faşist saldırılarını azgınca sürdürüyor.

3 Ağustos '99 Salı günü saat 21:30 civarında komünistlerin en meşru araçlarından biri olan afiş çalışması sırasında 3 okurumuz sermayenin kolluk güçleri tarafından gözaltına alınmıştır. (Cesur Türk, Hüseyin Bozbağ, Uğur Keskin).

Okurlarımız gözaltında bulundukları süre zarfında kaba dayak, hakaret, tehdit, psikolojik işkenceye maruz kalmışlardır.

Sermaye devletinin işçi, emekçi ve öğrencilere uyguladığı baskıları, imha politikalarını boyutlandırarak sürdürdüğü şu günlerde biz komünistler olarak, ezilen sınıfı bilinçlendirmek ve kazanarak, sermaye devletini yıkma görevi için tüm pratik araçlarımızı, bütün baskılara rağmen onurlu devrim mücadelesi için kullanmaya devam edeceğiz."

İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!
Kahrolusn kapitalizm,
yaşasın devrim ve sosyalizm!

kitapçılarda...

H. FIRAT
Program sorunları üzerine konferanslar
Bağımsızlık ve Devrim
EKSEN YAYINCILIK

H. FIRAT
Demokrasi, Devrim ve Oportünizm
EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yıkım saldırısını geri püskürtmek için

Genel grev-genel direniş yolunda

Örgütlenelim! İlerleyelim!

24 Temmuz günü Ankara'da birleşen öfke seliyle işçi sınıfı ve emekçiler emperyalizmin işbirlikçisi sermayenin yıkım saldırısını geri püskürtmek için direniş kararlılıklarını sergilediler. Sermayenin başkentinde "İşçi memur el ele, genel greve!", "Genel grev, genel direniş!" diye haykıran yüz binlerce işçi ve emekçi, ezilen ve sömürülen on milyonların çıkar, talep ve özlemleriyle birlikte ülkenin aydınlık geleceğinin de temsilcisi oldu.

24 Temmuz'da işçi sınıfı ve emekçiler, haklarımızı gasp ederek efendilerine altın tepside sunmak isteyen emperyalizmin uşağı sermayenin maşası hükümeti uyarmakla kalmadılar. Yanısıra, bizim saflarımızda görünüp de ihanet için pusuya yatmış olan sermayenin hançeri sendika ağalarını da uyardılar. Yüz binlerin eylem ve direniş kararlılığı karşısında bu hainler ihanet planlarını sergileme, direnişi kırma cüretini o gün için gösteremediler. Sermayenin işçi sınıfı içindeki ajanlarından biri olan B.Meral bile "üretimden gelen gücün kullanılması", "genel grev", "sonuna kadar direniş" nutukları atmak zorunda kaldı 24 Temmuz günü.

Ve 24 Temmuz ile birlikte genel grev-genel direnişi örgütleme görevi kendini artık pratik olarak dayattı. İşçi sınıfı ve emekçiler sendika ağalarının dur dediği yerde durmayacaklarını her gün bir kez daha gösterdiler. Kitlelerin eylemi de, öfkesi de, talepleri de sendika bürokrasinin ihanet kabına sığmıyordu. İşçi sınıfı içindeki sermaye ajanları için bu kez işler eskisi gibi kolay değildi. Bu seferkinin 3 Ocak '91, 20 Temmuz '94 türü, sendika ağalarının denetimi ve inisiyatifi altında dalga kıran rolü oynayacak sözde bir genel grev olmayacağı besbelliydi.

Bu yüzden B.Meral ve Türk-İş yönetimi daha fazla beklemedi. Kontr-sendika Türk Kamu Sen de onlara eşlik etti. 24 Temmuz'un hemen ertesinde, adım adım ilerlenen genel grev eyleminin önünü kesmek için, ihanet hançeri kınından çıkarıldı. Böylece, on milyonların sınıf çıkarlarını, milyonların mücadele taleplerini temsil eden ve yüz binlerin eylemiyle bizzat ilerlediği genel grev-genel direniş yolunun karşısına dikildiler. Türk-İş yönetiminin iplerini elinde tutan sermaye cephesi bu hamle ile, işçi sınıfının mücadele saflarını bölme, direniş kararlılığını zayıflatma, bu birlik ve kararlılığının üzerinde yükselen Emek Platformu'nu içinden parçalama ve yaygınlaşan direnişi genel grev aşamasına ulaşmadan kırma hesabı içindeydi.

İhanet kararı karşısında Türk-İş'in örgütlü olduğu fabrikalarda protesto dalgası yükseldi. "Kahrolsun sendika ağaları!", "Pazarlık yok, direniş var!", "Direne direne kazanacağız!" şiarları fabrikalarda, sokaklarda, meydanlarda haykırıldı. Bizzat Türk-İş tabanında gelişen ihanete boyun eğmeme tutumunun da basıncıyla, mücadelenin merkezi konumundaki şehirlerde Türk-İş'e bağlı değişik sendikalardan şubeler biraraya geldiler. Türk-İş yönetiminin ihanet kararına rağmen, "mücadeleye devam" yönünde ortak tutumlar açıklandı.

Emek Platformu, Türk-İş yönetiminin ihanet kararına rağmen, eylem programından geri adım atmayacağını açıkladı ve B.Meral'i direnişin dalga kıranı olarak teşhir etti. Önceden kararı alınmış olan bir saatlik iş bırakma eylemi Türk-İş'in katılmamasına rağmen, özellikle KESK'in ve DİSK'in etkin katılımıyla başarıyla örgütlendi. İşyerlerinden sokaklara, oradan meydanlara taşan ve bir saati aşarak yarım güne ulaşan bu eyleme Türk-İş içinden TÜMTİS gibi mücadeleci sendikalar da destek verdiler. Eylem aynı zamanda ihanete karşı duruşun ve hainlerden hesap soruşun eylemine dönüştü. Arkasından Türk-İş'e bağlı 9 sendika merkezi yönetimi açıklama yaptı ve "mücadeleye devam" tutumunu ortaya koydu.

Kısacası bu kez, gizli kapılar arkasındaki hain hesaplar, fabrikalara, sokaklara, meydanlara uymadı. Türk-İş'li sendika ağalarının ihaneti bu sefer sökmedi. Öfkeli emekçilerin direniş kararlılığının etten duvarına çarptı. Hainlerin yüzündeki maske yere savruldu. Milyonların direniş kararlılığı kırılamadığı gibi, sendika ağalarının ihanetine geçit vermemek konusunda uyarıcı ve eğitici oldu. Türk-İş'li sendika ağaları, hem kendi üye kitlesi nezdinde hem de Emek Platformu içinde teşhir oldu, fiilen tecrit konumuna sürüklendi.

Sermaye cephesi böylece, bu kapsamlı saldırı sürecinde elindeki en büyük kozlardan biri olan Türk-İş'li sendika ağaları üzerinden işçi hareketi üzerinde denetim kurma imkanını elden kaçırma tehlikesi ile yüzyüze geldi. Bu gelişmeler sermaye cephesinde ve onun gizli karargahlarında yeni bir durum değerlendirmesine konu edildi. B. Meral haini efendileriyle yeniden gizli temas kurdu. Arkasından Türk-İş Başkanlar Kurulu yeniden açıklama yaparak "mücadeleye devam etme kararı aldıklarını" bildirdiler. Ve "mücadele kararlılıklarını" sergilemek için de "bir günlük iş bırakma eylemi" kararı aldıklarını açıkladılar. Sonra açıklama yapma sırası hükümete geldi. Hükümet, "Türk-İş'in bu mücadele kararlılığı" karşısında Sosyal Güvenlik "Reform"Yasası tasarısının mecliste görüşülmesini ertelediğini açıkladı. Bunun üzeren Emek Platformu eylemlerin şimdilik askıya alındığını açıkladı.

***

Sendika ağalarının maskesini yere savuran, ihanet hançerini işlemez hale getiren, İMF uşaklarına geri adım attıran, işçi sınıfı ve emekçilerin büyük direniş kararlılığı olmuştur. Sermaye cephesi Türk-İş'li sendika ağalarına koç başılık görevini vererek, darbeyi en üst düzeyden vurarak, yıkım saldırısını yolunu açmak istedi. Ama bunu ilk denemede başaramadı. Şimdi sermaye güçleri, aleyhlerine doğru gelişen durumu yeniden lehlerine çevirmenin hesabını yapıyorlar. Sermaye cephesi, sürecin derslerini gözeterek yeni taktikler geliştirecek, hazırlık yapacak ve tüm gücüyle yeniden yüklenecektir. Öncelikli amaçları, gelişen ve giderek yaygınlaşan direnişi bekleme içine sokarak hareketi soğutmaktır. Arkasından ise "uzlaşma", "tavizler" vb. manevralar geliştirerek, direnişi kırmaya çalışacak, yıkım saldırısını tüm şiddetiyle örgütlemeye devam edecektir.

Şimdi direniş süreci daha kritik bir evreye girmiştir. İşçi sınıfı ve emek cephesi de sürecin yakıcı derslerini görerek eksikliklerini gidermek, gediklerini hızla kapatmak zorundadır. Sınıf gücümüzü gördük, güvenimizi tazeledik, direniş kararlılığımızı sergiledik. Ama henüz saldırılar geri püskürtülmüş değil. Bu durumda zafer sarhoşluğu içine girmek en büyük tehlikedir.

"Türk-İş'in hükümet ile uzlaşma koşullarına hayır, ama Sosyal Güvenlik 'Reform' yasasının sermaye temsilcileri ile ESK içinde önceden uzlaşılan haline evet" demek, mücadeleyi bu sınırlar içinde tutmak, Türk-İş'li sendika ağalarının yapmaya çalıştığından sadece usulen farklı olacaktır. Emeklilik yaşını ve prim gün sayısını biraz aşağıya çekmek kendi başına hiçbir sorunu çözmeyeceği gibi, direnişin kırılmasına vesile olduğu ölçüde derin bir yıkıma yolaçacaktır. ESK'daki "uzlaşma metni", dayatılan mezarda emeklilik akibetini ortadan kaldırmadığı gibi, sağlık ve sosyal güvenlik alanında kazanılmış birçok hakkın da gasp edilmesi anlamına gelmektedir. Kazanılmış hakların masaya yatırılıp pazarlık konusu edilmesine izin verilemez. Yanısıra, İMF-TÜSİAD saldırısı bir paket programdır. Yaşatılan ve daha beteri dayatılan yıkım bu programın bütünlüğü üzerinden kendini ortaya koymaktadır. Ve saldırılar çeşitli alanlarda tüm hızıyla sürmektedir. Öncelikli görevimiz yıkım saldırısını geri püskürtmektir.

24 Temmuz bunun yolunu göstermektedir. 24 Temmuz'da işçi sınıfı ve emekçiler İMF uşaklarından taviz dilenmediler. Kazanılmış hakların gasp edilmesine ve dayatılan beterin beteri yıkıma geçit vermeyeceklerini ilan ettiler. İşçi sınıfı ve emekçiler, mandacı hükümetten merhamet de dilemediler. "Hükümeti mezara gömmeye geldik!" diyerek meydan okudular. İşçi sınıfı ve emekçiler, saldırıyı sadece mezarda emeklilik yasasından ibaret görmediler. Özelleştirmelere, emperyalist tahkime, sefalet ücretlerine, sadaka zamlarına, grevli-toplusözleşmeli sendikal hak gasbına karşı yakıcı mücadele taleplerini haykırdılar. 24 Temmuz'da işçi sınıfı ve emekçiler, yürünmesi gereken mücadele yolunu da, atılması gereken direniş adımını da açıklıkla ve kararlılıkla ortaya koydular.

24 Temmuz'un yolunda ilerlemek direnişin zaferinin gereğidir. Saldırıyı geri püskürtmenin koşulları, ortamı ve güçleri vardır. Herşey, saldırıyı geri püskürtmekte ve genel grevi örgütlemekte kararlı bir önderlik müdahalesine bağlıdır. Önderlik inisiyatifinin sendika ağalarının elinden öncü, devrimci, sınıf mücadeleci işçi-emekçi ve sendikacıların eline geçmesi ve harekete inceden inceye dayatılan "en geri savunma çizgisinin" terkedilmesi gerekmektedir. Saldırı bir bütündür, taleplerimiz de öyle olmalıdır. Öncü, devrimci, sınıf mücadeleci işçi-emekçi ve sendikacıların önderlik inisiyatifini ele almaları ise, ancak ve ancak, 24 Temmuz'un gösterdiği yoldan kararlılıkla ilerleme ve sendika ağalarının ihanet kabına sığmadığını zaten ortaya koymuş olan kitlelerle tabandan birleşme sayesinde başarılabilir.

Bugün direnişin zaferi yolunda ilerlemenin kritik halkası, ayağını sokaktan ve eylemden kesmemek ve elini şalterden uzaklaştırmamaktır. Genel grev-genel direniş ateşinin soğutulmasına izin vermemektir. Fabrikalarda, işyerlerinde genel grev-genel direniş hazırlık komitelerini eylemlilik süreci içinde şimdiden örgütlemek için ileri atılmaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Yıkım saldırısını geri püskürtmenin yolu

Toplumsal uzlaşma değil genel grev-genel direniş!

İMF-TÜSİAD uşağı hükümet ile pazarlık masasında, diyalog yoluyla uzlaşma ve küçük sıyrıklarla bu saldırıyı atlatma hayalleri ve saflarımız içinde bu hayalleri körükleyenler, bugün başımızdan defedilmesi gereken en büyük tehlikedir. Bu saldırı eğer genel grev-genel direnişle geri püskürtülemezse, yolunu düzleyeceği vahşet konusunda saflarımızda hiçbir tereddüte yer bırakmamalıyız. Saldırılara biraz daha az kayıpla boyun eğmek anlayışı, işçi sınıfı ve emekçilerin hiçbir sorununu çözüme kavuşturmayacağı gibi, direniş dalgasını kırdığı ölçüde, atılan her geri adım İMF uşaklarının yıkım saldırısında daha da cesaretlenmesini getirecektir. Genel grev-genel direniş yolundan saldırıları geri püskürtme kararlılığı ile ileri atılmak bugün tutulması gereken görev halkasıdır. Hareketi eylemsizlik içinde en geri savunma çizgisine çekme eğilimlerine karşı, hareketi eylemlilik içinde en ileri direnme düzeyine yükseltme eğilimini hakim kılmak gerekmektedir. Buradaki saflaşma emeğe karşı sorumlu olanlarla sermayeye karşı sorumlu olanları, burjuvazinin çıkarlarına sadık olanlarla proletaryanın mücadele çıkarlarının destekçisi olanları birbirinden ayrıştıracaktır.

İşçi sınıfı ve emekçilerin direniş kararlılığı ve genel greve doğru ilerleyen eylemliliği karşısında bocalayan sermaye iktidarı şimdi yönünü papaz oyununa çevirmiş durumdadır. Önümüzdeki günlerde "toplumsal uzlaşma", "sosyal barış" masallarını daha sık işiteceğiz. ESK tezgahı ise, yıkım saldırısını "yumuşak" biçimler ve "tavizkar" görünümler altında kolay yutulur lokmalar haline getirmek için yeniden devreye sokulacak.

İMF-TÜSİAD uşağı hükümet ile pazarlık masasında, diyalog yoluyla uzlaşma ve küçük sıyrıklarla bu saldırıyı atlatma hayalleri ve saflarımız içinde bu hayalleri körükleyenler, bugün başımızdan defedilmesi gereken en büyük tehlikedir. Bu saldırı eğer genel grev-genel direnişle geri püskürtülemezse, yolunu düzleyeceği vahşet konusunda saflarımızda hiçbir tereddüte yer bırakmamalıyız.

Emperyalizm ve işbirlikçi sermaye iktidarının saldırısı şiddetli ve kapsamlıdır. Söz konusu olan vahşi bir yıkım saldırısıdır. Ve zaten on yıllardır yaşatılan bir yıkım sürecini yeni bir düzeye sıçratarak daha da derinleştirme saldırısıdır. Yıkım saldırısı, işçi sınıfının kazanılmış ekonomik, sosyal, sendikal, demokratik hak (ve bugün bile sadece belirli bir kesimi tarafından kullanılabilen, bir başka ifadeyle işçi sınıfı ve emekçilerin çoğunluğu tarafından zaten kullanılabilir olmayan, ama uğruna mücadelesi verilen) kırıntılarını topyekun tasfiye etme saldırısıdır. Örneğin sadece sağlık ve sosyal güvenlik haklarının fiilen mezara gömülmesi bile aynı zamanda sendikasız-sigortasız çalışan milyonların sendikal örgütlenme mücadelesine indirilecek büyük bir darbe işlevi taşımaktadır. Bu aynı zamanda bir bütün olarak sendikal örgütlenmeyi sınıfın mücadelesi açısından işlevsizleştirmeye dönük bir saldırıdır. Burada da sermayenin amacı sendikaları mücadele örgütleri olmaktan bütünüyle çıkarıp, işçi hareketini denetim altında tutmanın ve üretimi verimli kılmanın aracı olan devlet-işveren yan kuruluşları haline getirmektir.

Yıkım saldırısı onyılların gösterdiği gibi süreklidir. Ve kapitalist batak ekonomisinin rantiye çarklarını döndürebilmek için işçi sınıfının geçit verebileceği, müsaade edebileceği, tahammül edebileceği her şeyin alınması ve bunların emperyalist ve işbirlikçi tekeller başta olmak üzere sermaye sınıfına aktarılmasıdır. Yani sonuna kadar yıkım ilkesi işletilmektedir. Saldırının ana ilkesi çürüyen kapitalizmin daha da koyulaştırdığı vahşet ilkesidir. Şu ikisi birbirini tamamlamaktadır. Birincisi, işgücünü posan çıkana kadar sömüreceğiz. İkincisi, paran yoksa eğitim yok, hastahane yok, hizmet yok!

Saldırı, işçi sınıfının her bir kesiminin, özellikle de sendikalı-sigortalı kesimlerinin "benim mevcut kesimsel durumum ve bireysel güncel çıkarlarım" hesabını boşa çıkartan, geçersiz kılan bir saldırıdır. Örneğin bugün KİT işçisi olana, yarın özelleştirme ile sokağa atılma akıbeti dayatılmaktadır. Bugün kamu emekçisi olana, yarın tasfiye akıbeti dayatılmaktadır. Bugün sendikalı olana yarın sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma akıbeti dayatılmaktadır. Sokağa atılana işsizlik akıbeti dayatılmaktadır. Bugün sigortalı olana mezarda emeklilik akıbeti dayatılmaktadır. Bugün üç kuruş kıdem tazminatı olana yaşam koşullarının kat be kat ağırlaştırılması üzerinden tazminat birikiminin üç günde buharlaştırılması akıbeti dayatılmaktadır. Bugün sendikasız sigortasız çalışan işçiye ve işsiz emekçilere ise vahşetin de ötesi bir akıbet dayatılmaktadır. Bugün az sıyrıkla atlattım diyen bir işçinin çocuklarını ise yarın tüm yukardakilerden oluşan bir vahşet dayatılmaktadır.

Bu yüzden bugün en "şanslı" konumda olan işçi-emekçi kesimleri bile kendi çocuklarının geleceği için direnmek zorundadırlar. Çünkü işçi sınıfının her

En geri savunma çizgisini reddetmeliyiz!

Bugün söz konusu olan sosyal devletin tasfiyesi değil, kapitalist devletin yüzündeki delik deşik sosyal maskeyi artık bütünüyle çıkartıp atmasıdır. Özellikle son 20 yıldır, önceki dönemin mücadeleleri içinde kazanılmış ekonomik sosyal haklar sistemli ve sürekli bir tasfiye saldırısına maruz kalmıştır. Ve neredeyse adı var kendisi yok bir aşamaya kadar ilerlenmiştir. Şimdi ise emperyalizm ve işbirlikçileri, geride sosyal güvenliğin, SSK hastanelerinin, sigortanın, emekli maaşının adını bile bırakmayacak tarzda, sürece son noktayı koyma hedefi ile saldırmaktadır.

İşçi sınıfı ve emekçilerin bu alandaki talebi ve yaşamsal çıkarı, dünkü yağmanın üzerine sünger çekilmesi ve hakların son kırıntılarının da "toplumsal uzlaşma" adı altında pazarlık masasına yatırılarak sermayeye kurban edilmesi değildir. Aksi taktirde, emeklilik yaşı ister 58 isterse 55 olsun, prim ödeme gün sayısı ister 8 bin isterse 5 bin olsun, mezarda emekliliğin de, sağlık ve sosyal güvenlik hizmetlerinin tasfiyesinin de, birikimlerin-primlerin yağmalanmasının da önü alınamayacaktır. Aksi takdirde, SSK kurumunun ayakta kalmasının bile sermaye için ana işlevi SSK primlerini, birikimlerini hortumlamaya devam etmek, böylelikle bunu bir kaynak emme imkanı olarak kullanmak olacaktır.

İşçi sınıfı ve emekçilerin yaşamsal çıkarı ve talebi SSK'yı bataktan çıkartacak önlemlerin (bütçeden emekçilere insanca sağlık ve sosyal güvenlik için gerekli kaynağın aktarılması) ivedilikle alınması ve bugüne kadar gasp edilen hakların, kazanımların ve yağmalanan birikimlerin kayıtsız şartsız geri iade edilmesidir. İşçi sınıfı kendi emeğinin hakkına sahip çıkmalıdır. Kendisini en geri savunma çizgisine mahkum ederek, emeğinin hakkını çalan, birikimlerini yağmalayan asalak sömürücüler karşısında düşkün bir dilenci konuma çekmek isteyenlerin oyununa gelmemelidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kesiminin ve her bireyinin çocuğunun geleceği sınıfının ve ülkesinin geleceğinin akıbetine bugün her zaman olduğundan çok daha fazla bağlanmıştır. Dün de bağlanmıştı. Babaya SSK'nın tasfiyesi ile dayatılan, öğrenci çocuğuna paralı eğitim haracı ile dayatılıyordu. Anneye sendikasız sigortasız parça başı ücret ile dayatılan işsiz çocuğuna intihar olarak dayatılıyordu. Dedeye gözlük camı çerçevesi parası olarak dayatılan toruna okul yerine boyacı sandığı olarak dayatılıyordu. vb. Ama bugün bu bağ çıplak gözle görülür haldedir.

Ve tüm bu saldırıların hiçbiri sebebsiz değildir ve sermaye hükümetlerinin ya da politikacılarının çapsızlıkları, sorumsuzlukları ya da kişisel özellikleri vb. üzerinden şekillenmemektedir. Asıl karayılan emperyalizm ve işbirlikçisi sermaye iktidarıdır, Ecevit ise bunların gel geç bir uşağıdır. Asıl işçi düşmanı olan sermayedir ve tüm sermaye uşaklarının karakteri aynı zamanda birer Yaşar Okuyan'dır. Çünkü emek-sermaye çelişkisinin derinliği gelinen yerde sermayenin işçi sınıfı ve emekçileri gözünü kırpmadan canına okuması düzeyine ulaşmıştır. Ve zaten işçi sınıfı ve emekçilerin onyıllardır canına okunmaktadır. CHP de bu saldırının karşısında değildir, dışında da değildir. CHP düne kadar kendi eliyle de yürütülen yıkım saldırısının bugün meclis dışındaki yedek ayağıdır.

Tüm bu saldırılar, çürümüş, iflas etmiş sermaye düzenini ve kapitalist batak ekonomisini emperyalist sistem çukurunda ayakta tutmanın bir gereği olarak yükseltilmektedir. Bu dizginsiz sömürü, yağma, talan, peşkeş koşullarını bir vahşet düzeyinde dayatmak için, işçi sınıfı ve emekçileri hem hak kırıntılarından hem de savunma silahları olan sendikal örgütlülüklerinden bütünüyle arındırma saldırısıdır.

Sermaye iktidarı, sadece yıkımın önündeki direniş engelini bertaraf etmeye yarayacak biçimsel ve gelip geçici (yani saldırının toplamı ve sürekliliği üzerinden zaten boşa çıkartılacak olan, işlevi hakların mezara gömülmesi ile sonuçlanacak operasyon masasına yatırılacak olanları bir süre uyuşturmak ve yatıştırmak olan) "tavizler" çerçevesinde, ama saldırıyı işin esasında hiçbir şekilde hafifletmeden sürdürme tutumu içindedir. Örneğin "Sosyal Güvenlik Reformu" saldırısının, ESK tezgahında önden anlaşması yapılan, Türk-İş ihanetinin sökmemesi üzerine şimdi yeniden parlatılan ve "toplumsal uzlaşma" ambalajında alternatif yasa tasarısı olarak gündeme getirilmek istenen "daha yumuşak" biçimi, işçi sınıfının değil sermayenin can simididir. Çünkü sermaye denilen canavar aynı anda birden çok cepheden ve onlarca koldan sarkıttığı hortumlarıyla saldırıyı yürütmektedir.

Saldırılara biraz daha az kayıpla boyun eğmek anlayışı, işçi sınıfı ve emekçilerin hiçbir sorununu çözüme kavuşturmayacağı gibi, direniş dalgasını kırdığı ölçüde, atılan her geri adım İMF uşaklarının yıkım saldırısında daha da cesaretlenmesini getirecektir. Genel grev-genel direniş yolundan saldırıları geri püskürtme kararlılığı ile ileri atılmak bugün tutulması gereken görev halkasıdır. Hareketi eylemsizlik içinde en geri savunma çizgisine çekme eğilimlerine karşı, hareketi eylemlilik içinde en ileri direnme düzeyine yükseltme eğilimini hakim kılmak gerekmektedir. Buradaki saflaşma emeğe karşı sorumlu olanlarla sermayeye karşı sorumlu olanları, burjuvazinin çıkarlarına sadık olanlarla proletaryanın mücadele çıkarlarının destekçisi olanları birbirinden ayrıştıracaktır.

"Hükümet ile masa başında diyalog yoluyla sorunu çözme" tutumu ile "genel grev-genel grev direniş ile saldırıyı geri püskürtme" tutumu arasında sadece fark değil, iki karşıt ve uzlaşmaz sınıf tavrı vardır. "ESK zemininde işveren-işçi temsilcilerinin anlaşması esas alınsın" tutumu da saldırıyı geri püskürtememek konumu değil, saldırıyı desteklemek konumudur ve yerinin karşılığı da sermayenin sınıfının safıdır.

Öncü platformlar oluşturarak eylemlilik süreci içinde genel grev-genel direnişi tabandan örgütlemek ve bundan sonra daha incelikli sergilenecek yeni ihanet manevralarının önünü kesmek için tüm gücümüzle sürece yüklenmeliyiz.

Direnişin zaferi örgütlenmeyi dayatıyor!

İşçi sınıfı ve emekçiler 24 Temmuz eylemiyle yıkım saldırısını geri püskürtmek için mücadele kararlılıklarını olduğu kadar birleşik direnişin tutulması gereken yolunu ve atılması gereken adımını da ortaya koydular. Genel grev ve sonuna kadar direniş! Bu sadece Ankara'da güçlerini birleştiren yüz binlerin değil, harekete geçmeye hazır milyonların eylem isteğiydi.

Fedekarlık demagojisi eşliğinde onyıllardır yaşatılan yıkım sürecinin üzerine binen bu yeni saldırı dalgası kapsamlı ve şiddetliydi. İşçi sınıfı ve emekçilerin ana gövdesi, yılların keskinleştirdiği öfke birikimi zemininde ve gene yılların geliştirdiği sınıf sezgisi sayesinde rotasını hızla genel direnişin yoluna doğru çevirdi. 24 Temmuz eyleminde yüz binler direniş taleplerini hiç de kendi başına SSK yasasına ve biçimsel tavizlerle yasanın yumuşatılmasına endekslemediler. Mezarda emeklilik dayatmasından zorunlu tasarruf fonlarının yağmalanmasına, SSK'nın tasfiyesinden sadaka zamlarına, özelleştirmelerden sefalet ücretlerine, emperyalist tahkimden sendikasızlaştırmaya, iş güvencesinden işsizlik sigortasına vb. kadar geniş bir kapsamda taleplerini haykırdılar. Bu aynı zamanda direnişin birleştirici zemininin de ifadesi oldu ve tabandaki aynı ortak basınç 15 işçi-emekçi örgütünün Emek Platformu içinde biraraya gelmesini sağlayan güç oldu.

Emek Platformu, kesimlerin genişliği ve biraraya getirdiği muhatapları açısından işçi sınıfının tarihinde bir ilki oluşturmaktadır. Emek Platformu, birleşik direniş yönünde gelişen hareketin ve bu doğrultuda taban ve öncü basıncının bir yan ürünü olarak doğmuştur. Birleşik direniş yönündeki basıncın ve eğilimlerin mücadele içindeki temsilcisi olarak işlev gördüğü ölçüde de Emek Platformu'nun işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesi açısından olumlu bir rol oynayabileceği tartışma götürmez.

Bununla birlikte, içinde yer alan örgütlerin yönetimleri üzerinden bakıldığında platformun heterojen bir yapıya sahip olduğu görülür. Birleşik direniş ve yıkım saldırısını genel grev ile geri püskürtme isteği ve kararlılığı, tabanın bizzet eylemlilik süreciyle sergilediği ortak bir eğilimdir. Ortak olmayan ise Emek Platformu içinde temsilci olarak yer alan örgüt yönetimlerinin bu konudaki tutum ve eğilimlerinde tabandan farklılaşmadır. Emek Platformu'ndaki temsiliyetin, işçi sınıfının çıkarları ile burjuvazinin çıkarları, emek cephesi ile sermaye cephesi arasında bir yolpaze oluşturan çeşitli konum ve salınımlarıdır.

Emek Platformu içinde, direniş hareketinin ana gövdesini ve sürükleyici kesimlerinin "temsilcisi" olan başlıca güçler Türk-İş, Hak-İş, DİSK ve KESK yönetimleridir. Özellikle üç işçi sendika konfederasyon yönetimleri, yıllardır aynı minvalden süre giden ekonomik-sosyal yıkım saldırıları (özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek üretim, sefalet ücretleri, ekonomik-sosyal hak gaspları, sıfır zamlar, ücretsiz izinler, zorunlu tasarruf ve nema yağması, bağıtlanmış toplusözleşme farklarının gasp edilmesi vb.) karşısında bugüne kadar değil kararlı bir direniş örgütlemek, tersine bu uygulamaların destekçisi olarak sermayeye sunmuşlardır. Bu konfederasyonlar içinde yönetimin çizgisiyle tam bir uzlaşma içinde olmayan, dolayısıyla yıkım saldırısı karşısında konum ve tutumları da farklı olan muhalif sendika ve sendikacıların mevcut olduğu doğrudur. Ama konfederasyon yönetimlerinin yıllardır temsilcisi oldukları sermaye ile işbirliği çizgisinin gelinen yerde değiştiğine ilişkin bir iddia ise, dayanaktan yoksundur. Bunların (ESK'da biraz da kendi isteğine rağmen temsil edilmeyen KESK dışında) düne kadar ESK içinde Sosyal Güvenlik Reformu saldırısına "uzlaşma" biçimi altında işlerlik kazandırmaya çalıştıklarını unutmamak gerekir.

***

Sermaye iktidarını içine girdiğimiz kritik dönemdeki en büyük korkusu Türk-İş yönetimi başta olmak üzere hizmetindeki sendika ağalarının kitleler tarafından hain bellenip de iskartaya çıkması tehlikesidir. Yanı sıra, direnişin/eylemlilik sürecinin sınıf mücadeleci önderliğini de yaratacak tarzda yaygınlaşarak devam etmesidir. Çünkü gelişen eylemlilik süreci sendika ağalarının hareket üzerindeki gerici denetiminin de panzehiridir.

Sermaye iktidarı, ihanet hamlesi sökmeyip de hançeri elinde kırılan Türk-İş yönetiminin yapılan son manevrayla yeniden Emek Platformu'nun başına geçmesinden ve bununla birlikte eylemlerin askıya alınmasından dolayı büyük memnuniyet içindedirler. Böylelikle milyonların genel grev-genel direniş ateşi soğutulmaya, ayaklar sokaklardan kesilmeye, eller şalterlerden uzaklaştırılmaya çalışılacaktır.

Gündemdeki kapsamlı saldırı "reform" sosuna batırılmış gerçek bir yıkım saldırısıdır. Yıkım saldırısı ile ilgili her kayda değer tutum, ya saldırıya karşı işçi sınıfının, emeğin safında ve genel direnişten taraf; ya da saldırının yanında burjuvazinin, sermayenin safında ve genel direnişe karşı bir konum kazanacaktır.

Bugüne kadar DİSK ve HAK-İŞ yönetimleri saldırıyı geri püskürtme ve bunun için de genel grev-genel direnişi örgütleme konusunda bir kararlılık ortaya koymamışlardır. Konumları ve tutumları "reformları" "yumuşatılmış biçimler" üzerinden desteklemek yönündedir. Bu konum ve tutum, kitle eylemliliğinin yükseltilmesi ve genel grev-genel direnişin örgütlenmesini değil, "sorunların masa başında diyalog yoluyla çözümü" yöntemini beraberinde getirmektedir.

Öncü, sınıf mücadeleci, devrimci işçi-emekçi ve sendikacılar için gün bekleme günü değil, genel grev-genel direniş için güçlerini birleştirme ve hazırlıklara hız verme günüdür. Kazanılmış hakları pazarlık masasına yatırıp sermayeye kurban etme eğilimine karşı kesin bir tutum alınmalıdır. Saldırının kapsamı, şiddeti ve sürekliliği karşısında, diyalog yoluyla çözüm beklentisi içine girmenin boş hayal olduğu işçi-emekçi kitlelerine açıklanmalıdır. Kazanmanın yolu güçlerimizi birleştirmekten, örgütlenmekten ve sonuna kadar direnmekten geçiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Çocuklarımızın geleceği için direnelim!

"Uzlaşma, anlaşma" deyip durdukları nedir? Türk-İş'li sendika ağaları İMF'nin mezarda emeklilik zokasının üzerine "taviz" cilası çekmişler, bize öyle yutturmaya çalışıyorlar. Prim gün sayısı şu kadar indirilebilirmiş. Emeklilik yaşı 62 değil de 60 olabilirmiş. Emekliliğine 1-2 yıl kalanların hak kaybı olmayacakmış. Uzun vadede herkes kazançlı çıkacakmış, vb.

SSK yasasının "yumuşatılmış" halinin ne getirip ne götürdüğüne Türkiye'nin gerçekleri üzerinden bakalım. Fazla söze gerek yok. Aşağıdakiler bilmediğimiz, görmediğimiz, duymadığımız, yaşamadığımız şeyler mi?

1. Türkiye'de 10 milyon açık, 10 milyon da gizli işsiz var, ama iş yok.

2. Tensikat giyotini her fırsatta işliyor, her bahaneyle çalışıyor, ama iş güvencesi yok.

3. Bu ülkede 1.5 milyon emekçi memurun da iş hakkı topun ağzında, ama işsizlik sigortası yok.

4. En az 5 milyon sendikasız-sigortasız kaçak çalışma dayatılan işçi var. Ama kaçak çalıştırmanın engellenmesine dönük sadece laf var, hiçbir tedbir yok.

5. Patronlar sigorta primlerinin üzerine yatıyorlar ve devlet de onları teşvik ediyor.

Kısacası iş yok, işsizlik var. İş güvencesi yok, tensikat var. İşsizlik sigortası yok, vahşi sömürü koşulları ve koyu bir sefalet var. Sigorta priminden çalanlara devletin yaptırımı yok, teşviki var.

* Öyleyse, 5 bin, 6 bin, 7 bin, 8 bin vb. kademeli geçiş diye yutturmaya çalıştıkları prim gün sayılarını bu ülkede kaç kişi tamamlayabilecek? Patronlar 40 yaşını geçmiş işçiyi fabrikalarda çalıştırmayacaklarını şimdiden ilan ediyorlar. Bu birinci nokta.

* Diyelim ki prim gün sayısını tamamladınız. Ama prim gün sayısını tamamlayanlar bile emekli olma hakkını sadece kağıt üzerinde kazanıyor. 60 yaşına gelene kadar emekli maaşını alamıyor! İşçilerin ortalama ömrünün 60 yılı bulmadığı bir ülkede bunun ne anlama geldiği açıktır. Aynı SSK birikimlerini, zorunlu tasarruf fonlarını yağmaladıkları gibi, ücretimizden ömür boyu otomatik olarak kesilen emeklilik birikimlerimizi de bu kanemiciler yağmalayacaklar. Biz tek kuruş yüzü göremeyeceğimiz gibi, emeğimizin hak kırıntılarından çocuklarımız bile yararlanamayacak. İkinci nokta da bu.

* Dahası var. Devlet-hükümet ve işveren el ele verip işçiyi vahşi bir kıskaca alıyor. İşçiyi "nasıl olsa emekli olamıyacağım, nasıl olsa kendi paramı bana yedirmeyecekler, nasıl olsa primlerimi yağmalayacaklar, boşuna sigorta yaptırıp emeklilik primi yatıracağıma, patron ücretime üç kuruş daha eklesin" demeye mecbur hale getirmek istiyorlar. Böylelikle sigorta, sağlık, emeklilik vb. hakların kökünü kuratacaklar. Dizginsiz, kuralsız, hiçbir hak-hukuk tanımadan vahşice sömürmenin çalışma düzenini dayatacaklar. Üçüncü nokta da bu.

Sadece işçinin, memurun, emeklinin kazanılmış haklarını tasfiye etmekle kalmıyorlar. On milyonların zaten kağıt üzerinde kalan emeklilik hakkını da bütünüyle defterden siliyorlar. Hak kırıntıları tasfiye edilenler ile defterden bütünüyle silinenler hesaptan düşülünce geriye kim kalıyor? Geriye yüzünü "ülkenin ve halkın çıkarları için fedakarlık", "vatanseverlik", "milliyetçilik" maskesi arkasına gizlemeye çalışan emperyalizmin işbirlikçileri kalıyor. Geriye İMF uşağı bir avuç sömürücü asalak kalıyor. İşte hükümetin ipini bunlar elinde tutuyor.

Eğer bu yıkım saldırısı geri püskürtülmezse, bizi ve çocuklarımızı bekleyen gelecek, emeğin her türlü hakkının mezara gömüldüğü dipsiz bir yıkım ve vahşi bir sömürü düzenidir.

İhanetin adı "uzlaşma"dır! SSK yasası kayıtsız şartsız geri çekilmelidir!

Neyin ne olduğunu bilmiyor değiliz. Bir işçi arkadaşımız maruz kaldığımız muameleyi çok güzel anlatmış. İMF uşağı hükümet bize iki ucu da sivri bir kazık uzatıyor. Eğer birini beğenmezseniz, buyrun ötekinin üzerine oturun, diyor. Olay tam da böyledir.

Öyle ya da böyle kazanılmış haklarımız gasp ediliyor.

Her iki durumda da;

* Emeklilik hakkı, gelecek güvencesi lafta kalıyor. Emeklilik hakkımız yok ediliyor. Mezarda emeklilik dayatılıyor. Biz mezara girerken kan emici sermaye emeklilik birikimlerimizi son kuruşuna dek hortumluyor.

* Bugüne kadarki SSK'nın yağmasının (işçinin birikiminden çalınan 10 katrilyon liranın) üzerine sünger çekiliyor. Bu 10 katrilyonun geri ödenmesi SSK'yı hayata kavuşturur. Ama işçinin canını pazara süren yağmacılardan hesap bile sorulmuyor.

* Sağlık hizmetleri iyileştirilmiyor. Tersine SSK ve sağlık hizmetlerinin tasfiyesinin önü hepten açılıyor. Paran yoksa hastane de yok! Doktor yok, tedavi yok, ilaç yok, ameliyat yok! Sömüre sömüre, hortumlaya hortumlaya cebimizde üç kuruş para bırakmayanlar, bir de karşımıza geçip, paran yoksa öleceksin, diyorlar!

* Yeni yasa işsizlik sigortası getiriyor diyerek reklamını yaptıkları ise tam bir kandırmaca. Zorunlu tasarruf fonlarının yağmalanması, nemaların geri ödenmemesi için yeni bir soygun kapısı açıyorlar. Zorunlu tasarruf fonlarımız üzerinden üç beş kişiye, üç beş ay, üç beş kuruş "işsizlik maaşı" adı altında cep harçlığı verecekler.

Hükümet "kazığın iki ucundan birinde anlaşalım, uzlaşalım, demokrasilerde tek çözüm yoktur, ille de bu olacak diye bir dayatma yoktur" diye ekliyor. İMF'nin uşağı sermaye hükümeti ve işbirlikçi sendika ağaları bizimle dalga geçiyorlar. İşçi sınıfını fazla hafife alıyorlar.

Bunun adını ise "yumuşak ve kademeli geçiş" koymuşlar. Nereye geçmek istediklerini bilmiyor değiliz. Kazanılmış haklarımızı mezara gömmeye... Beterin beteri vahşi bir çalışma düzenini hakim kılmaya... Sefalet ötesi dipsiz bir ekonomik sosyal yıkımı örgütlemeye...

Tüm bunlara geçişin kapısını nasıl aralayacağımıza, gelin birlikte karar verelim, diyorlar. Emperyalizm ve işbirlikçisi sermayenin dikensiz gül bahçesine açılan kapının kolunu yumuşakça mı yoksa sertçe mi çevireceğiz, gelin bunu birlikte tartışalım, diyorlar. Emek ve insan hakları mezarlığına tek kapıdan mı yoksa iki üç kapıdan kademeli mi geçilecek, bu konuda fikrinizi söyleyin, diyorlar.

Onların "toplumsal uzlaşma" zemini burada bitiyor. Ya ötesi? Ötesi İMF uşağı hükümetin tahammül sınırlarını aşıyormuş. Ötesine giden "ekonominin hassas dengelerini" bozarmış. Ötesine giden "sosyal barışı" kundaklarmış. Çünkü ötesi kukla hükümetin ipini elinde tutanların çıkarına dokunuyor.

İşbirlikçi sermaye hükümeti emeğin haklarını ve ülkenin kaynaklarını satışa çıkarmış, haraç mezat emperyalistlere ve yerli işbirlikçilerine peşkeş çekiyor. Haklı olarak ayağa kalkıyoruz, direnişi yükseltiyoruz. Öfkemiz karşısında harekete geçmek zorunda kalan işbirlikçi sendika ağaları ise İMF zokasının üzerine taviz cilası çekip yutturmanın hesabını yapıyor. Böylelikle saflarımızı bölmeye, direnişimizi kırmaya çalışıyor.

Bizim tüm haklarımız, kazanımlarımız, işimiz, ekmeğimiz, özgürlüğümüz, sınıfımızın ve ülkemizin geleceği, bunların örmeye çalıştıkları "uzlaşma" barikatının öte tarafındadır.

Genel grev, bu ihanet barikatını aşmanın adıdır. Genel grev, yıkım ve peşkeş saldırısını geri püskürtmenin adıdır. Genel grev bu işbirlikçiler ve hainler ittifakına anladıkları dilden yanıt vermenin adıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dayatılan vahşi bir yıkımdır!

SSK yasası İMF-TÜSİAD saldırısının sadece bir ayağı. Diğerleri de sırada bekliyor. Emperyalist tahkim, özelleştirmeler, emekçi memuru tasfiye yasası, vb...

22 Temmuz'da hükümet yeni ekonomik paketi açıkladı. Sosyal güvenlik haklarının tasfiyesi vahşi yıkımın sadece bir yüzü. Bu pakette ise vahşetin perde arkası kendini gösterdi.

Bu pakette neler var?

* Sermaye hükümeti bizden çaldığı kaynakları yine emperyalist efendilerine, faizciye, rantiyeye, sermaye kodamanlarına yediriyor. Çalışanı ölüm orucuna mahkum edenler, asalaklara ziyafet sofrası kuruyorlar. İşçinin haklarını mezara gömenler, bu sayede elde ettikleri ganimeti sermayeye altın tepside sunuyorlar. Ama sadece bu değil. Bu ekonomik paketle, rantiyeci, yağmacı, talancı kapitalist yıkım ekonomisinin önünü iyice açıyorlar.

* Yıkım ekonomisi yolunda ilerlemek, son KİT'lerin de tasfiyesi, kentte sanayinin, kırda tarımın çökertilmesi ve işsizliğin katlanarak artması demek. Bugün tekellerin kârlarının %75'i rant geliri. Yarın %90'ı rant geliri olacak.

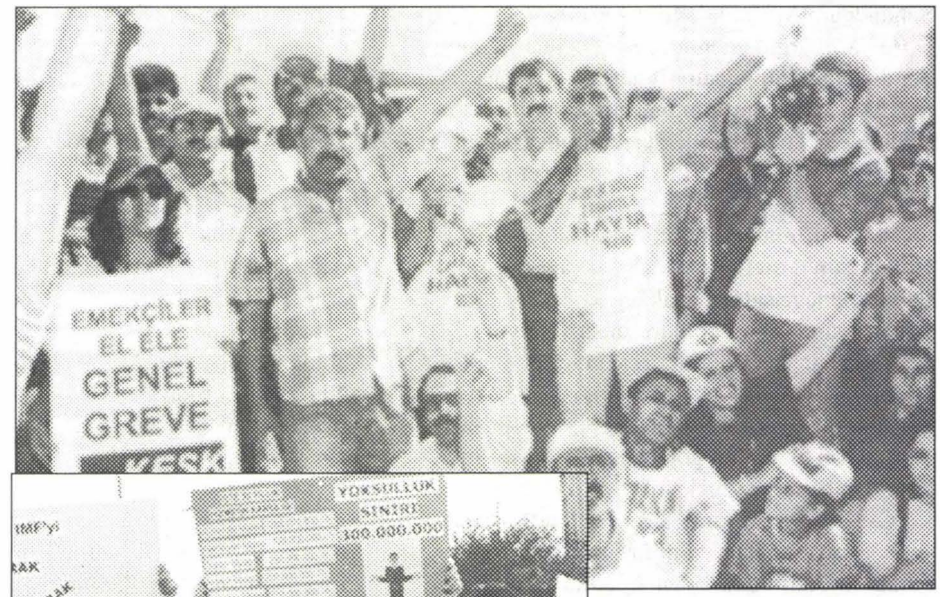
* Yıkım ekonomisi yolunda ilerlemek, dış ve iç borç batağına daha fazla gömülmek demek. Rantiye soygun çarklarını döndürmek için işçinin, emekçinin elinde avucunda ne kaldıysa gasp etmek için, yüklenmeye devam etmek demek. Ülkenin para eden neyi varsa, onu da haraç mezat satışa çıkarmak demek. Dün SSK'nın birikimlerini yağmalayanlar, yarın SSK hastanelerinin kapısına kilit vurup "kelepir fiyatına satılıktır!" ilanı asacaklar. Dün zorunlu tasarruf fonlarını hortumlayanlar, yarın kıdem tazminatlarımıze el koyacaklar. Dün bütçenin üçte ikisini borç faizlerinin ödenmesi için kullananlar, yarın bütçenin tamanını borç faizlerinin ödenmesine ayıracaklar.

* Yıkım ekonomisi, sömürünün hak-hukuk tanımayan vahşi koşullarda örgütlenmesi demek. Tensikat giyotini eskisinden beter çalışacak. Dün bir saatte 100 parça mal üretemiyorsun, öteki senden daha hızlı, diye işten atılanlar, yarın 150 parça mal üretemiyorsun, öteki senden daha hızlı, diye işten atılacaklar.

* Ve sermaye patronları için para kazanmanın her yolu ve her yöntemi yasalar tarafından güvence altına alınıyor. Kirli para, kara para, kanlı para hiç farketmiyor. Hükümet diyor ki patrona, "istersen kaçak işçi çalıştır, işçinin kanıyla beslen, istersen gençlere uyuşturucu sat gençlerin canıyla beslen, sonra paranı faize yatır faiz soygunu ile beslen, hortumunu istediğin yere sarkıt, kasanı tıka basa doldur, sana nereden buldun diye sormayacağız, kazancından vergi bile almayacağız". Bunun bir sonucu da işverenlerin işçilere kaçak, sigortasız çalışmayı daha fazla dayatmaları olacak. İşverenlerin işçilerin ücretlerinden kestikleri sigorta primlerinin üzerine daha fazla yatmaları olacak.

Eğer biz direnmezsek yarın tüm bunlar gerçek olacak. Emperyalist tahkim, özelleştirme, sadaka zamları, sefalet ücretleri, sendikal örgütlenme haklarının tasfiyesi, taşeronlaştırma, esnek üretim, hepsi de aynı yıkım ekonomisinin gerekleri olarak dayatılıyor.

Genel grevi örgütlemek için görev başına! Zafer direnen işçi sınıfı ve emekçilerin olacak!

Sermaye işbirlikçisi sendika ağaları genel grev gerekli değil, diyor. TÜSİAD genel grev yasal değil, diyor. İMF uşağı hükümet ise, genel grev işçi ile halkın karşı karşıya gelmesidir, diyor. Tabii öyle diyecekler. Çünkü onlar emeğin değil sermayenin sınıf davasını güdüyorlar.

Her sınıf kendi silahıyla dövüşür. Genel grev işçi sınıfı ve emekçiler için zorunludur, meşrudur ve haklıdır. İMF-TÜSİAD uşaklarını masa başında ikna etmeyi beklemek bir hayaldir. Sorun bu kan emicilere derdimizi anlatmak değildir. Sorun bu kan emicilerden merhamet dilemek de değildir.

Artık söz bitmiştir. Bütün iş direnmektir. Saldırıları geri püskürtmek ve haklarımızı söke söke almaktır. Bunun için hep birlikte sonuna kadar kararlılıkla direnmeye mecburuz. Bugün direnişin adı, genel grevdir. 24 Temmuz'da 500 bin işçi ve emekçi genel grev kararlılığını ortaya koymuştur. Ezilen ve sömürülen on milyonların yaşamsal çıkarları da bu yolu göstermektedir.

Sermaye ile anladığı dilden konuşacağız. Şalterleri indireceğiz, üretimi durduracağız. Sonuna kadar direneceğiz. Saldırıyı geri püskürtmek için başka çıkar yolumuz yoktur.

Genel grev barikatının bir tarafında işçi sınıfı diğer tarafından sermaye sınıfı yer alacak. Bir tarafında emeğin dünyası ve çıkarları diğer tarafında sermayenin dünyası ve çıkarları. Bir tarafta nüfusun ezici ağırlığının çıkarları ile ülkenin geleceği, diğer tarafta ise bir avuç sömürücü asalağın çıkarları ile ülkenin yıkımı.

Emperyalizmin işbirlikçisi TÜSİAD tekelleri, İMF uşağı tahkimci hükümet, yağmacı meclis, sermayenin faşist yasa ve yasakları, başta Türk-İş'li sendika ağaları olmak üzere bilumum sermaye uşakları karşımıza dikiliyorlar. Bu işçi düşmanlarının hepsi, on milyonların yaşamsal sınıf çıkarları, haklı sınıf talepleri ve meşru sınıf eylemi karşısında haksızdır. Bu yıkımcıların hepsinin sözü, ülkenin aydınlık geleceği konularında hükümsüzdür. Ülkeyi satanlar, toplumu yıkanlar, emeğin haklarını mezara gömenlerin barikatı, işçi sınıfı ve emekçilerin direnişi karşısında gayri meşrudur.

24 Temmuz'da sınıf gücümüzü ortaya koyduk. Saldırılara karşı sınıf öfkemizi ve birleşik direniş kararlılığımızı sergiledik. Güç bizdedir. Gelecek bizdedir. Bu gücü genel grev için örgütleyelim. SSK yasası başta olmak üzere, yıkım ve peşkeş yasaları meclisten geri çekilene kadar direnişimizi kararlılıkla sürdürelim. Direniş, sofradaki aşımızdır. Fabrikadaki işimizdir. Hastamızın ilacıdır. Çocuğumuzun geleceğidir. İMF uşakları bunların hepsine göz koyuyor. Emeğimiz, haklarımız, ülkemiz için, işimiz , ekmeğimiz, özgürlüğümüz için, onurlu ve aydınlık geleceğimiz için direnmeye mecburuz. İnsanca yaşamak için direnmeye mecburuz. Zafer direnen işçi sınıfı ve emekçilerin olacak. Son sözü direnenler söyleyecek.

Direnişin zaferi için genel grevi örgütleyelim.

İhanete geçit vermeyelim. İhanete geçit vermemek için fabrikalarda, işyerlerinde genel grev komitelerini örgütleyelim. Genel grev komitelerinde örgütlenelim.

Tüm işçiler, tüm emekçiler, tüm ezilenler tek yumruk tek barikat, tek ses tek yürek birleşelim. Sendikalı ve sendikasız, taşeron ve sözleşmeli, işçi ve memur, işsiz ve öğrenci, Türk ve Kürt, Alevi ve Sünni, genç ve yaşlı, kadın ve erkek, hepimiz gücümüzü genel grev-genel direniş saflarında birleştirelim.

Bu ülkenin, bu emeğin gerçek sahibi olduğumuzu İMF ve uşaklarına onların anladığı dilden konuşarak gösterelim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İhanete geçit yok!

Zafere kadar direniş!

İMF uşağı hükümet, işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarları, talepleri ve eylemi karşısında üç maymunları oynuyor. Bayram Meral de hükümetin dördüncü ortağı gibi davranıyor. Başta Bayram Meral olmak üzere bir kısım sendika ağası eylem kırıcılığına soyunuyor.

Sendikalar kimsenin babasının çiftliği değildir. Sendikalar, İMF'nin, İMF uşağı hükümetin ve patronların örgütü değildir. Sendikalar bizimdir. Sendikalar bizim aidatlarımızla ayakta duruyorlar. Sendikalar işçi sınıfının mücadele örgütleridir. Tüm güç ve imkanlarını işçi sınıfının çıkarları ve mücadelenin ihtiyaçları için seferber etmek zorundadırlar.

İşçi sınıfının örgütlerinin başına geçeceksin. Hükümetin desteğiyle reklamını yapacaksın. Parayla delege satın alacaksın. Koltuğa oturacaksın. Cebini dolduracaksın. İşçinin aidatıyla har vurup harman savuracaksın. İşçi sınıfının temsilcisi geçineceksin. İşçi sınıfının adına konuşacaksın. Sonra da gidip, İMF'nin, patronların hizmetini göreceksin! İşçi sınıfını sırtından hançerleyeceksin!

Öyle yağma var mı? Eğer biz izin verirsek, var! Sendika ağaları yıllardır bu işi yapıyorlar. Onlar bu işlerin gizli devlet memuru. Bu ilk ihanetleri değil. Çünkü kötü alışmışlar. Onları kötü alıştırmışız.

Bugün hesap sormazsak yarın yapacakları yine budur! B.Meral ve tayfasından hesap sormak için yarını beklemeyelim. İhanete gereken yanıtı verelim!

Türk-İş'li işçi kardeşler!

20 yıl onlar fedakârlık dediler, biz hançer yedik. Bir 20 yıl da çocuklarımız bu hainlerin hançerini sırtına yiyip yerlerde mi sürünsünler? Eğer böyle giderse, biz emeklilik yüzü görmeden mezara girerken, çocuklarımıza sadece borç senedi bırakacağız. Peki böyle mi gidecek? İhanet karşısında susacak mıyız? Haklarımızın mezara gömülmesi karşısında boyun mu eğeceğiz? Çocuklarımıza, "bu da bizim emeğimizin dişimizle-tırnağımızla savunduğumuz hakkıdır, bu sınıfımızın mücadele bayrağıdır, sen bunu al ve daha ilerilere götür" diyebilecek hiç mi mücadele mirası bırakmayacağız? Çocuklarımıza onurlu bir gelecek için mücadele yolunu gösteremeyecek miyiz?

Satılan emeğimizin hakkıdır. Satılan çocuklarımızın gelceğidir. Sendika ağalarına boyun eğmeyelim. İhanete yeltenenlere koltuklarını dar edelim. Hiçbir sendikacının hükümete ve patronlara uşaklık yapmaya hakkı yoktur. Sendikacılar; ya genel grevi örgütlemek için görev başına ya da kapı dışına! Anlamayanlara bunu anladıkları dilden anlatmak bizim boynumuzun borcudur.

Ama hainlere vereceğimiz yanıt yakalarına yapışmaktan ibaret olamaz. Dün Şevket Yılmaz gitti Bayram Meral geldi, yarın Bayram Meral gider bir diğeri gelir. Sermayenin elinde maşa mı yok? Mücadele eskilerini kırpıp kırpıp hain yapıyor, başımıza dikiyor. Foyası çıkanı atıyor allayıp pullayıp getiriyor ötekini. Bayram Meral zaten yükünü yeterince tutmuş. Artık sermayeye son hizmetlerini yapıyor. Gider ayak ihanetin en büyüğüne imza atıyor.

Evet bu hainlerin yakalarına yapışacağız. Hesap soracağız. Ama asıl iş mücadeleyi kendi ellerimize alıp yükseltmektir. Mücadeleyi kendi ellerimizle yükseltirsek, sermayenin maşaları da bir daha sendikaların kapısından içeri adım atamazlar. Bunu bugünden yapmalıyız.

Sosyal güvenlik reformuna evet, genel greve hayır diyenler. Ne evet, ne hayır diyenler. Kem küm edenler. Mücadele etmek gerekir deyip de bunun gereklerini yerine getirmeyenler. Bunların hiçbiri işçi sınıfını zerre kadar temsil etmiyorlar. Böyle diyenler sermayenin uşağıdır, İMF'nin işbirlikçisidir. Böylelerinin sendikalarımızın başında oturma hakları yoktur. Bizim adımıza konuşma hakları yoktur. Bizim adımıza karar verme hakları yoktur.

İhaneti neden kabullenecek misiz? Eğer biz kabullenmezsek, hiç kimse bize zorla boyun eğdiremez. Sermaye uşaklarının dayatmalarını niye kabul edecek misiz? Kazanılmış haklarımızın ölüm fermanına neden boyun eğecek misiz?

Onlar 500 bin işçi ve emekçinin 24 Temmuz'da Ankara'da verdiği "genel grev genel direniş!" sözüne kulaklarını tıkıyorlar. Onlar onmilyonlarca işçi ve emekçinin haklarının gaspedilmesine gözlerini yumuyorlar. Onlar bu ülkenin emperyalizme peşkeş çekilmesi, İMF tarafından yönetilmesi, mezarda emekliğinin dayatılması, SSK'nın yağmalanması karşısında seslerini kısıyorlar. Onlar bu ülkenin, üzerindeki onmilyonlarca işçi ve emekçiyle birlikte emperyalizme satılmasına aracılık ediyorlar. Onlar bizi, bizim insanca yaşama haklarımızı tanımıyorlar.

Peki biz neden onların ihanet kararlarını tanıyacak mışız?

Türk-İş'li işçi kardeşler!

İhanet kararlarını tanımayalım. Direnişe devam eden DİSK'li, HAK-İŞ'li, KESK'li sınıf kardeşlerimiz ve direnişe katılan diğer örgütlerle birlikte davranalım. Bunun için fabrikalarımızda direniş komitelerinde örgütlenelim. Hainleri başımızdan savurup atmanın da, patronların genel grev karşısında yükselteceği saldırıları geri püskürtmenin yolu da budur.

Sınıf mücadelesi tarihimizin derslerini unutmayalım. 15-16 Haziran 1970'de Türk-İş'li sendika ağalarının engellemelerine rağmen şalterleri indirmiş ve direnişteki DİSK'li işçi kardeşlerimizle barikatlarda kucaklaşmıştık. Çünkü saldırı tüm işçi sınıfını hedef alıyordu. 15-16 Haziran '70'de gücümüzü birleştirdik. Boyun eğmedik, can pahasına direndik. Ve meclisteki saldırı yasasını geri püskürttük. Dişe diş mücadeleyle kazandığımız haklarımızı gene dişe diş mücadeleyle koruduk. Bugün de tutmamız gereken yol bu aynı birleşik direniş yoludur.

Eğer bunu bugün yapmazsak, yarın çok geç olacaktır. Genel greve hazırlanmak için bir gün dahi beklemeyelim. Saflarımızı sıklaştıralım. Örgütlenelim, direniş gücümüzü birleştirelim. Üretimden gelen gücümüz bugün en büyük mücadele silahımızdır. Genel grev silahımızı kuşanalım.

Alınteri

Terimin hakkını isteyeceğim arkadaş
Belki direneceksin
Belki grevimi kırmak isteyeceksin
Belki de kurşunlatacaksın
Fabrika kapısında
Ama
Terimin hakkını isteyeceğim.

Uzatacaksın belki boynumu
Yağlı urganlarda
Belki ömür boyu
demir parmaklıklardan bakacağım hayata
Belki sökeceksin tırnaklarımı
Ama
Terimin hakkını isteyeceğim.

Yuva kurdurmayacaksın belki
Belki sevdiğimin elini tutamayacağım
Sevemeyeceğim doyasıya
Belki de lanete bürüyeceksin halkımı bana karşı
Ama
Terimin hakkını isteyeceğim.

Ölümcül direncimi kıramayacaksın!..

Zafer Keskin (NETAŞ işçisi)
-1986-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sermayenin kıyak paketi açıldı

DSP, ANAP, MHP hükümeti, sermayeye yeni teşvik kaynakların aktarıldığı, borçlarının ertelendiği, vergi ve mali milat gibi yükümlülüklerinin kaldırıldığı yeni bir kıyak paketini açmış bulunuyor.

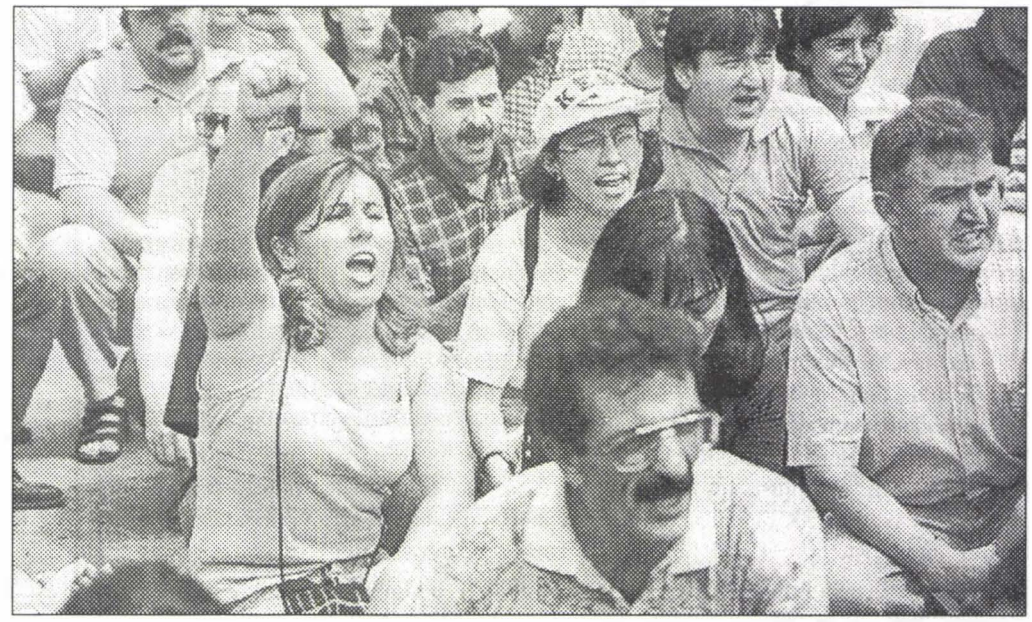
Tekelci burjuvazinin çok yönlü siyasal tahkimat operasyonlarıyla kurulan DSP-MHP-ANAP hükümeti böylece sahibinin çıkarları doğrultusunda Türkiye kapitalizmi tarihinin en kapsamlı saldırı programlarından birine imza atmaktadır. On yıllardır yapısal bir kriz içerisinde debelenen Türkiye kapitalizmi her defasında krizini atlatmak yönünde bir yandan işçi ve emekçilere daha derin bir sömürü, soygun ve sefaleti dayatırken, diğer yandan da milyonlarca işçi ve emekçinin yıkımı ve azgın sömürüsüyle elde edilen muazzam boyutlardaki değeri sermayenin kasalarına akıtmaktadır. Faşist darbeler, katliamlar, kanlı provokasyonlar, baskı ve terör kurumları tarafından her defasında bunun için kullanılarak, işçi ve emekçiler sömürü ve soygun paketlerine boyun eğdirilerek sermayenin krizden palazlanarak çıkmasını sağlamaktadırlar.

24 Ocak kararlarını izleyen 12 Eylül askeri faşist darbesi, 5 Nisan paketi sonrasında tırmanan faşist devlet terörü hep böylesi işleyen bir sürecin ürünüdürler.

Bugün faturanın işçi ve emekçilere ödettirilmesiyle sermayenin rahat nefes almasını sağlamak için varını yoğunu koyan DSP-MHP-ANAP hükümeti de, MGK ve TÜSİAD'ın, 28 Şubat süreci olarak adlandırılan ve düzenin baskı ve terör kurumlarını güçlendirip yetkinleştirmesi sonucu toplumun çok yönlü manüpülasyona uğratılmasıyla elde edilen siyasal zemin üzerinde saldırı politikalarını hayata geçirmektedir.

İlk icraatını işçi ve emekçilere dönük saldırı programını yürürlüğe koyarak gerçekleştiren İMF-TÜSİAD hükümetinin açtığı yeni paket düzen kurumlarının işlevini açık bir şekilde ortaya sermektedir. Düzen kurumları milyonlarca işçi ve emekçinin alınterinin gasp edilerek asalak sermayedarlara verilmesi temelinde işlemektedir.

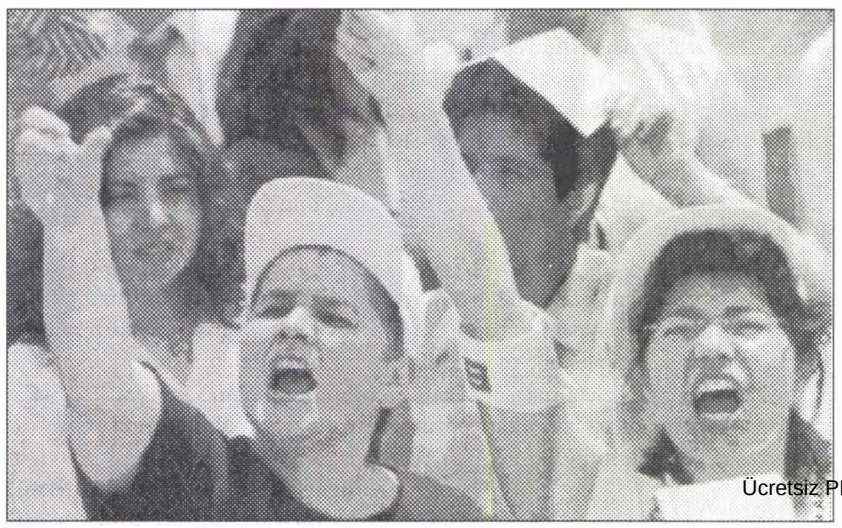
İşçi ve emekçilere mezarda emekliliği, sefalet ücretlerini, sosyal hakların gaspını, özelleştirmeleri, tarımda küçük üreticiye destek alımlarının düşürülmesini, küçük esnaf ve serbest meslek sahiplerinin vergi oranlarını arttırarak yıkımı reva gören hükümet, İMF ve TÜSİAD'ın emireri olduğunu kanıtlamaktadır. Aynı hükümet, uluslararası sermayenin önündeki bütün yasal engelleri, sömürü ve soygun politikalarının önündeki tüm sınırları kaldıran tahkimi, sermayenin daha fazla semirmesi için milyarlarca dolarlık teşvik paketlerini, uyuşturucu ve bilumum kirli işlere tam bir serbesti sağlamak için daha önce kara parayı aklamak için çıkarılan "nereden buldun" yasasının iptalini, krizde batan şirketlere trilyonlarca kiralık sermaye aktarımını, sermayenin faiz ve borsa vurgunları için uygulanan verginin kaldırılmasını yürürlüğe koymaktadır.

Mezarda emeklilik yasasını meşrulaştırmak için "bu yasayı çıkarmazsak devlet çöker", "gemi karaya oturmak üzere, gemiyi yüzdürmek için herkes fedakarlık yapmalıdır" diyen İMF-TÜSİAD hükümetinin temsilcileri gerçek kimliklerini ve kimin çıkarlarının yürütücüsü olduklarını göstermektedirler. Yıllarca SSK kaynaklarını düşük faizle borç verip yüksek faizle borçlandırarak sermayeye iç ettirenler şimdi SSK hastanelerine göz koyuyor, işçi ve emekçileri mezarda emekliliğe mahkum etmek istiyorlar.

Asrın en büyük soygununu işçi ve emekçilerden kesilen 2.3 katrilyonluk zorunlu tasarrufun gaspıyla gerçekleştiren ve bunu 'devletin kasasında ödeyecek para yok' demogojisiyle gerekçelendiren sermaye devleti, sadece bir ayda sermayeye iç borç ödemesi olarak 2,5 katrilyon aktarmaktadır. Bugün en büyük tekelci sermaye grupları bu şekilde beslenmektedirler. Öyle ki, Türkiye'nin en büyük 500 şirketi kârlarının yüzde 87.7'sini faiz vb. üretim dışı alanlardan sağlamaktadır. Yani devlete verdikleri borç karşılığında elde edilen faizle semirmektedirler. Bu, işçi ve emekçiler üzerinden işleyen soygun çarklarının acımasızlığını yeterince gözler önüne sermektedir.

Batan gemiyi yüzdürmek için işçi ve emekçileri fedakarlığa çağıranlar, açıktır ki, yalan söylemektedirler. Bu son kıyak paketiyle de görüldüğü üzere yüzdürülmeye çalışılan tekelci sermayenin gemisidir. İşçi ve emekçiler ise ancak bu geminin kazanında çıra olarak yanmak suretiyle yer alabilirler.

İşçi ve emekçilere dönük saldırılarla at başı yürüyen bu kıyak paketi çok açıktır ki, yıllardır tekrarlanaduran "işçi işveren ortaklığı" demogojilerini, görmeyen gözler şahsında dahi kendini gösterir bir açıklığa sahiptir.

Sermayeye kıyak paketinin açılması tekelci sermayeyi mutluluğa boğmuş durumda. Tekelci sermaye sömürücüleri "ne dediysek oldu" (Fuat Miras, TOBB Başkanı) diyerek mutluluklarını ifade etmekte ve uşaklarını sadakatlerinden ötürü kutlamaktadır.

Ancak sermayenin bu mutluluk tablosu gelişmekte olan işçi-emekçi hareketiyle yerini korkuya bırakmaktadır. Krizin faturasını ödemeyi reddederek hergün alanları dolduran işçi emekçi dalgası sermayenin demogojik kampanyasına, sendika ağalarının dalgakıran rolüne karşın çığ gibi büyümekte, sermayenin korkularını büyütmektedir. Bu da sermaye devletinin, demogojik kampanyaları ve politik saldırıları yanında baskı ve terör kurumlarını devreye sokmaktan kaçınmayacağını gösterir.

İşçi emekçiler sermaye düzeninin sömürü ve soygun çarklarını darmadağın edecek militan bir mücadele, sermayenin terör örgütüne karşı devrimci bir sınıf savaşı için parti saflarında birleşmelidirler.

Sermayenin kıyak paketinde neler var?

"Nereden Buldun" olarak adlandırılan "Mali Milat" üç yıl süreyle erteleniyor. İlk uygulama anında bizzat devlet tarafından resmi olarak bir kara para aklama operasyonu anlamına gelen bu yasa sonrasında kara para hareketliliğini sınırlamaya başladığı için bugün kaldırılma yolu seçilmektedir.

*Geçici vergi de 2000 yılında başlamak üzere kurumlar vergisi yüzde 20'ye indirilecek ve ödeme süresi 6 aya çıkarılacak.

*Banka faizleriyle repo gelirlerinin vergilendirilmesinde uygulanan beyanname zorunluluğu kaldırılacak.

*İhracatçı şirketlere 1 milyar 800 milyon dolarlık bir kaynak aktarılacak.

*Kriz nedeniyle darboğaza giren batak şirketlere borç ertelemesine gidilecek, ertelenen kredilerin yüzde 20'si oranında sağlanan ek kredi olanağı da yüzde 50'ye, ödenmeyen kredilerin takibinde uygulanan 30 günlük süre 60 güne çıkarılacak.

*KOBİ'lere kredi olarak 100 trilyon aktarılacak.

*Borsadan elde edilen ranta uygulanan vergi 4 yıl boyunca kaldırılacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sermayenin ve sendika bürokrasinin oyunlarının karşısına öncü işçi inisiyatifi ile çıkılmalıdır!

Sermaye devleti, uygulamaya koyduğu yıkım programıyla, dizginsiz bir vahşi sömürü ortamı yaratarak, işçi sınıfı ve emekçileri dipsiz bir sefalete mahkum etmeyi hedefliyor. İşçi sınıfı ve emekçiler bu saldırının kapsamı hakkında ayrıntılı bir bilgiye sahip olmamakla birlikte, sınıf önsezisiyle harekete geçmiş bulunuyor.

İşadamlarının bir kısmı 58-60 yaş sınırını yanlış bulduklarını, bu yaşlarda işçi çalıştıramayacaklarını, verimin düşük olacağını, bir diğer kısmı ise hükümetin yürüttüğü sosyal güvenlik saldırısını desteklediklerini açıkladı. Hatta işçi sınıfı ve emekçilere tam istedikleri gibi saldırdığı için hükümeti kutladılar. Bu farklı tutumların amacı, işçi sınıfının bilincini bulandırmak ve mücadelenin hedef tahtasına bir sınıf olarak oturtulmaktan kurtulmaktır.

Sermaye sınıfı sürece çok yönlü hazırlandı. İşçi sınıfı ve emekçileri sendika bürokratları aracılığı ile kontrol etmeye çalışıyor. Yakın geçmişte metal ve tekstil sektöründeki toplusözleşmelerde oynadığı oyunu yeniden oynayabileceğini sanıyor. TİS süreçlerinde de Türk-İş, DİSK, Hak-İş ortak davranma kararı almışlar, sürecin kritik bir evresinde Türk-İş toplusözleşmeleri satmış, ilk önce sert tutum alıp mücadeleye devam diyen Hak-İş ve DİSK de daha sonra aynı yolu tutmuştu. Aynı oyun ikinci kez tekrarlanmak isteniyor. Kritik bir noktada Türk-İş, hiçbir somut gelişme kaydedilmemişken mücadeleyi sattı. Hak-İş ikircikli tutum aldı. DİSK'in de arkalarından gitme olasılığı yüksek. Ama aynı oyunu aynı rahatlıkla oynama olasılıkları bu sefer yok. Sınıfın ana gövdesi henüz harekete geçmemiş bile olsa duyarlılık ve tepki oldukça yoğun. Nitekim bunun ürünü olarak Türk-İş'e bağlı 9 sendika farklı tutum aldı. Türk-İş taban basıncı ile 1 günlük iş bırakma kararı almak zorunda kaldı. Türk-İş'i bu kararı almak zorunda bırakan, işçi sınıfı üzerindeki denetimini tümüyle yitirme riskidir. İlerleyen süreçte satış için daha uygun bir zemin kollamak üzere şimdilik taban basıncına boyun eğmek zorunda kalmıştır.

Tüm emekçi sınıflar saldırının ortaklığı karşısında dayanışmacı tarzda değil uzun süredir ilk kez ortak mücadele zemininde buluştu. Kamu emekçilerinin eylemci kitlesi ve eylem deneyimi sınıfa oranla daha fazla. Bu süreç işçi sınıfı açısından mevzi direnişler şeklinde yaşanmıştı. Eylemler ve dayanışma yerellerle sınırlı kalmıştı.

'89 bahar eylemliliklerinin yetiştirdiği öncü işçi kuşağının '91 döneminde biçilmesinin ardından, bugünkü öncü işçi kuşağının eylem deneyiminin yetersiziği, sendikaları aşabilen bir örgütlülük düzeyinin olmaması hareketin en önemli dezavantajıdır. Öncü işçi kuşağını devrimci politikalara kazanılmış olanlarla sınırlı değerlendirmek yanlış olacaktır. Öncü işçi ister devrimci hareketle buluşmuş olsun, ister gerici düzen partilerinden ve ideolojilerden etkileniyor olsun, isterse reformist politikaların etkisinde olsun, böyle dönemlerde komünist politiklara açık hale geleceklerdir. Bu açıklığın kendisi komünistler tarafından iyi değerlendirilmelidir. Bu işçiler bulundukları alanlarda kitleleri etkileyen, harekete geçirebilen, doğal otorite olabilen işçilerdir. Kitlelerin beklentileri, onlara yükledikleri misyon ve içinde bulundukları ideolojik/politik platformu sorgulamayı getirecektir. Böyle bir dönemde parti tarzının, politikalarının bu işçilerle buluşturulması, uzun vadede partinin alternatif olarak kavranmasını getirir. Normal zamanlarda yürüttüğümüz olağan çalışmaların kitle hareketinin yükselişe geçtiği böyle dönemlerde karşılığını bulacağını bilmeliyiz. Ama bugünkü çalışma önceliğimiz öncü işçilerin örgütlenmesi, devrimci sınıf sendikacılığı politikalarına kazanılmasıdır. Öncü işçileri sendikaların bıraktığı ve bırakacakları boşlukları dolduracak tarzda taban örgütlülüklerini yarattıkları koşullarda bu sendikaların hareketi satmaları da zorlaşacaktır. Bu yanıyla öncü işçileri komünist politikalara kazanmayı birebir partiye örgütlemek olarak kavrarsak sorunu ve kendimizi, dolayısıyla sürece müdahalemizi darlaştırmış oluruz. Bu herşeyden önce öncü işçilerin sınıf bakış açısına ve kavrayışına kazandırılmaları ve taban örgütlülüklerini yaratmalarını sağlamaktır. Kitle hareketinin kendi mantığı içinde bu tür yükseliş dönemlerinin ardından belirli durulmaları içireceğini bilmeliyiz. Bu noktada sınıf belirli somut kazanımlar elde edemese dahi, sınıfsal gücünün farkına varması yenilgi ruh haline girmesini önleyecektir. Sermayenin saldırılarının boyutu ve sürekliliği düşünüldüğünde ilk karşılaşmanın sınıfta yaratacağı ruh hali önemlidir. Sermaye, sınıfı yenilgi ruh haline sokmak istemektedir. Bunun için işçi sınıfı ve emekçileri kendi öz örgütlülükleri sendikaları aracılığı ile vurmaktadır. ESK'nın yıpranıp kullanılamaz hale geldiği noktada, sınıfı kontrol işini Emek Platformu üzerinden yürütmeye çalışmaktadır. Buralarda yapılan çıkışların sahteliği çok kısa sürelerde açığa çıkmıştır. Burada egemenlerin ve onların uşağı sendikal bürokrasinin hedefi bir umut verip bir satarak işçi sınıfı ve emekçileri yenilgi ruh haline sokup umutsuzlaştırmak, güvensizleştirmek, kabullenmekten başka yapılacak bir şey olmadığı kanısını yerleştirmektir. Bunun üzerinden saldırılarını çok daha rahat bir ortamda sürdüreceklerdir.

Öncü işçilerin sendikalardan bağımsız eylemler örgütleyebildiği koşullarda, hareket sendikal bürokrasinin denetiminden kurtulma imkanlarına kavuşacak, ihanetlerini ve çizdikleri sınırı aşma bilinci gelişecektir. Kendisi için sınıf olma bilincinin yeşermeye başlayacağı toprak da bu topraktır. Bu eylemler sınıfın kendisi için sınıf olmasının zeminini döşeyecektir.

Türk-İş ağaları satış provası yapıyor

IMF-TÜSİAD saldırı hükümetinin işçi sınıfı ve emekçilere yönelttiği topyekun saldırı, mezarda emeklilik, ücretlerin düşürülmesi, sosyal hakların gaspı, özelleştirmelerin hızlandırılması, uluslararası tahkim vb. yollarla kazanılmış hakların bir kalemde gasp edilmesini hedeflemektedir.

Saldırının böyle kapsamlı olması hain sendika bürokratlarını dahi harekete geçirdi. Bürokratlar, hükümete yönelik peşpeşe salvolar attılar, genel grevin de dahil olduğu bir eylem takviminden sözetmeye başladılar. Tabii bürokrat sendikacıların bu atışları, sınıfın tabandan yükselen tepkisini frenlemek ve sendikal ihanet cenderesinin kontrolünde tutmak amacına hizmet ediyordu.

Sendika bürokratları, taban baskısı ile bir dizi eylem kararı aldılar. Bu eylemliliklerin doruk noktası 24 Temmuz'daki Kızılay mitingi oldu. Mitingdeki çoşku, taban kararlılığı ve sermayeye öfke, sermaye uşağı Türk-İş ağalarını da telaşa düşürdü.

Başbakan Ecevit, 24 Temmuz eyleminin bir gün sonrası "hafta içinde uzlaşma olur" diyerek sendika bürokratlarına sinyali verdi. Bu sinyale Türk-İş Başkanı Bayram Meral "58-60 yaşı kesinlikle kabul etmiyoruz. Bunun dışındaki önerilere "sıcak bakıyoruz", ardında da "Hükümetle anlaştık" diyerek cevap verdi.

Peki Bayram Meral'in "sıcak bakıyoruz" , "anlaştık" dediği noktalar nelerdi?

- İşçi ve emekçilerden kesilen primlerin arttırılması
- Zorunlu tasarruf fonuna devam
- Sermayedarların SSK'ya olan borçlarının tahsil edilmeyip, "SSK battı" demagoji eşliğinde yine sermayeye peşkeş çekilmesi
- İş güvencesi talebinin bir kenara bırakılması.

Başta Bayram Meral olmak üzere Türk-İş'in hain bürokrat tayfası bugün sermaye devletinin sömürüsünü yaygınlaştırmak ve işçi sınıfının birlikteliğini bozmak için ellerinden geleni yapmaktadır. Türk-İş, Sosyal Güvenlik Yasası'nı kabul etmek için salt emeklilik yaşının bir iki yıl geri çekilmesine razıdır. Bayram Meral ve Türk-iş'in diğer bürokratları "anlaştık" derken tabandan gelecek tepkiyi de hesaplamış, ona göre bir strateji belirlemiştir. Bayram Meral ilk açıklamasında "58-60 yaş için genel grev yapılmaz. Genel grev için ciddi bir neden yok" demekte ve böylelikle sermaye gibi sendika bürokratlarının da en büyük korkusunun genel grev olduğunu işaret etmektedir. Açıklamalarıyla, olası bir genel grevin önüne geçmek için alçaklığın son sınırına kadar gelebileceklerini göstermektedirler.

B. Meral'in bu açıklamalarına karşı, Emek Platformu'ndan kamu emekçileri içindeki Truva Atı Kamu-Sen Türk-İş'le birlikte tutum alırken, KESK, DİSK ve Hak-İş'in de içinde bulunduğu bir dizi konferedasyon ve meslek örgütü eyleme devam kararı aldı. Türk-İş'in içinden de Harb-İş, Hava-İş, Liman-İş, Belediye-İş, TÜMTİS gibi 9 sendika Türk-İş'in ihanet kararını protesto ederek eyleme devam kararı aldılar. Bunun üzerine Türk-İş, Genel Sekreter Şemsi Denizer'i tabanı yatıştırmakla görevlendirdi. Şemsi Denizer, taban kontrolünü yitirmek korkusuyla eyleme devam kararına yakın açıklamalar yaptı ve son olarak da 3 Ağustos günü 6 Ağustos'ta bir günlük iş bırakma kararı almak zorunda kaldı. Fakat Türk-İş'in diğer konfederayonların oturma eylemine katılım noktasında muğlak davranması ve diğer konfederasyonlardan bağımsız olarak 6 Ağustos'ta iş bırakma kararı alması, hareketi bölme çabasından başka bir şeyi anlatmıyor.

Sermaye devleti para babalarının biraz daha palazlanması, ülkenin emperyalist sermayeye biraz daha peşkeş çekilmesi için işçi sınıfı ve emekçilerin gırtlağına yapışmakta, adeta vampir gibi kanlarını emmektedir.

Ekonomik paketle sermayeye verdiği kredi paylarını yükseltmekte, ödeme sürelerini uzatmaktadır. Tahkim yasasıyla işçi sınıfı ve emekçilerin yarattığı tüm değerleri emperyalizme peşkeş çekmektedir. Yeni vergi yasasıyla küçük üretici ve esnafa yeni vergi yükleri getirmektedir.

İşçi sınıfı ve emekçilere ise mezarda emeklilik, ücretlerden daha fazla kesinti, memura % 20 maaş artışı, işçi sınıfı ve emekçilerin paralarıyla beslenen SSK'nın sermayeye peşkeşi, sağlıkta özelleştirme, sağanak hale gelen zam yağmurları reva görülmektedir.

Bugün sendika bürokrasisi sermayenin en önemli kozu durumundadır. Sermaye sınıfı işçi sınıfı ve emekçilere yönelik her saldırısını sendika bürokrasisiyle danışıklı olarak yürütmektedir. Dün metal sektöründeki sınıf kardeşlerimize Türk-Metal ihaneti, ardından tekstil sektöründe TİS görüşmelerinin üç büyük konferedasyonca ayak oyunlarıyla satılması gibi, bugün Türk-İş'in sermayeyle dansı sendikal bürokrasinin sınıf açısından nasıl bir kölelik zinciri olduğunu fazlasıyla göstermektedir.

Sınıf kardeşlerimiz!

Sendikalarımızda taban inisiyatifini ele almalı, mevzilerimizi hain bürokrat takımına bırakmamalıyız. Sermayenin, başta Sosyal Güvenlik Yasası olmak üzere tüm saldırılarına karşı tabandan topyekün, kararlı, militan bir mücadeleyle karşı koymalıyız. Bizler inisiyatifi ele almazsak, Bayram Meral gibi hain sendika bürokratları daha çok emeğimiz üzerinden pazarlıklara oturacak, alınterimizi sermayeye peşkeş çekeceklerdir.

Kahrolsun sendika bürokratizmi!

Yaşasın işçi sınıfının birleşik-militan mücadelesi!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bugün af dileyenleri düzen affetse de tarih affetmeyecektir!

Bugün, özelleştirme, mezarda emeklilik, SSK'nın tasfiyesi gibi kazanılmış tüm hakların gasbını içeren saldırılarına paralel olarak yeni bir "genel af, kısmi af" tartışması gündeme sokuldu. Sürecin toplam mantığı içinde bu iki olgunun yan yana düşmesi tesadüf olmadığı gibi, düzenin basit bir manevrası da değildir. Bir taraftan işçi sınıfına ve emekçilere yöncelik ekonomik saldırı programı uygulamaya çalışılırken, diğer taraftan yine bu saldırıların mayaladığı toplumsal tepkinin saptırılması ve devrimci bir kanala akmasının önüne geçilmesi hedeflenmektedir.

"Af Tasarısı"nın temel hedeflerinden biri de, bugün PKK'nin girdiği teslimiyetçi çizgiyi derinleştirmek olsa da, düzen için bundan öte bir anlamı ve içeriği vardır. Son 3-4 yıldır, dönemsel olarak toplumun gündemine çıkartılan af tartışmalarının, gelinen yerde somut bir tasarıya dönüştürülmesini sermaye düzeninin ihtiyaçlarıyla bağı içinde anlamlandırmak ve tanımlamak gerekir. Bunun düzenin çok yönlü ihtiyaçlarıyla ve dönemsel saldırı programlarıyla bağını kuramayanlar, doğallığıyla "af"fı da düzenin bir lütfu olarak algılayacak, peşinden devreye sokulacak saldırıları göğüsleme gücünü gösteremeyeceklerdir.

Sermaye devleti, "genel af-kısmi af" tartışmalarını tam da bu gerici algılayışı güçlendiren bir tarzda toplumun gündemine sokmuştur. "Siyasi tutsakları kapsayacak mı?" sorusunun bilinçli bir şekilde açık bırakılması, devrimci, demokrat ve ilerici kesimlerin bu tartışmanın içine çekilmesi, yedeklenmesi içindir. Düzen, her af tartışmasında, "bu önce bu çevreler tarafından bir beklentiye, talebe dönüştürülmelidir" anlayışıyla hareket ediyor. Bununla, içeride siyasi tutsakları, dışarıda devrimci ve ulusal hareketi bir iç çözülmeye uğratmak, pişmanlık yasası ile açığa çıkaracağı teslimiyeti, af beklentisi ve talebinin yaratılması üzerinden tamamlamak ve toptan bir kazanıma dönüştürmek istiyor. İHD, ÖDP, EMEP, HADEP gibi liberal-reformist parti ve kurumlar da "toplumsal barış ve uzlaşma adına" kitlelerde af beklentisini körükleyerek ve "genel af" talebini eksen alan kampanyalar örgütleyerek, devrim kampının değil, düzenin ihtiyaçlarına yanıt oluyorlar.

Kuşkusuz soruna yalnızca af "talebinin" bir argüman olarak sahiplenilip-sahiplenilmeyeceği üzerinden bakılamaz. Bu sadece en pespaye ve liberal tutumlarla ayrım çizgilerini açığa çıkarır. Dolayısıyla sorun, devrimci hareket üzerinde '87 ve '91'den daha güçlü tasfiyeci sonuçlar yaratabilecek bugünkü süreci yine güçlü bir devrimci duruşla karşılayabilmektir. Devrimci hareketin demokrasiyle sınırlı ufkunun yarattığı yapısal zaaflar bir yana, bugün Kürt ulusal hareketinin yarattığı tasfiyeci tahribatın-basıncın ağırlığı ve açığa çıkardığı ilk yıkıcı sonuçlar kendisini bu alanda da üretecektir.

Politik duruşunu Abdullah Öcalan'ın tasfiyeci-teslimiyetçi platformundan ayıramayanların, ulusal soruna bakışı, "barış anaları" çizgisini aşamayan, "düzeni demokratik açılımlara zorlama"nın ötesine geçemeyenlerin af konusunda da ideolojik ve politik olarak tutarlı devrimci bir duruş gösteremeyecekleri açıktır.

Af ve pişmanlık yasası: Ulusal hareketi tam tasfiye planı

Devlet bugün, Roma ve İmralı süreçlerinde kazandığı psikolojik zaferini daha da perçinlemek için, bir taraftan Kürt halkına, gerillalara ve PKK'nin savaş gücüne karşı bir terör uygularken, diğer taraftan da bir takım göstermelik reformları dillendirerek, PKK'yi sistemle bütünleştirmeye çalışıyor. Ulusal hareketin, düzen içi uzlaşma arayışlarını A. Öcalan'ın İmralı'daki tutumu üzerinden açık teslimiyetçi bir platformla noktaladığı bugünkü mevcut konumu buna fazlasıyla uygundur. Sömürgeci sermaye düzeni bunun bilincinde olduğu içindir ki, "af ve pişmanlık yasası" ile esas olarak ulusal hareketin içine girdiği tasfiyeci süreci gerçek sonuçlarına vardırmaya çalışmaktadır.

Ağır iktisadi ve siyasi krizinin faturasını sürekli işçi sınıfı ve emekçilere çıkarmaya çalışan kapitalist bir sistemde "reform" ancak terörü tamamlayan bir araç olarak kullanılabiliyor. Terörle ezdiği, yenilgiye uğrattığı kesimleri, reform kırıntılarıyla kendine bağlamayı ve düzen içine çekmeyi amaçlıyor. Açıklanan "af yasası"nın amacı da esasta budur. Bunu, Mümtaz Soysal gibi bir takım akıl hocaları üzerinden dillendirmektedir. Soysal açıklanan af tasarısına karşı çıkıyor ve şunları söylüyor: "Şimdi yapılanın aksine devlete karşı işlenen suçlar başlığı altında toplanan 'siyasi suç'lara öncelik verilmeli ve bölücü terörün belinin kırıldığı şu konjonktürde pişmanlık yasasıyla beklenenden çok daha etkili olabilecek bir genel strateji denenmelidir". Meclise kadar gelmiş "pişmanlık yasa tasarısı"nın geri çekilmesi ve bugün bir af yasasıyla birlikte tekrar gündeme getirilmesi, devletin de Soysal'dan farklı düşünmediğinin bir göstergesidir.

Sömürgeci sermaye devleti, bir taraftan pişmanlık yasası ile PKK'nin içindeki çatlaklara oynarken, diğer taraftan "af" yasası ile demokratik hayaller yayarak, "PKK'nin demokratik cumhuriyetinin" gereklerinin adım adım yerine getirildiğine/getirilebileceğine inandırarak Kürt halkına ve devrimcilerine düzene tam entegrasyonu dayatıyor. PKK "siyasal çözüm" çizgisini "dil özgürlüğü" ve bir takım kültürel kırıntılar yanında asıl olarak bir genel af talebine kadar daraltmıştır. A. Öcalan'a göre dil ve kültürel haklar fiilen zaten vardır, eksik olan yalnızca resmiyettedir. Böyle olduğu ölçüde, tasfiyenin tam anlamıyla sonuçlanması için geriye sadece bir "genel af" talebinin karşılanması kalmaktadır. Bugün Abdullah Öcalan'ın tutumu üzerinden Kürt ulusal hareketi, düzenden demokratik hak kırıntıları dilenme noktasına gelmiştir. Bu devrimci bir hesaplaşmaya dönüştürülemediği için içeride on bin yurtsever tutsak ve dışarıda da önemli bir kitle bu düşünüş tarzıyla hareket etmekte, geçmiş devrimci kimliğiyle karşı karşıya gelmekte ve düzenden beklenti içine girmektedirler.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Af: "F Tipi Hücre" saldırısına geçişin adımıdır

Faşist sermaye düzeni her af tartışmasını gündeme getirdiğinde, bununla cezaevlerinde yeni bir sisteme geçileceğini itiraf etmiştir. '91 şartlı tahliyesinden sonra çıkarılan anti-terör yasasıyla hücre politikasına geçildi. Hücre saldırısının devrimci iradenin gücü ile püskürtülmesi ve Eskişehir tabutluğunun kapatılmasından sonra da sermaye devleti bu hevesinden vazgeçmemiş, '94'te yeniden gündemine aldığı hücre sistemini adım adım uygulamaya girişmiştir. Eskişehir tabutluğu, '96'da faşist Mehmet Ağar'ın Adalet Bakanlığı döneminde çıkarılan 10 Mayıs genelgesiyle tekrar açılmış, 69 gün süren Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu direnişiyle, 12 şehit verilerek bir kez daha kapattırılmıştır. Ardından hücre uygulaması Buca ve Ceyhan Cezaevleri'ndeki faşist saldırılar üzerinden ve en son TKP/ML davası tutsağı Kemal ve Bülent Ertürk'ün Eskişehir tabutluğuna konulmasıyla defalarca denenmeye çalışılmış, devrimci iradeyi sınayan düzene, tüm cezaevlerinde merkezi bir tarzda örgütlenen direnişlerle her seferinde yenilgi tattırılmıştır. Devrimci tutsaklar kişiliksizleştirme-kimliksizleştirme dayatmalarına boyun eğmemiş, devrimci kimliğini ve duruşunu korumuş, bedel ödeyerek kazandığı mevzileri terk etmemiştir. Bu yüzden içerideki devrimci direnişi kırmak ve devrimci tutsakları teslim almak için, tutsaklar arasındaki örgütlülük düzeyini dağıtmak ve yalnızlaştırmak düzenin temel amacıdır. Sermaye düzeni çıkaracağı bir "af yasası"ndan bu amaçla da yararlanmak hazırlığındadır.

Siyasi tutsakları kapsayıp-kapsamamasından bağımsız olarak, affın kendisine sunduğu bu tür kolaylıklardan yararlanarak hücre tipi uygulamaya geçişi dayatacaktır. Kuşkusuz bunu daha güçlü hayata geçirmek için, siyasi tutsaklar için de kısmi bir affın getirilmesi gerektiğini, aksi taktirde hücre sistemini kolayca uygulayamayacaklarını, en devrim düşmanı kafatasçısı da dahil, bir çok burjuva dillendirmektedir. Bununla hem devrimci tutsakları yalnızlaştırmanın, hem de dışarıda önemli bir devrimci dinamik işlevi gören tutsak aileleri örgütlülüğünün dağıtılması, devrimci tutsaklara verilen desteğin sınırlandırılması ve hücre sistemine uygulama gücü kazandırılması hedeflenmektedir. Hazır bekletilen binlerce hücreye, yapısı süren ve yeni yılda tamamlanması planlanan binlerce "F Tipi" hücre daha eklenmeye çalışılıyor, yenilerinin yapılması için ihaleler açılıyor.

Komünistler düzenin kirli ve kanlı yüzünü af saldırısıyla örtmesine izin vermeyecek, düzene ve düzenin devrimi tasfiye planlarına yedeklenen liberal demokratlara karşı amansız bir ideolojik mücadeleyle, bu mücadeleyi devrimci sınıf savaşımıyla birleştirerek cevap vereceklerdir.

Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!
Kahrolsun sermayenin faşist diktatörlüğü!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Sendika ağalarının eylemlerimizi savsaklamasına izin vermeyeceğiz, genel grevi adım adım öreceğiz"

İstanbul:

Özgürlük Meydanı:

B. Meral'in, bir saatlik iş bırakma eylemine bir gün kala, genel greve 'gerek kalmadığını' açıklamasının ardından, tabanda her geçen gün artan huzursuzluk ve mücadele isteği, sermayenin bu güvenilir uşağını yeniden "genel grev" söylemine mecbur etmiş ve Türk-İş, sürpriz bir biçimde, tüm uzlaşma söylemlerinden çarkederek 6 Ağustos Cuma günü iş bırakacaklarını açıklamıştı.

Bir günlük iş bırakma eylemine iki gün kala, 4 Ağustos Çarşamba günü İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu'nun düzenlediği yürüyüş, saat 11:00'de toplanma alanı olan Bakırköy Akıl Hastanesi önünde başladı. Pankartları ve dövizleri ile eyleme katılan işçi ve emekçiler, alana gelen her sendika kortejini "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganıyla karşıladılar. Daha sonra Bakırköy Özgürlük Meydanı'na doğru yürüyüşe geçen ve İstanbul Şubeler Platformu'nun pankartının ardında, TÜMTİS, T. Haber-İş, Deri-İş, T. Dok, Gemi-İş, Yol-İş Yol-İş 1 No'lu Şube ve ayrıca KESK'ten Eğitim-Sen, Sosyal-Sen, SES pankartlarıyla yer alan işçi ve emekçiler, sloganlarını gür ve coşkuyla haykırdılar. "Emek düşmanı hükümet istifa!", "Mezarda emeklilik yasasına hayır!", "Ankara Ankara duy sesimizi, bu gelen işçinin ayak sesleri!" "Vur vur inlesin, kurtlar kuşlar dinlesin!", yürüyüş boyunca en sık atılan sloganlardı. Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda Memur-Sen, Genel-İş 6 No'lu Şube, Kristal-İş Topkapı Şubesi, Tez Koop-İş ve Petrol-İş'e üye işçi ve emekçilerle birleşildi ve eyleme basın açıklamasıyla devam edildi.

Platformun bu gün için "oturma eylemleri" olarak açıkladığı takvimin İstanbul'daki uygulaması, pek de kısa sayılmayacak bir yürüyüşle başlayıp, Bakırköy'ün göbeğindeki Özgürlük Meydanı'nda gerçekleştirilen fiili bir mitingle sürdürülmüş oldu. Fakat, eylemi kendi uygun buldukları biçimde başlatan işçi ve emekçiler, sendikacıların kararını da boşa çıkarmadı, hatırlarını kırmadılar. Oturma eylemini de gerçekleştirdiler.

Basın açıklamasının ardından oturma eylemine başlayan kitle, bu pasif eylemi bile radikal tarzda sürdürme eğilimi taşıyordu. Gerekirse sabaha kadar oturacağız söylemleri kitle içinde oldukça yaygındı. Fakat hep kitlenin gerisinden giden, temel görevlerini kitleyi dizginlemek olarak gören sendika bürokratları, rollerini bir kez daha başardılar.

Sosyal Güvenlik Tasarısı'nın görüşülmesini "1 günlüğüne" erteleyen Genel Kurul'u öpücüklere boğan B. Meral'le birlikte, meclis ziyaretinden çıkan platform üyeleri, eylem alanlarına "bitirin" mesajı çektiler. Sadece bugünkü eylemlerin değil, tüm bir direnişin kaderini, sermaye meclisinin, sermaye hükümetinin, hükümeti oluşturan 3 sermaye partisi ile 4. ortak Meral'in iki dudağı arasından çıkacak sözlere bağlayacaklarını göstermiş oldular. Direnişin başarısının sadece ve sadece taban inisiyatifine bağlı olduğu, böylece bir kez daha kanıtlanmış oldu.

Kadıköy:

3 Ağustos günü toplanan Emek Platformu, 4 Ağustos'ta metropoller başta olmak üzere bütün büyük illerin alanlarında basın açıklaması ve ardından oturma eylemi yapma kararı almıştı. Eylemin süresi ise platforma üye örgütlerin başkanlarından oluşan heyetin meclisteki görüşmelerinin sonucuna göre belirlenecekti. İstanbul dışındaki illerde, bu eylem programına genelde uyulduğu gözlendi. İstanbul işçi-emekçi sendikaları platformu ise eylemin saat 17.00'de başlayacağı ve 24 saat devam edeceği kararı almış(tı).

Bizim gibi bu karardan haberi olmayanlarla birlikte Kadıköy Meydanı'ndaki anıtın önünde biraraya geldik. Alanda ilk dikkati çeken, pankart açılmayacağı yönündeki karara rağmen Türk Kamu-Sen'in 2 pankart ve 2 büyük Türk bayrağı ile anıtın çevresini donatmış olmasıydı. Diğer sendikalar bu karara uymuş olduğundan, sanki alanda toplananlar Kamu-Sen'in kitlesiymiş gibi görünüyordu. Yapılan görüşmeler sonucunda pankartları ve bayrakları indirdiler. Alanda Birleşik Metal-İş'in kitlesi belirgindi. Eğitim-Sen, Haber-Sen ve Türk Kamu Sen dışında sendika göremedik. Eylemin süresi ve şekli konusunda bir belirsizlik hakimdi. Bu arada Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda, 5 gün süreyle oturulacağı söylentileri vardı. Bize yapılan anonsta Emek Platformu bileşenlerinin genel başkanlarının meclise görüşmeye gidecekleri ve tavrın buna göre belirleneceği söyleniyordu. Kuşkusuz bu belirsizlikte ve katılımın azlığında işçi-emekçi sendikaları çetsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org platformunun etkisi büyüktü. Nihayetinde platformun hazırladığı basın açıklaması Türk Kamu-Sen Temsilcisi tarafından okundu ve oturma eylemine saat 13.30'da başlandı. Havanın sıcaklığı, coşku eksikliği, sayının giderek artacağı yönündeki beklentinin tersine giderek azalması insanlarda bezginlik yaratmaya başladı. Tek tek gelenler/gidenler şeklinde bir sirkülasyon gözleniyordu. Aslında Kadıköy'deki eylem saat 13.00 ve 17.00'de yapılan iki ayrı eylem gibi düşünülebilir. Çünkü 13.00'te orada olanların pek azı 17.00'ye kadar kalabildiler ve bileşenleri de oldukça farklıydı. Saat 17.00'de Türk Kamu-Sen ortalıkta yoktu. Birleşik Metal-İş nispeten kitlesini muhafaza ediyordu. SES Anadolu Yakası, Haber-Sen belirgin olmak üzere KESK bileşenleri saat 17.00'de eyleme katıldılar. Bundan dolayı eylemin havası bir miktar değişti. Sloganlara katılım arttı. Bir işçinin Nazım'ın "Hürriyet Kavgası" şiirini okuması coşkuyu arttırdı. Atılan belli başlı sloganlar şunlardı: "İşçi-memur el ele, genel greve!", "Yılgınlık yok,

Küçükçekmece Belediyesi'nde, sosyal güvenlik saldırısı ve 24 Temmuz Ankara mitingi üzerine bir sohbet toplantısından notlar:

1. işçi: Sendikaların kararı her birimden beşer kişi katılmasıydı. Duyarlı olan iki arkadaşın çalışmasıyla, çabalarıyla bu yasaya karşı işçiler bilgilendirildi. Yaklaşık 35 kişi katıldık.

2. işçi: Ankara eyleminin sonucuna varabilmesi için Bayram Meral gibi uzlaşmacı bir sendikacının olması işçi sınıfına vurulmuş bir darbedir. Bir takım yenilikler getirilmesi gerekiyor. Türkiye'nin bütün yükü SSK'ya yüklemeye çalışılıyor. Bu Türkiye'yi batağa götürmektir. Benim yatırdığım vergiler, pirimler nereye gidiyor?

3. işçi: Evet mezarda emeklilik SSK'nın özelleştirilmesiyle de bütünleşiyor aslında.

4. işçi: Bu devlet iş güvencesi verse dahi bu sistem sürdüğü sürece farklı birşeyden seni yine atar. Aslında bu sistemde iş güvencesi olmaz, olamaz.

2. işçi: Bir ülkede ezen ve ezilen kesimler olduğu sürece hiçbir şey olmaz. Tek çare devrimde, sosyalizmde. Bundan başka yolu da imkanı da yoktur.

1. işçi: Herkes katılıma geldiği zaman tutukluluk yaşıyor, burada bir duyarsızlık var. Önceleri daha bir duyarlılık vardı.

5. işçi: Ankara eylemi iyi güzel de, katılım daha da fazla olabilirdi. Eyleme yönelik ciddi bir hazırlık yapılmadı. Kendi imkanlarımızla gittik.

6. işçi: Burada sendikanın da hatası var, işçinin de hatası var. Sendika eyleme gitmek için para isteyince işçinin ağırına gidiyor. Kesilen paralar nereye gidiyor diye, böyle iyi olmasa da işçinin kendi imkanlarını sonuna kadar kullanması gerekiyor.

7. işçi: En güzel örgütlenmeyi Türk-İş yaptı.

8. işçi: DİSK başarısız.

7. işçi: Dayatılan sadece mezarda emeklilik değil, yamyamlar ülkesini de geçtik. İşsizlik sigorası yok, iş güvencesi yok. Hiçbir şey yok yani. Avrupa'yı örnek alın diyorlar. Avrupalı bir işçi bir aylığıyla başka bir ülkeye tatile çıkıyor, her türlü iş güvencesi var.

Kızıl Bayrak: Sendikacılar uzlaştığı noktada ne yapmak gerekiyor sizce?

6. işçi: Sendikacılar uzlaştığında işçi de bir şey yapamaz.

8. işçi: Ben kendime göre hayalci olmak istemiyorum. Sendikacılar anlaştığı zaman birimler bunu başaramaz.

7. işçi: Bu işçiye güven olmaz, adam gelmiyor, araba da tutuyoruz gelmiyor.

8. işçi: Yol yapımındakiler mesela, "asfaltı mı durduracağız" diyorlar, gelmiyorlar.

6. işçi: Ah ah o burada olacaktı. Park bahçeleri mi durduracağız diyecekti bende ona soracaktım.

7. işçi: SKK'nın gelirini faizsiz yatırıyorlar bankaya.

6. işçi: Bir İran kadar olamıyoruz, mollaları kaldırmak için nasıl savaşıyorlar. Başlarında öğrenciler var.

7. işçi: Öğrencilerden hiçbirşey olmaz.

8. işçi : Bizim davamız İnek Şaban'ın davası gibi oldu, git gel git gel.

7. işçi: Olsun 1 saatlik iş bırakma da bir tepkidir.

Esenyurt/ *Kızıl Bayrak*

direniş var!", "Tahkim yasası vatana ihanettir!", "İMF defol, bu memleket bizim!", "İşçi-memur burada, hükümet nerede!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!"

Saat 18.00 civarında yıkım yasasının şimdilik meclis gündeminden çekildiğinin anonsu üzerine kitleye dağılması söylendi. Orta yere yakılan ateş etrafında çekilen halaydan sonra kitle dağıldı.

Gebze:

Emek Platformu'nu oluşturan DİSK, KESK, Türk-İş ve Hak-İş Konfederasyonları'nın aldığı karar doğrultusunda yurdun çeşitli yerlerinde olduğu gibi, Gebze'deki işçi ve emekçiler de, sosyal güvenlik saldırısını ve hükümeti protesto ediyor.

4 Ağustos 1999 Çarşamba günü Gebze Cumhuriyet Meydanı'nda saat 15:00'de başlayan oturma eylemine Gebze Sendikalar Birliği'ne bağlı Genel-İş, Birleşik Metal-İş, Eğitim-Sen, Petrol-İş, Kristal-İş, Özçelik-İş, Emekli-Sen temsilcileri ve üyelerinin yanı sıra demokratik kitle örgütleri ve devrimci çevreler katıldı. Çeşitli fabrikalardan çok sayıda işçi iş çıkışında servis araçlarından inerek eylemin yapıldığı alana yürüyerek girdiler. Eylemde konuşan sendika şube başkanları, hükümetin derhal, reform özelliği taşımayan, çalışanların kazanılmış haklarını gasp eden, emekliliği ortadan kaldıran ve SSK'yı tasfiyeyi amaçlayan sosyal güvenlik yasa tasarısını geri çekmesini, aksi halde işçi ve emekçilerin protesto eylemlerinin giderek yaygınlaşacağını ve üretimden gelen güçlerini kullanarak genel greve gideceklerini söylediler. Eylemde Genel-İş ve Özçelik-İş sendikaları "Mezarda emekliliğe hayır!" pankartları açtılar. Oturma eyleminde işçi ve emekçiler, "İşçi memur el ele genel greve!", "Genel grev genel direniş!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Pazarlık yok direniş var!", "Direne direne kazancağız !", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganlarıyla birleşik mücadele bilinci ve direniş ruhunu, "Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye!", "İşçilerin birliği İMF'yi yenecek!" gibi sloganlarla da anti-emperyalist tutumunu ortaya koyuyordu.

Oturma eylemi öncesinde polis, geniş güvenlik önlemi almıştı. Örneğin Kocaeli'ne takviye polis ekipleri geldi. Çeşitli fabrikalardan işçilerin alana girmelerini engelleyen polisin tutumu megafonda kitleye anons edildikten sonra alandaki işçi ve emekçiler "Baskılar bizleri yıldıramaz!" sloganı ile polisi teşhir etti. Saat 15:00'de başlayan oturma eylemi 18:00'da sona erdi.

***Kızıl Bayrak*/Gebze**

29 Temmuz:

Sosyal güvenlik saldırısını protesto eylemleri sürüyor. Tüm ülkede olduğu gibi, işçi beldesi Gebze'de de işçi ve emekçiler kendi geleceklerine olduğu kadar, ülkenin geleceğine de sahip çıkmak, kazanılmış haklarının gaspını ve ülkenin satışa çıkarılmasını engellemek için ayağa kalkıyorlar.

29 Temmuz Perşembe günü, Gebze Çayırova'da kurulu ve DİSK Lastik- İş sendikasında örgütlü Türk Henkel ile yine DİSK Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlü Makina Takım Endüstrisi ve Akkardansa İşçileri, Sosyal Güvenlik Yasa Tasarısı'nın geri çekilmesi, hükümetin istifası taleplerini yükselttiler. Üretimi durdurarak fabrika önüne çıkan Türk Henkel işçileri kortej oluşturarak E-5 yolunu bir süre trafiğe kapattılar.

Daha sonra yolun karşı tarafına geçen işçiler Akkardansa ve Makina Takım Endüstrisi işçileriyle birleştiler. Burada toplanan işçilere seslenen DİSK Genel Başkanı Vahdettin Karabay, şimdiye kadar bütün isteklerinin hükümete iletildiğini ancak hükümetin sessizliğini koruyarak sadece yaş konusunu gündeme getirdiğini ifade ederek, DİSK'in meşru zeminde, üretimden gelen gücünü kullanacağını söyledi. Konuşma sırasında işçiler, "Hükümet yasanı al başına çal!", "DİSK işçisi demokrasi bekçisi!", "Mezarda emekliliğe hayır!" sloganlarını attılar.

Bu konuşmayla birlikte eylem sona erdi ve işçiler tekrar işyerlerine döndüler.

***Kızıl Bayrak*/Gebze**

Ankara:

İMF'nin dayattığı yıkım programına karşı direnişler ısrarlı bir biçimde sürüyor. İşçi ve emekçiler 4 Ağustos 1999 Çarşamba günü de uluslararası tahkimi, mezarda emekliliği, sefalet zamlarını protesto için alanlardaydı.

13:45'de başlayan eyleme DİSK, KESK, Kamu-Sen, Türk-İş, Memur-Sen, Hak-İş, TMMOB katıldı. Eylem komitesinin aldığı karar gereği pankartlar açılmadı, oturma eylemi yapıldı.

1500 kadar işçi emekçinin olduğu Güvenpark'ta "Tahkim vatana ihanettir!", "SSK bizimdir, satılamaz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İşçi memur el ele, genel greve!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Geliyor geliyor genel grev geliyor!", "Mezarda emekliliğe hayır!", "Genel grev, genel direniş!" sloganları tek bir ağızdan gür bir biçimde haykırıldı.

İşçi-emekçiler alana gelen KESK ve DİSK başkanlarını, "Direne direne kazanacağız!", "Genel grev genel direniş!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganlarıyla karşılarken; Türk-İş Başkanı Bayram Meral'i "Kahrolsun sendika ağaları!", ""Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "Pazarlık yok direniş var!" şiarları ve ıslıklarla yuhaladılar.

Emek Platformu'nu oluşturan sendika başkanlarının meclise görüşmeye gitmelerinin ardından, eylem yarım saat kadar halaylar ve sloganlarla sürdü.

İşçi ve emekçiler 6 Ağustos'ta iş bırakacaklarını, bugünden itibaren, istekleri kabul edilene kadar, eylemleri devam ettireceklerini söylediler.

Direniş dalga dalga büyüyor!

***Kızıl Bayrak*/Ankara**

İzmir:

Sosyal Güvenlik Yasa Tasarısı'nın devletin resmi saldırı programı haline gelmesi için meclis'te görüşülceği gün olan 4 Ağustos'ta Emek Platformu, saat 13.00'te başlayacak ve tasarı geri çekilinceye kadar, başta Ankara, İzmir, İstanbul, İzmit, Adana olmak üzere bir çok ilde oturma eylemleri yapma kararı almıştı.

İzmir'deki oturma eylemi saat 13.00'te ve daha çok sendika şube temsilcilerinin katılımıyla Konak Meydanı'nda başladı. Yaklaşık 250 emekçiyle başlayan eylemde ağırlıklı olarak KESK'e bağlı sendika üyeleri vardı. İzmir Tabip Odası, Türk Kamu-Sen'e bağlı Türk Haber-Sen eylemin başladığı saatlerde birer pankartla eyleme katılmışlardı. Daha sonra DİSK ve TÜMTİS alana pankartlarıyla giriş yaptılar. Saatler ilerledikçe kitle sayısı da artıyordu. Slogan ve marşlarla devam eden eylem boyunca sık sık eylemin uzayabileceği, gece boyunca sürebileceği anonsu yapılıyordu. Bu uzama kitlenin ruh halinin de değişmesi demekti. Bunu sezen emniyet güçleri kitleye kasa kasa su dağıttı. Kızılay'da emekçilere gaz bombası atan, şişeden değil panzerden tazyikli su ikram eden, bedenlerinde coplar kıran aynı üniformayı taşıyan polis, emekçilere "yok birbirimizden farkımız" dercesine soğuk su ikram ediyordu. Her ne kadar konuşmacılar bu ayrımı bilerek ya da bilmeyerek yapmasalar da hafızalar kontrol edildiğinde fazla söze pek gerek kalmıyor. En son kendi sınıf kardeşleri sendikacı Süleyman Yeter, bu işkenceciler tarafından katledilmişti. Biraz düşünülseydi verilen suyun ikram değil rüşvet olduğu anlaşılacaktı. Kaldı ki eylem daha da uzasaydı Konak Meydanı'nda hangi sahnelerin yaşanabileceğini az çok eminiz bütün emekçiler kafalarında tasarlamıştır.

Meydanın gölgelenmeye başlamasıyla birlikte sayısıda artan kitle halaylar çekmeye bayladı. Atılan sloganlarsa daha ziyade direniş üzerine oluyordu. Kürsüden yapılan ajitatif konuşmalar coşkuyu artırıyordu. Ayrıca kürsüden, sebepsiz yere işten atılan Narlıdere belediye işçilerinin işe geri alınıncaya kadar belediye önünde başlatmış oldukları oturma eyleminin duyurusu da yapıldı. Bu anonsun ardından "Narlıdere işçisi yalnız değildir!" sloganı gür bir şekilde atıldı.

Saat 17.00'yi geçerken Ankara'dan tasarının şimdilik geri çekildiği, görüşmenin bittiği haberi geldi. Tamamen değil şimdilik, kısa vadeli geri adım atmıştı devlet. Bu yanlızca ilk kozdu sermaye iktidarının oynadığı. İş, Emek Platformu'nun katılımcı sayısı 2000'i aşan eylemi bitirmesine kalmıştı. Bu alanlardaki deneyiminden olsa gerek bu görev Türk-İş 3. bölge temsilcisi Mustafa Kundakçı'ya verildi. Daha sonra da DİSK Ege Bölge Temsilcisi Musa Çam eyleme noktayı koydu.

***Kızıl Bayrak*/İzmir**

Adana:

4 Ağustos günü, Adana'nın 40 derece sıcağını kavganın rüzgarıyla serinleten yüzlerce işçi-emekçi öğle saatlerine doğru Uğur Mumcu Meydanı'nda toplanmaya başladı. Saat 13:00'de Türk-İş 4. Bölge Başkanı Hüseyin Kaya Erberk'in gündemle ilgili yaptığı konuşmanın ardından oturma eylemi başladı. Hak-İş'li, BTS'li ve KESK'li işçi-emekçiler zaman zaman slogan atarak saat 15:30'da alana gelecek diğer sınıf kardeşlerini beklemeye başladılar. Bekleme sırasında emekçilerin sabaha kadar burada oturacağız demeleri kararlılıklarının bir ifadesiydi. Saat 15:00'de Seyhan belediye işçilerinin kısa süreli ziyaretiyle canlanan alan, 15:30'da gelen Sasa, Çukobirlik ve Mensa tekstil işçileriyle birlikte sloganlara, alkışlara, ıslıklara ve halaylara boğuldu. Kitle ayakkabı tabanlarımızı bile yakan kızgın zemine çökerek slogan atmaya başladı. Güney Sanayi'de çalışan işçiler de alana yürüyerek geldiler. Alanda en çok atılan sloganlar "Direne direne kazanacağız!", "İşçi-memur el ele genel greve!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Yaşasın işçilerin birliği!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yılgınlık yok direniş var!" idi. İşçilerin birliği sermayeyi yenecek sloganı da oldukça yaygın ve sık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantev.org

atılıyordu. Tren istasyonunun hemen önünde gerçekleşen eyleme halkın yoğun bir ilgisi vardı. Sıcaktan gölgelere çekilen emekçileri alana çağırmak için "Emekçi uyuma, gel otur alana!" sloganı attırmamız ilgi gördü. Omuz omuza çekilen halaylarla, atılan sloganlarla süren eylem, Ankara'dan gelen yasanın geri çekildiği haberi üzerine saat 18:00'de sona erdi.

İşçi-memur el ele genel greve.
***Kızıl Bayrak*/Adana**

Kayseri:

Yeni hükümetce hemen uygulanmaya konulan İMF-TÜSİAD saldırı programına karşı yükselen tepkiler 15 emek örgütünü bir araya getirmiş ve 24 Temmuz'da Ankara Kızılay Meydanı'nın işçi ve emekçilerle dolmasına neden olmuştu. Mitingde "Genel Grev" şiarını öne çıkartan işçi ve emekçiler uygulanmaya çalışılan saldırı proglamlarını işçi ve emekçilerin kendi anladıkları dilde geri püskürtmenin bir adımını attılar. Türk-İş'in yarı yolda satışa oturması ise, bir kez daha tabanının yoğun tepkisini çekti. Manzara, Türk-İş tabanının DİSK-KESK'in eylemlerine katılmaya başlayacağını gösteriyordu. Türk-İş bu "tehlikeli" gidişi yeni bir manevrayla durdurmaya çalıştı.

Bu koşullarda DİSK-KESK tarafından belirlenen uyarı eylemlerinin bir halkası da 4 Ağustos'taki 1 saatlik işbırakma ve oturma eylemleriydi. Bu eylem, Kayseri KESK Şubeler Platformu tarafından Meydan Parkı'nda yapılan bir basın açıklaması ve iş bırakma eylemi şeklinde gerçekleştirildi. KESK dönem sözcüsü Tahsin Yılmaz yaptığı konuşmada: "Ne zaman bir reformdan söz edilse kâr daha fazla kâr hırsının ortaya çıktığını" söyledi. Yapılan konuşmalar ve eylemden sonra kitle dağıldı. Yapılan basın açıklamasından hemen sonra gözaltına alınan Tahsin Yılmaz 4 saat gibi bir süre gözaltında tutulduktan sonra mahkemeye çıkarıldı ve 1. Sulh Ceza Hakimliği tarafından serbest bırakıldı.

Ülke genelinde yükselen işçi ve emekçilerin sesi, öncülerine yapılan saldırılarla önü kesilmeye çalışılıyor. Bu tür saldırıları da önlemenin yolu ise 24 Temmuz ruhuyla daha ileri sıçramaktan geçiyor.

Gün, genel grev silahını kuşanma günüdür!
Gün, zalimlerin karşısına çıkma günüdür!
***Kızıl Bayrak*/Kayseri**

Kırşehir:

Kırşehir'de, "Emperyalizmin Tahkim Yasası ve emeklilik yaşının yükseltilmesi"ne karşı "Emek Platformu"nun ülke genelinde başlattığı eylem takvimi doğrultusunda KESK bileşenleri tarafından Eğitim-Sen Şubesi önünde oturma eylemi yapıldı. Kırşehir Eğitim-Sen Şube Başkanı ve KESK dönem sözcüsü Mustafa Şahin "Uluslararası tahkim yasasının uygulamaya konulmasının kabül edilemez olduğunu, sosyal güvenlik yasasında yapılmak istenen değişikliklerle işçi ve emekçilerin bugüne kadar kazandığı hakların bir çırpıda alınmak istendiğini" söyledi. Bugüne kadar diş ve tırnak ile kazanılan hakların geri verilmemesi konusunda yapılacak eylemlerden biri olan "Oturma Eylemi"ni gerçekleştirdiklerini söyleyen Şahin, bu doğrultuda KESK'in eylem takviminin aynen uygulanacağını söyledi. Uluslararası tahkime, emelilik yaşı uygulamasına, Sosyal Güvenlik Yasa Tasarısı'na karşı çıkan dövizlerin de bulunduğu eylem 13:20 civarında sona erdi.

Uluslararası tahkime hayır!
Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!
Kızıl Bayrak/Kırşehir

Kayseri'den 24 Temmuz Ankara mitingine katılan bir işçiyle söyleşi:

Kızıl Bayrak: 24 Temmuz Ankara mitingine katıldınız. Kayseri'den katılım nasıldı? Miting hakında ne düşünüyorsunuz?

İşçi: Mitinge Kayseri'den de yoğun bir katılım oldu. Ben de işyerindeki arkadaşlarla birlikte katıldım. Araçlarımızı Hipodromdan dört beş satte ancak çıkarabildik. Sanırım cumhuriyet döneminin en büyük işçi-emekçi mitingi oldu. Bir ara orada bulunan bir otelin en üst katına çıkıp baktım, yürüyüş kollarının hiç biri miting alanına girebilmiş değildi. Polis helikopteri bile kitleyi denetlemekte güçlük çekiyordu. Helikopterin çizdiği alanın çapına bakılırsa tüm ana sokaklar göstericilerle doluydu. Aslında çok daha büyük bir katılım olabilirdi. Bugün Türkiye'de ikibuçuk üç milyon sendikalı işçi vardır. Bu sayının tamamının bile mitinge katılmasının önü açıktı. Bu miting üretim aksatılmadan gerçekleştirilen bir miting oldu. Zaten üretim aksatılarak daha geniş katılımlı bir miting olsaydı, o zaman bu bir genel grev olurdu.

Kızıl Bayrak: Evet öyle olurdu. Peki gösterilerde büyük bir coşku ve istekle dile getirilen genel grev hakkında ne düşünüyorsunuz. Genel grevi hayata geçirebilmenin ne gibi imkan ve zorlukları var?

İşçi: Aslında bu soruyu iki ayrı bakış ve yaklaşımla cevaplamam gerekiyor. Birincisi işçi sınıfının eylem isteği ve kararlılığını aynı istek ve kararlılıkla savunacak sendikalar ve bu sendikalardaki demokratik mevzilerin durumudur. Tabanın istek ve kararlılığına bakılırsa genel grevin şartları var. Genel grev bir eylem sloganına dönüşebilir. Çünkü bugüne kadar işçilere çok saldırı olmuştur ama hiçbirinde canı bu kadar yanmamıştır. Bu bir ölüm kalım gibi bir sorun. İşçiler saldırının acımasızlığını gördüler. Buradan bakılırsa sınıf genel grev yapmaya kararlı ve hazırdır denilebilir. Ama bu durumun bir genel grevin hayata geçirilmesi için şu gün yeterli olmadığını düşünüyorum. Çünkü işçiler sendikaların istediği kadar mücadele ediyor ve sendikaların istediği kadar alanlara çıkıyor. Sendikaların durumunu siz de biliyorsunuz. Bugün sendikalar içerisinde işçi sınıfının istek ve kararlılığı doğrultusunda temsil edebilecek ileri demokratik mevzilerin olduğunu sanmıyorum. Bu nedenle bir genel grevin gerçekleştirilip gerçekleştirilmemesini sendikaların alacağı tutuma bağlıyorum. Bugün genel grev için anahtar sendikalardadır.

Kızıl Bayrak: Doğru, sendikalarda sınıfı ciddi anlamda temsil edecek mevziler yoktur. Bu durumda ne yapılmalıdır? İşçilerin sözünü ettiğiniz istek ve kararlılıkları sendikalar üzerinde bir basınca dönüştürülemez mi? İşçiler eli kolu bağlı bir halde ağızlarını açıp sendikalara mı bakmalılar?

İşçi: Hayır hayır, onu söylemek istemiyorum. Tabii ki elini kolunu bağlayıp her şeyi sendikalardan beklememelidirler. Dedim ya iki ayrı durum var diye. İşçiler bu kararlılığı ve isteği sendikalar üzerinde ciddi bir basınca dönüştürebilir ve dönüştürmektedir de. Şu ana kadar mücadelede bunun önemli bir payının olduğunu söylemeliyim. Ama şunu söylemek istiyorum, sendikalar istemezse sendikalara rağmen bir genel grevin olmasının mümkün olmadığını ifade ediyorum. Sendikalar işçileri altında toplamış ve onu kendi kıskacına almış bir şemsiye gibidir. Birkaç yeri ve birkaç özel alanı saymazsak işçiler bağımsız tavır koyacak durumda değiller. Sendikaların bu eylemin önünü kesmeleri durumunda eylem başarısız olacaktır diye düşünüyorum. Aslında bu durum üzerinde özellikle durmak istiyorum. Yıllardır devrimcilerin unuttuğu bir şey var. Yıllardır işçi sınıfı içerisindeki çalışmalarda hep dışarıdan, sınıfın gerçeğinden uzak, masa başında, kapalı odalarda tespit edilen mücadele biçimleri dayatıldı. Bu durum sınıf içindeki çalışmayı geliştirmedi aksine geriletti. Dışarıdan dayatılan mücadele biçimleri, ileri devrimci işçilerin hep tasfiyesine yol açmıştır. İçeriden, tasfiye edilemeyecek, en geniş işçi kitlesinin mücadele birliğini sağlayacak, tarihi taleplerin ve mücadele biçimlerinin öne çıkarılması yoluyla mücadele edilmesi bana göre başarılmış değil. Bu alanda ciddi deneyimlerin oluştuğunu sanmıyorum. Sınıf dışılığın kendisini en açık koyduğu yer burasıdır. Böyle olunca sendikalar ve bunun içerisindeki mevziler sağcı, gerici, reformist gibi sınıf karşıtı çevrelere terk edilmiştir. Sınıfa güven veren örg tlenmeler gerçekleştirilmeden, sendikalardaki demokratik mevziler ele geçirilmeden sınıf mücadelesinin ilerletilebileceğini sanmıyorum. Bu noktada devrimciler, sizler de dahil dönüp kendinize bakmalısınız. İşçiler gemlenmiş durumdalar. Aydın, ilerici, devrimci yapıların sendikalarda inisiyatifleri yoktur, olsa zaten sendika yönetimlerindeki gericileri devirirler.

Kızıl Bayrak: Kızıl Bayrak dergisinin bu sayısında 24 Temmuz Ankara eylemi başarılı geçmesine bakarak, sıra genel grevde, genel grevi örgütlemek için görev başana gibi temel bir çağrı var. Bu çağrı ışığında ileri işçilere ne gibi görevler düşüyor?

İşçi: Tabii son işçi eylemlerinde ciddi bir değişim ve gelişim var. Geri bilinçteki işçilerin bile gözü bir miktar açıldı. Sınıf gerçeğini gördüler. Karşı çıktıkları ve sol söylem bildikleri slogan ve çağrılara ısındılar. Bunlar önemli gelişmeler. Bu durum sınıf içerisinde ajitasyon ve propaganda yapma imkanlarımızı arttıyor. Dediğim gibi işçi sınıfı içinden, onur birliğine, dayanışmasına hizmet edecek mücadele ve örgüt biçimleri denenmelidir. İşyeri komiteleri kurulabilen yerlerde kurulmalıdır. Olmayan yerlerde sendikalar üzerindeki basıncı arttırıcı daha başka yöntemler denenmelidir, ve buralardan elde edilen birikimler demokratik mevzilerin elde edilmesine yönlendirilmelidir. Genel grev bu yasanın yırtılıp atılmasında tek çözümdür. Bunun propagandası işçiler içinde yaygın bir biçimde yapılmalıdır. Ama bunun gerçekleştirilmesi tamamen sendikaların alacağı tutuma bağlıdır.

Kızıl Bayrak: İşçi-memur kitlesinin ilk defa bu kadar iç içe ve birlik olduğunu gördük. İşçiler ya da memurlar bugüne kadar olan mücadelelerinde hep yalnız başına kalmışlardı. Bu birliği ve kaynaşmayı nasıl karşılıyorsunuz? Memurların katılımının işçiler üzerinde nasıl bir etkisi oldu?

İşçi: Bu birliğin oluşumu hayli olumlu. İşçiler sorunlarına sahip çıkan herkese sempatiyle bakmaya hazır bir durumdadır. Bütün evvelki ön yargılarına rağmen Kayseri'deki ilerici memurların, Kayseri'de yapılan mitinge katılımda ve attığı sloganlarda çoşkuyla alkışlanmaları bunun bir örneğidir. Bu birlik ve kaynaşma, sınıf dayanışması propa andası eşliğinde süreklileştirilmelidir. Memurlar işçileri, işçiler memurları her alanda ziyaret etmeli ve sorunlarını ortaklaştırıp tartışmalıdır diye düşünüyorum.

Kızıl Bayrak: Başka söylemek istediğiniz bir şey var mı?

İşçi: Aslında bunları ben de yazmayı düşünüyordum. Ama sizinle bu söyleyişiyi yapmam iyi oldu.

***Kızıl Bayrak*/Kayseri**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İstanbul'da gerçekleştirilen öncü işçi toplantılarından...

Sermayenin son saldırı furyasına karşı işçi-emekçi kitlelerin yükselen mücadelesi, sistemin Truva atı sendikal ihanet çetelerinin oyunlarıyla kırılmaya çalışılıyor. İMF-TÜSİAD kölelik düzeninin ve maşalarının bu konudaki en büyük güvencelerinden birinin kitlelerin örgütsüzlüğü olduğu açıktır. Oyunları boşa çıkarmanın tek yolu ve yükselen hareketin tek güvencesi de, bu boşluğun doldurulması, hareketin hızla taban örgütlülükleri zeminine oturtulmasıdır.

İşçi sınıfı devrimcileri, bu tarihi görevin bilinciyle, sürece tüm güç ve imkanlarıyla, her türlü aracı kullanarak yüklenmektedirler. Özellikle taban inisiyatifini harekete geçirmek, taban örgütlülüklerinin zorunluluğu bilincini yaygınlaştırmak için, her sanayi bölgesinde, havzasında öncü işçi platformları oluşturmaya çalışmaktadırlar. Bu çabaların sonucu olarak, geçtiğimiz hafta sonu, İstanbul'un iki yakasında yapılan işçi toplantılarının haberini yayınlıyoruz. Bu toplantılar yaygınlaştırılıp-genişletilerek sürdürülecektir. Tüm sınıf bilinçli işçileri bu çalışmaya katılmaya çağırıyoruz.

Rumeli yakasında yapılan işçi toplantısı

İşçi sınıfı başta olmak üzere, ezilen emekçi kitleler, sermayenin yeni yıkım programına karşı tepkilerini, çeşitli mücadele biçimleriyle ifade ediyorlar. Bu biçimler bugüne dek, fiili yürüyüşler, kitlesel basın açıklamaları, 1 saatlik iş bırakma, yerel ve merkezi mitingler biçiminde gerçekleştirilmiş bulunuyor. Bu kadarıyla bile kitleler, saldırıları geri püskürtünceye kadar direnecekleri yönünde kararlılıklarını göstermiş bulunuyorlar.

Sermayenin çeşitli engelleme çabaları, Türk-İş bürokratlarının izlediği ihanetçi çizgi vb. hiç bir çaba hareketin gelişmesini, giderek büyümesini engelleyemedi. Tam aksine gösteriler kitlenin kararlılık ve mücadele azmini, genel eylem isteminin yaygınlığını ortaya çıkardı. Tabanın bu yönde geliştirdiği basınç, göstermelik de olsa sendika bürokratlarını geri adım atmak zorunda bıraktı.

Şimdi sırada 6 Ağustos'da gerçekleştirilecek olan "Genel grev" eylemi var. Bürokratlar 6 Ağustos eylemini de, tıpkı 3 Ocak '91 pijamalı soytarılığı, 20 Temmuz '94'deki pasif genel uyarı eyleminde olduğu gibi, tepkileri dizginleme/hava boşaltma aracına dönüştürmeye çalışacaklar.

Sendikal ihanet çetelerinin bunu bir kez daha başarıp başaramayacağı, biraz da siyasal ve doğal öncünün kendi görevini ne oranda başaracağına bağlı. Biz, bunun bilincinde olan bir grup devrimci işçi olarak, süreci ve bize yüklediği görevleri tartışmak üzere bir toplantı düzenledik.

Toplantıya yönelik çalışmamız, başta metal olmak üzere, petro-kimya, tekstil, belediyeler ve ilişkide olduğumuz başka bazı işletmelere ulaştık. Kimi fabrikada temsilciler, kiminde de öncü işçilerle konuştuk. Aynı hazırlık çalışması bir dizi sendika şubelerini de kapsadı. Buralarda da aynı içerikli tartışmalar yaratıldı. Tartışmalar ve ulaştığımız öncü işçilerle yaptığımız sohbetler bir ön toplantı çağrısına dönüştürüldü.

20'ye yakın işçinin katıldığı ilk toplantı, komünist bir işçinin genel durumu değerlendiren kapsamlı konuşmasıyla açıldı. Toplantı süresince süreç üzerine konuşmalar yapıldı. Tüm konuşmaların ortak noktasını, sermayenin tam bir yıkımı ifade eden saldırılarına karşı militan bir genel direnişin örülmesi, bunun için ise ancak sürece tabandan, öncü işçiler üzerinden yapılabilecek müdahalelerle, böyle bir müdahaleye dönük ortaya konulacak çalışmayla mümkün olabileceği ifade edildi. Yine genel grev-genel direnişe ilişkin her bir işletme ve fabrikada genel grev ve direniş komitelerinin oluşturulması, bunun açık genel grev talepleriyle birleştirilmesi işlendi.

3 Ocak '91 ve 20 Temmuz '94 genel uyarı grevlerinin açmazları gelecek mücadeleye yol göstermesi açısından genişçe değerlendirildi. 3 saat boyunca canlı tartışmalarla ve disiplinli bir ortamda gerçekleştirilen toplantıda, özetle; sürece öncüler üzerinden yüklenilmesi, eylemliliklerin 1 günlük sınırlı bir işbırakma ile kalmaması, kazanımlar elde edilinceye kadar militan bir direnişin yaratılması gerekliliği üzerinde duruldu. Toplantı, ileriki süreçte daha çok işletmenin temsil edildiği geniş katılımlı bir işçi toplantısının örgütlenmesi kararıyla bitirildi.

Anadolu yakasında yapılan işçi toplantısı

İMF-TÜSİAD hükümetinin "reform" olarak nitelendirdiği, sosyal güvenliği tasfiye-sosyal hakları gasp saldırısı açıklandığından itibaren işçi ve emekçi kitlelerin tepkisi yükselmeye başladı. Bir dizi yerde basın açıklamaları, eylemler, protestolar gerçekleşti. Saldırı kendi içinde yalnızca bir alana yönelik değil, emekçilerin genelini kapsadığı oranda tepkiler de tüm kesimlerden yükseliyor ve parçalı bir şekilde gelişiyordu. Bu yerel/parçalı eylemler, en son Ankara'da 24 Temmuz'da gerçekleştirilen merkezi mitingle doruğa çıkmıştı. Sonrasında işçiler sendikaların çokça dile getirdikleri "Genel Grev" söylemine yönelik bir girişim, planlama beklerken Türk-İş'in hükümetle anlaşması, DİSK'in ve KESK'in göstermelik ve birçok yerde gerçekleşmeyen 1 saat iş bırakma eylemleriyle karşılaştılar. Taban inisiyatifi ve denetiminin örgütlenemediği koşullarda, sendikaların alacağı tutuma razı olunur bir durumla karşılaşıldı.

Her zaman geçerli olmakla birlikte, bu koşullarda taban inisiyatifinin örgütlenmesi hayati bir önem arzediyordu. Biz, İstanbul Anadolu Yakası'ndan bir grup işçi ve kamu emekçisi olarak bir toplantı gerçekleştirdik. Amacımız; saldırının kapsamını, direnişin durumunu, öncü işçi-emekçilere düşen görev ve sorumlulukları değerlendirmek, taban inisiyatifinin örgütlenmesi için kararlar almaktı.

Saldırının kapsamı bölümünde, öncelikle, ekonomik yıkım programının bugün için öne çıkan ve dolayısıyla eylemlerin temel taleplerini belirleyen, sosyal güvenlik saldırısıyla tahkim maddelerini ele aldık. Tartışma şu alt başlıklar üzerinden yürüdü: Mezarda emeklilik, SSK'nın tasfiyesi, özel sağlık sigortasının dayatılması, uluslararası tahkim.

Tartışmanın bir diğer bölümünde ise, tabanın ruh hali, istemleri, sınıfın örgütsüz kesiminin durumu ve harekete geçebilme olanakları tartışıldı. Tartışmayı canlı kılan ise, çeşitli işkollarından gelen arkadaşların kendi alanlarına yönelik durum-gözlem ve yaşanan süreçleri aktarmaları oldu. Tartışma sadece işçi sınıfı cephesinden değil, kamu emekçileri cephesinden de yaşandı. Kamu emekçilerinin bu hareketlilik içinde tuttuğu yer ortaya kondu.

Kuşkusuz, toplantının en canalıcı maddesi, bizim(öncü işçi-emekçilerin) üzerimize düşen sorumlulukların neler olduğuydu. Birincisi, yaşanan saldırıya boyun eğilecek miydi? İkincisi, geçmiş mücadele deneyimlerinden dersler çıkartarak yüzümüzü geleceğe mi döneceğiz? Ki, bizim için belirleyici nokta bu idi. Geçmiş tecrübelerden de yola çıkarak, sendikaların hareketi yükselmesini beklemeden, başından kırmak konusunda ne kadar da uzmanlaşmış olduklarını görüyoruz. Açıktır ki, mücadelenin geleceği taban örgütlenmelerinin yaratılmasına bağlıdır. Bu durumda en önemli görev ilerici-öncü işçilere düşüyor.

Sürecin önümüze koyduğu görev ve sorumluluklar konusunda hemfikir olduktan sonra, iş, bu görev ve sorumlulukları üstlenmek, buna yönelik kararlar almak ve hayata geçirmekte düğümleniyordu. Bu ilk toplantıdan, bu görev ve sorumluluk bilincinin yaygınlaştırılabilmesinin bir aracı olarak, daha geniş katılımlı bir toplantı daha düzenlenmesi, işyerlerimizde komiteleşme çalışmalarının hızlandırılması kararlarıyla ve özgüvenimizi pekiştirerek çıktık.

Tüm işçi ve emekçi arkadaşları kendi il, bölge, havza ve birimlerinde bu tür toplantılar düzenleyerek, sınıf bilincinin yaygınlaştırılması, taban inisiyatifinin örgütlenmesi ve direnişin yükseltilmesi için çaba göstermeye çağırıyoruz. Özellikle, sermayenin ve uşağı sendika bürokratlarının oyunlarına karşı en geniş sınıf kitlemizi bilinçlendirmek büyük bir önem arzediyor. Bunun için de, her türlü araç, özellikle de işçi arkadaşların kendilerini özgürce ifade edebileceği bu tür toplantıların yaygınlaştırılmasını zorunlu görüyoruz.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Direndik ve kazandık

Genç işçilerin çoğunluğunu oluşturduğu petro-kimya sektöründe faaliyet gösteren bir fabrikada çalışıyorum. Bu işyerindeki işçilerin hemen hepsi asgari ücretle çalışmakta, sadece ambarda çalışanların ücretleri biraz yüksek tutulmaktadır. Çalışanların yaş ortalamasının düşük olması patronun bilinçli bir tercihidir; ucuz emek!..

Sigorta dışında hiçbir hakka sahip değiliz. İşçilerin genç ve deneyimsiz olması, herhangi bir örgütlenmenin olmaması, işverenin keyfince hareket etmesine olanak tanıyor. Bu işyerinde ücret artışları yılda iki kere yapılmakta, bu artış asgari ücret oranında olmaktadır.

Son ücret artışının açıklandığı gün hoşnutsuzluk doruğa ulaştı. Bütün ücretlere %15 ile %20 oranında zam verilmişti. Verilmişti diyorum. Çünkü artışlara her itiraz işten çıkarılmakla sonuçlanıyordu. Ertesi sabah işbaşı yapılmadan belli taleplerle patronlarla görüşme isteğimiz sert bir biçimde geri çevrildi. İşbaşı yapmayan herkesin işten çıkarılacağı söylenerek, işyerinin terkedilmesi istendi.

Bunun üzerine hep birlikte kapı önüne çıktık. Bir iki kişi dışında birliğimizi koruduk. Birlik, dayanışma ve kararlılıkla üretimi durdurmayı başarmıştık. Kapı önünde bekleyiş öğle saatlerine dek sürdü. Bu süre içinde işveren ve yardakçıları alkışlarla protesto edildi. Öğleye doğru kapılar açıldı ve görüşme isteğimizi işveren kabul etmek zorunda kaldı. Temsilcilerimiz aracılığıyla işverene aşağıdaki talepleri ilettik:

* Ücret artış oranlarının yükseltilmesi,
* Üretilen ürünlerden periyodik olarak çalışanlara dağıtılması (kendi ürettiklerimize dokunamadığımız için piyasadan satın alarak kullanmak zorundayız),
* Zorunlu mesaiye son verilmesi,
* Bölüm amirlerinin kötü muamelesinin sona erdirilmesi,
* Fabrikayı hapisaneye çeviren yasakların kaldırılması (öğle saatlerinde katların kilitlenmesi ve bölümlere giriş yasağı, fabrika dışına çıkışın engellenmesi, oturarak çalışılabilecek bölümlerde oturma yasağı vb.)

Yaklaşık 1,5 saatlik bir pazarlık sonunda taleplerimiz büyük oranda kabul edildi ve anlaşma sağlandı. Ertesi gün işbaşı yapmak üzere fabrikadan ayrıldık. Bu direnişten belli kazanımlarla çıktık. Ancak bu bir ilk adımdır. Patronun ayak oyunlarına karşı uyanık olmak ve bunları boşa çıkarmak birliğimizi korumakla mümkündür. İlk raundu biz kazandık. Bundan sonra kazandığımız mevzileri koruyarak daha büyük adımlar atacağız.

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber hiçbirimiz!

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri: S

Sınıf çalışmasının soru

Bir toplumda ağır baskı ve sömürü koşulları varsa, mevcut iktisadi-siyasal sistem yapısal bir bunalım içerisindeyse, kitleler neredeyse 18-20 yıldır bunaltılıyorlarsa, böyle bir ülkede sınıf mücadelesi için çok güçlü bir zemin var demektir. Sonra, biz akan sürecin belli hareketlilikler ürettiğini de gördük. Kitlelerin öfkesinin, hoşnutsuzluğunun bir biçimde eylemliliğe dönüşmek eğilimi gösterdiğini ve burjuva siyasal akımlardan çok bizzat sendikalar üzerinden gelen aldatıcı ve dizginleyici müdahalelerin bu öfkeyi, bu birikimi boşa çıkardığını gördük. Oysa aynı birikimlere devrimci müdahalelerin yapılması durumunda, bunun pekala tümüyle başka sonuçlar yaratacağını hep vurguladık. Bu çerçevede devrimci öncü müdahale, hareketin devrimci önderlik boşluğunun giderilmesi, bütün bir önemini koruyor. Ama kısa dönemli olarak ve dar anlamda kendimiz üzerinden bakarak, biz öncü müdahalemizi yaparsak, kilitlenmiş süreçlerin önünü açarız diye düşünmek, sorunu böyle koymak, aşırı bir basitleştirme olur. Orta vadede bu inancı taşımak güzel ve yerinde bir davranış. Ama bunu alıp, şu veya bu yerel direnişe başarılı bir önderliğin gelişmelerin yönünü tümden değiştireceği düşüncesine vardırmak, sorunu anlayamamaktır.

Sınıf hareketinin gelişmesinde devrimci önderliğin kritik önemi

Tuna: Tartışmanın daha genel planda ve Cihan yoldaşın konuşması içerisinde, sınıf hareketinin önümüzdeki dönemine ilişkin belli değerlendirmeler içeren bir yönü var. Ben buradan başlamak istiyorum.

'91'in birkaç yıl sonrasında, sınıf hareketinin kırıldığı bir evrede, belli siyasal değerlendirmeler yaptık. Sınıf hareketinin kırılmasının, onun öncüsünün ciddi bir biçimde biçilmesinin sonuçlarını değerlendirdik. '89'da bir üst düzeye çıkan, '91'de gerçekten bir eşik atlama sınırına gelip bunu başaramadan kırılan hareketin, sonraki süreçte ciddi bir biçimde zaafa uğradığını tespit ettik. Komisyon çalışmasının belli bölmelerinde, bu kırılmanın etkilerinin hala da varlığı üzerine değerlendirmeler yapılıyor.

'91 sonrası dönemde sınıf hareketinin birleşik bir hareket halinde olmaması, parçalı karakter taşımasına rağmen, bizim söylediğimiz şeylerden biri de şuydu: Sınıf hareketi genel planda, ekonomik-demokratik sınırlar içerisinde hareketlilik zeminini ve olanaklarını fazlasıyla koruyor, yer yer bunu gösteriyor da. Hareketliliğin birleşik karakterinin zayıflaması gerçeğine rağmen, hala da güçlü bir çıkış için fazlasıyla olanak gözüküyor. Ama buna rağmen bu olanağın sağlanamamış olmasının devrimci önderlik boşluğu ile sıkı sıkıya bir bağı var.

Ekonomik hareket ile politik hareket arasındaki güçlü ilişkiye yaptığımız vurgu, bir noktada Türkiye'nin tablosuyla fazlasıyla uyumlu. Türkiye gibi siyasal çelişkilerin iktisadi çelişkilerle üst üste yığıldığı bir yerde, hareket, düzen içi ve sendikal platformda olmakla birlikte yine de bir parça mücadeleci olan önderlikler yaratmakta bile zorlandı. Biz reformizmin, reformist siyasal bir akımın, aslında iktidarı hedeflememekle beraber, iktisadi sınırlarda bir hareketliliğin önüne düşme, mücadeleci bir önderlik pratiği gösterebilme eğilimini de biliyoruz. Güney Kore'de sendikalar üzerinden, devrimci politik mecraya çıkmaksızın, son derece dişe diş mücadele veren eğilimleri bugünkü dünya tablosu içinde biliyoruz. Sonuçta Türkiye'de bu olgu yoktu. Sadece genel planda sendika genel merkez bürokrasileri anlamında değil, reformizm ve alt kademe sendikacılar üzerinden de '94'ten bu yana gördüğümüz özelliklerden biri, mücadeleci bir sendikacılık açısından, hareketin dar sınırları içerisinde dahi ona önderlik etme konusunda yaşanan ciddi boşluktur.

Sınıf hareketi ve Türkiye'nin genel siyasal tablosu üzerinden bir "siyasal süreçlerde kilitlenme" tespitini yaptık. Çıkardığımız sonuçlardan biri; her zaman böyle olmamakla beraber, bugün, sınıf hareketinin devrimci önderlik ihtiyacının, hareketin gelişmesinde çok kritik bir yer tuttuğuydu. Ben bu değerlendirmeyi halen de korumamız gerektiğini düşünüyorum.

Öte yandan, biz hiç de mevzi direnişler içerisinde ortaya konulacak başarılı devrimci önderlik pratiklerinin, çok kısa sürede genel ve birleşik bir sınıf hareketliliği yaratacağı beklentisiyle hareket etmedik. Geçen dönemde böyle bir yorumlama içinde olduğumuzu da sanmıyorum.

Gene de, mevzi direnişlere yapılacak anlamlı bir devrimci önderlik müdahalesiyle, hareketin giderek zayıflayan ve kırılan eğilimine karşı, süreci tersine çevirecek bir genel eğilimi başlatabileceğini vurguladık. Bu örneklerin artırılmasıyla, hareketin genel planda devrimci politikaya olan ihtiyacını artıracak, demek oluyor ki, hareketsiz yerler ve kesimler içerisinde devrimci hareketin gelişimine daha uygun bir zemin hazırlayacak bir gelişme süreci öngördük. Deyim uygunsa, '85 sonrası hareketliliğin öncüsünün sosyalizme açıklığında olduğu gibi, öncüsünde eğilimler yaratabilecek, bunu besleyecek bir etki, gelişim süreci düşündük. En azından hareketin değerlendirmelerine ilişkin olarak benim yorumum böyle.

Bugün, tam da parti olduğumuz bir aşamada, bence meselenin bu tarafını, daha genel planda değil, giderek daha somut planda söylemeliyiz. Hareketimiz saflarında örgütsel plandaki etkileri açısından, kısa sürede bir politik sınıf hareketi beklentisi içerisinde olup, bunun gerçekleşmemesi üzerinden kırılmalar, dökülmeler ne kadar gerçekleşmiştir, bu ayrıca tartışılmalı.

Öncü sektörler ve mevzi direnişler sorunu

Konumlanmamızla ilgili ikinci bir tartışma alanı var. Sadece 3. Konferans vesilesiyle değil, ara dönemde MYO'nun başyazılarında da öncü sektörlerin neler olduğu, bunların sınıf hareketindeki yeri, bizim buralarda çalışmamızda stratejik önemi üzerine değerlendirmeler yer aldı.

Ama bugün asıl soru, tüm bu değerlendirmelere rağmen bizim niye bu alanlara giremediğimizdir. Yanlış bir eğilim mi, zorlanma mı? Yeni dönemde bunun ne düzeyde bir planlama ile aşılabileceği üzerine değerlendirme yapmalıyız.

Özellikle KİT'ler, daha büyük ölçekli işletmeler dediğimiz yerde, toplam sınıf çalışmamızın planlanmasına ilişkin bir vurgu yapmak istiyorum. Örgütsel çalışmamızın kentsel sınırlarıyla, sınıfın stratejik önemde temel sektörlerinin coğrafik konumlanışı arasında bir açı farkı var. Büyük ölçekli işletmelerinin metropollerin dışına kayma, İzmit, Sakarya, Trakya'ya (İstanbul merkezli olarak söylüyorum bunları) doğru yönelme eğilimi olduğu yerde, bu birimlere yönelmek, bir yönüyle buralara örgütsel planda yerleşmekle mümkün. Hareketin elindeki kadro ve örgütsel imkanların zayıflığı, rahat adım atmayı zorlaştıran ek faktör olarak düşünülebilir.

Ama bizim ulaştığımız bir düzey var. Hareketli sektörler ya da orta ölçekli işletmeler üzerinden bile olsa, sınıf hareketine müdahale açısından, son 1 Mayıs pratiğinin de gösterdiği gibi, anlamlı bir yere ulaşabildiğimizi düşünüyorum. Bunlar yeni yönelişler için önemli avantajlar.

Temel sektörlere müdahalemizde, yayınlarda planlı bir ajitasyon-propagandanın önemi açık. Geldiğimiz örgütsel-politik seviye açısından, bu tür yerlerde henüz kırılmamış bir öncü kuşağın varlığı düşünülürse, bizim metropoller üzerinden göstereceğimiz hareketliliğin, devrimci önderlik planında müdahalemizin, bu alanlardaki doğal öncüyü politikleştirmek ya da temas kurmak açısından çok kritik bir yer tuttuğunu düşünüyorum. Bugün koca bir hareketlilik içerisinde olan Tes-İş'in enerji işkolunun işçisini, taşranın sınırlı zemini içerisinde kazanmanın zorluğu düşünülürse (sadece enerji işkolu için değil, başka yerlerde de benzer sorunlar var), bizim metropollerdeki sınıf hareketinin belli mevzi direnişlerini ya da planlı bir çalışma içerisinde işçi hareketliliklerini yönlendirebilmemiz çok daha kritik bir önem taşıyor.

Hareketli ve orta ölçekli işletmeler üzerinden çalışmamızın geldiği yerin örgütün tamamında genelleştirilmesi gerekiyor. 3. Konferans sonrasısında etkili biçimde hareketli kesimlere yöneldik. Tam da bu sayede mevzi direnişlerinin her birinde somut bir taraf olduk, az ya da çok, verimli ya da verimsiz. Buradan aldığımız imkan ve güçlerle, daha hareketsiz yerler üzerinden konumlanmış olan örgütsel çalışmamız, bir dönem sonra, bu tür hareketli yerlere ilgimizi tersinden zayıflattı. İstanbul'un orta-büyük ölçekli işletmelerinde uzun erimli çalışmamız üzerinden, sonuçta belli mevzi direnişleri atladığımız bir kendiliğinden süreç ortaya çıktı. İlk çalışma evresinde, mevzi hareketlerle dayanışmanın ve onları etkilemenin son derece sınırlı imkanlarına rağmen, bazı temel birimlerde dışardan devrimciler olarak gidişimizin ötesinde, somut bir etki yaratacak zemine ulaştık. Bu sayede, mevzi direnişlere bundan sonra çok daha güçlü bir müdahale

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ınıf hareketi ve çalışması/2

nları ve öncelikleri (Devam)

yapabileceğimiz, bunu tam da bulduğumuz yerlerdeki birim çalışmalarını özel bir tarzda güçlendirecek bir zeminde yapabileceğimiz bir yerdeyiz.

Doğal olarak, hareketli kesimlere olan ilgimize bu dönemde özel bir tarzda vurgu yapmalıyız. Sınıf hareketinin süren durgunluğu şartlarında ve çalışmamızın olduğu yerlerdeki sınıf kesimlerini belli bir hareketliliğe kazanabilmek açısından, bunun çok kritik bir rolü olduğunu düşünüyorum.

Biz komünist siyasal hareketiz. Doğal olarak sol hareket içerisinde, sınıf hareketine müdahaleyi güçlendirmekte tuttuğumuz bir yer var. Siyasal gündemle sınıf hareketinin gündemini, bu farklı dinamiği birleştirecek ek imkanlara sahibiz. Bunlarla beraber düşünüldüğünde, tablonun daha rahat anlaşılabileceğini, olanaklarımızın daha rahat değerlendirilebileceğini düşünüyorum.

Öncü devrimci müdahalenin rolünü doğru kavramalıyız

Cihan: Yoldaşın söyledikleri üzerine birkaç şey söylemek istiyorum.

Birinci nokta şudur: Yaptığım açıklamalar, öncü müdahalenin önemini azaltan değil, tersine çoğaltan açıklamalardır. Kendiliğinden patlamalara ya da hareketin kendiliğinden serpilip gelişmesine ilişkin beklentiler, çoğu durumda öncü müdahaleyi zayıflatan sonuçlar da yaratabiliyor. Kendiliğinden hareket ya da patlama beklentisi, birçok durumda bir atalet zeminidir de aynı zamanda. Dolayısıyla, ben daha soluklu, daha orta vadeli hazırlanalım derken, sınıf hareketinin durgunluğunu kırmak için daha etkin ve planlı bir çalışma yürütmek durumundayız, demek istiyorum aynı zamanda.

Kısa vadeli eylemlilik beklentileri, genellikle de bir eylemli alanlar/birimler arayışına yolaçıyor. Ve zaman zaman bu türden bazı yerel eylemler doğduğu ölçüde de, bu abartılı bir ilgiye ve bir süre için tüm alanları bir oyalanma imkanı olarak değerlendirmeye, doğal olarak bu ise çalışmada bir kesikliliğe ve darlığa yolaçıyor. Böyle olunca, genel planda, harekete müdahale eden, böyle bir planlı, sistemli ve hedefli çaba içerisinde olan bir örgüt olmaktan çıkılıp, belli sınırlı hareketlikler içinde daralan bir konuma düşülüyor. Dikkat ediniz, bu türden yerel direnişlerin bittiği noktada, sınıf çalışmamızda da, ona ilişkin propaganda-ajitasyonumuzda da, değerlendirme ya da tahlillerimizde de, göze çarpan bir zayıflama ortaya çıkıyor. Üç küçük yerel direniş kendi mecrasında devam ettiği sürece, biz etkin bir faaliyet yürütüyormuşuz, bu arada sınıf hareketinin sorunları üzerine canlı bir tartışmalar yapıyormuşuz gibi görünüyor da, onlar kesildiği zaman da tartışmalarımız ya çok soyut bir çerçevede kalıyor, ya da kesiliyor. Yayınlarımızın hiç değilse şu son bir-iki yılda ortaya koyduğu göstergeler üzerinden söylüyorum.

İkincisi, 3. Konferans'ın yerel direnişlere ya da belli hareketli sektörlere ilişkin olarak ortaya koyduğu tespitler hiç de anlamını kaybetmiş değil. Ama aynı 3. Genel Konferans bu konuda ortaya birkaç temel unsurdan oluşan bütünsel bir perspektif koymuştu. Bu bütünsel perspektif içinde temel sanayi sektörlerine/birimlerine çok özel bir yer veriliyor, bunun önemi birinci dereceden vurgulanıyordu. Eğer aradan geçen zamanda bu bütünsellikte tali alanlar lehine bir zayıflama olmuşsa, burada dengeyi ve bütünselliği yeniden oluşturmak, dahası temel fabrikalar ve sektörler lehine çubuğu biraz bükmek, doğal olmanın ötesinde, zorunlu bir ihtiyaçtır. Bu sorunun önemi hiçbir biçimde küçümsenmemelidir.

Devam ediyorum. Bir toplumda ağır baskı ve sömürü koşulları varsa, mevcut iktisadi-siyasal sistem yapısal bir bunalım içerisindeyse, kitleler neredeyse 18-20 yıldır bunaltılıyorlarsa, böyle bir ülkede sınıf mücadelesi için çok güçlü bir zemin var demektir. Sonra, biz akan sürecin belli hareketlilikler ürettiğini de gördük. Kitlelerin öfkesinin, hoşnutsuzluğunun bir biçimde eylemliliğe dönüşmek eğilimi gösterdiğini ve burjuva siyasal akımlardan çok bizzat sendikalar üzerinden gelen aldatıcı ve dizginleyici müdahalelerin bu öfkeyi, bu birikimi boşa çıkardığını gördük. Oysa aynı birikimlere devrimci müdahalelerin yapılması durumunda, bunun pekala tümüyle başka sonuçlar yaratacağını hep vurguladık. Bu çerçevede devrimci öncü müdahale, hareketin devrimci önderlik boşluğunun giderilmesi, bütün bir önemini koruyor. Ama kısa dönemli olarak ve dar anlamda kendimiz üzerinden bakarak, biz öncü müdahalemizi yaparsak, kilitlenmiş süreçlerin önünü açarız diye düşünmek, sorunu böyle koymak, aşırı bir basitleştirme olur. Orta vadede bu inancı taşımak güzel ve yerinde bir davranış. Ama bunu alıp, şu veya bu yerel direnişe başarılı bir önderliğin gelişmelerin yönünü tümden değiştireceği düşüncesine vardırmak, sorunu anlayamamaktır.

Bu ülkede kitle hareketinin patlaması, sosyal patlama denilen kitlesel süreçlerin ortaya çıkması, kendi başına öncü müdahalenin çapıyla bağlantılı bir olay olabilir mi? Öncü halihazırda çok küçük ve imkanları çok sınırlı. Bu durumda biz patlama dinamiklerini öncü müdahalenin imkanlarıyla sınırlarsak, böylece bu ülkedeki dinamiklerin gerçek gücünü görmek konusunda da bir zayıflığa düşebiliriz. Bizim müdahalemiz elbette bunu hızlandırır, bu kadarı açık. Ama bizim müdahalemizi aşan birikimler ve dinamikler, beklenmedik biçimde bizim hayal edemeyeceğimiz bir kitle hareketi çıkarabilir ortaya. Kitle hareketlerini besleyen dinamikler ve genel olarak kitle hareketinin mantığı üzerinden bakıldığında, bu tür bir gelişme son derece anlaşılır bir durumun ifadesi olur.

Bunları, herşeyi yerli yerine oturtmak bakımından söylüyorum. Bir dönemin özellikleri içerisinde bu öncü müdahalenin olamaması, hep bir takım eylemliklerin boşa çıkması, iki de bir Türk-İş'in öfke boşaltma operasyonları düzenlemesine karşı, o çerçevede öncü,

Bu ülkede kitle hareketinin patlaması, sosyal patlama denilen kitlesel süreçlerin ortaya çıkması, kendi başına öncü müdahalenin çapıyla bağlantılı bir olay olabilir mi? Öncü halihazırda çok küçük ve imkanları çok sınırlı. Bu durumda biz patlama dinamiklerini öncü müdahalenin imkanlarıyla sınırlarsak, böylece bu ülkedeki dinamiklerin gerçek gücünü görmek konusunda da bir zayıflığa düşebiliriz. Bizim müdahalemiz elbette bunu hızlandırır, bu kadarı açık. Ama bizim müdahalemizi aşan birikimler ve dinamikler, beklenmedik biçimde bizim hayal edemeyeceğimiz bir kitle hareketi çıkarabilir ortaya. Kitle hareketlerini besleyen dinamikler ve genel olarak kitle hareketinin mantığı üzerinden bakıldığında, bu tür bir gelişme son derece anlaşılır bir durumun ifadesi olur.

devrimci müdahalenin rolüne çok özel vurgu yapmak, bu önemini hala da koruyor. Ben bunun kendi sınırları içerisinde doğru anlaşılması, öteki temel etkenlerin burada gözden kaçırılmaması gerektiğini hatırlatmaya çalışıyorum.

Ceren: Gelen bir takım yazı ve mektuplar üzerinden de biliyoruz; herşey öznel alanda ne kadar etkin müdahale edeceğimize bağlı, biz rolümüzü oynarsak bu sorun kolayından çözülür gibi düşünülüyor. Sınıf hareketinin verili durumunu, bizi aşan durumunu görememek, hesaba katamamak gibi belirgin bir yaklaşım yetersizliği ve zaafiyeti var burada.

Mevzi direnişler üzerinden de görülen bir zaafiyet bu aslında. Şu mevzi direnişe şöyle etkin bir müdahale yapılabilseydi, bu şöyle sonuçlar yaratabilirdi türünden temelsiz, son derece abartılı yaklaşımlar yansıyabiliyor değerlendirmelerde. Oysa mevzi direnişlerin kendi içinde belli sınırları vardır, sınıf hareketinin genelinden etkilenen yönü vardır. Burada vurgu ve ölçü gerçekten çok kaçıyor. Bu nedenle bu sorunun sanıldığından da önemli olduğunu düşünüyorum.

Hareketli sektörler ve kendiliğinden sürükleniş tehlikesi

Cihan: Bu noktaya bir şey eklemek istiyorum. Her direnişi kendi karakteri, kendi dinamikleri içerisinde ayrıca değerlendirmek durumundayız. Öyle mevzi direnişler oluyor ki, işçiler sendikalaşmak istiyor bir yerde, patron sendikalaşmaya müdahale ediyor, bu bir direnişe dönüşüyor. Bu, en durgun yerde gündeme gelebilecek en olağan eylemliliklerden biridir. Ama öyle direnişler de gündeme gelebilir ki gerçekten, yılların birikiminin patlaması gibi olabilir, kitle hareketinin ilk kıvılcımları gibi bir değer ve işlev taşır.

Mevzi direnişlerde genel bir sınıflama olamaz. Öyle tekil direnişler oluyor ki, üç günde soluğu kesiliyor. Bu, çok da büyük bir birikimin bir mevzi alanda bir ilk dışa vurumu olmuyor. Olayın, sürecin gelişme seyrine bağlı olarak beklenmedik bir biçimde işçilerin bir savunma refleksi oluyor. Çok da soluksuz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oluyor. Ama öyle de mevzi direnişler oluyor ki, bunlar bir hareketlenme sürecinin tepe noktası olmakla kalmıyor, hareketin yeni bir aşamaya geçişini de zorluyor. '89-90 hareketliliğinin ardından Zonguldak'ta patlayan öfke gibi... Dikkat ediniz, Zonguldak madencileri böyle bir direnişi bir daha kolay kolay tekrarlayamıyorlar. Zonguldak'ta yaşanan da kendi çapında bir mevzi direnişti. Eğer Körfez krizi hareketi kırmanın uygun koşullarını yaratmamış olsaydı, Zonguldak direnişinin bu ülkede genel sınıf hareketini nereye doğru çekebileceğini kestirmek gerçekten çok güç. Kitle mücadelesinin önüne çok başka perspektifler, süreçler açılabilirdi, hareket yeni bir düzeye yükselerek tümüyle politik bir mecraya girebilirdi.

Mevzi direnişlerde genel bir sınıflama olamaz. Öyle tekil direnişler oluyor ki, üç günde soluğu kesiliyor. Bu, çok da büyük bir birikimin bir mevzi alanda bir ilk dışa vurumu olmuyor. Olayın, sürecin gelişme seyrine bağlı olarak beklenmedik bir biçimde işçilerin bir savunma refleksi oluyor. Çok da soluksuz oluyor. Ama öyle de mevzi direnişler oluyor ki, bunlar bir hareketlenme sürecinin tepe noktası olmakla kalmıyor, hareketin yeni bir aşamaya geçişini de zorluyor. '89-90 hareketliliğinin ardından Zonguldak'ta patlayan öfke gibi... Dikkat ediniz, Zonguldak madencileri böyle bir direnişi bir daha kolay kolay tekrarlayamıyorlar. Zonguldak'ta yaşanan da kendi çapında bir mevzi direnişti. Eğer Körfez krizi hareketi kırmanın uygun koşullarını yaratmamış olsaydı, Zonguldak direnişinin bu ülkede genel sınıf hareketini nereye doğru çekebileceğini kestirmek gerçekten çok güç.

Mevzi direniş var, mevzi direniş var. Çukobirlik de bir mevzi direnistir ve başarılı bir Çukobirlik direnişi Adana işçi hareketini güçlü bir biçimde etkiler. Ama hiçbir zaman adını duymadığınız, bir kalıcılığı olmayan bir orta boy işletmede ortaya çıkan bir direnişin etkisini düşünün. Konfeksiyon işletmelerinin çoğunun fason atölyeler olduğunu, bunların her an kurulup ortadan kaldırılabildiğini de düşünerek bakabilmeliyiz. Bir Makina Kalıp'ın yaratacağı etkiyle, bir Paşabahçe'nin yaratacağı etkiyle, adı sanı duyulmamış bir türedinin kurduğu herhangi bir tekstil fabrikasındaki direnişi birbirine karıştırmamak lazım.

Mevzi direnişleri kendi özgünlükleri içinde, sınıf hareketi, ekonomi içerisindeki yerleri üzerinden bir değerlendirme yoluna gitmezsek, gene yanılgılara düşeriz. Bir Ereğli-Demir Çelik'teki direniş, bir İskenderun Demir-Çelik'teki sendikalaşma hareketi, bunun genel sınıf hareketi üzerindeki sarsıcı etkisi ile, tekrar ediyorum, herhangi bir tekstil atölyesindeki direnişin etkisi hiçbir zaman aynı olmaz. Zonguldak'ı bütün Türkiye toplumu tartışır, ama orada üç tekstil atölyesinde direniş altı ay da sürse, kimsenin ruhu bile duymaz. Biz bunu toplumun gündemine sokmak için ne kadar uğraşırsak uğraşalım, sonuç çok değişmez. Ama İstabul Belediyesi'ndeki bir direniş anında toplumun gündemine girebiliyor. Dikkat edin, bu, bu sektörlerin ekonomideki, işçi hareketindeki yeriyle, geleneğiyle çok bağlantılı.

Bunu böyle kavramak kaydıyla, mevzi direnişlere gene de önem verelim. Sınıf hareketindeki gelişmenin ilk öncüleri olma potansiyeli ne kadar taşır şu veya bu mevzi direniş, bu tümüyle somut bir durum. Daha önce de örnekledim, Çukobirlik direnişi ilerletilebilseydi, bu Adana'daki sınıf hareketini çok etkileyen genel bir propaganda-ajitasyon etkisi yaratırdı. Gebze Belediyesi'ndeki direniş, Gebze'deki işçi hareketini etkileyen bir potansiyel, dinamizm taşıyordu. Ama herhangi bir tekstil atölyesinin böyle bir potansiyel taşıdığını, genel ya da yöresel etki bir yana, yanındaki tekstil atölyesini bile etkileyeceğini zannetmiyorum. Bunlara da böyle bakmak ve seçmesini bilmek gerekiyor.

Mevzi direnişler ve hareketlilik alanlarına yönelmede bir kendiliğindencilik riski gördüğüm için uyarıda bulunuyorum. Biz belirlenmiş birimler üzerinden orta vadeli bir çalışma planına sahip olmalıyız. Hareketli olanlara bunun yanısıra müdahale edelim, orada güç kazanmaya bakalım. Değilse bizim çalışmamız gerçekten kendiliğindenci bir sürüklenişe dönüşür.

Biz bir yanda üçlü "ortak komite, ortak direniş" üzerinden olayların merkezine oturuyoruz gibi görünüyor; sonra oradan bir biçimde dışlandığımızda ya da o direnişler bir biçimde bittiğinde, tümüyle boşa düşebiliyoruz. Sınıf çalışmamızın herhangi bir kesinti kaldırabileceğini zannetmiyorum. Ama seçilmiş alanlar üzerinden daha soluklu bir bakışa dayalı bir çalışma böyle bir risk taşımaz. Orada hareketliliklerin ardından kendiliğindenci bir sürükleme değil, bir hareketlilik yaratma doğrultusunda sistematik bir öncü müdahale vardır.

Vurgularım öncü misyonu, öncü çabayı besleyen vurgular oldu. Hareketlilik beklentilerinin aynı kendiliğindenciliği besleyeceğinden kaygılanıyorum. Bazen gerçekten bir hareketlilik, bir direniş oluyor, iki işletme direniyor, ona kilitlenip kalıyoruz. Direnişler üç ay sürse, üç ay oraya kilitlenip kalacağız. Böyle saçmalık olabilir mi? Biz seçilmiş alanlar üzerinden şu veya bu hareketliliğin hiçbir biçimde zayıflatamayacağı sistematik bir sınıf çalışması içerisinde olmak zorundayız.

Değilse ne olur? Bakınız tercihler, yönelimler, hazırlıklar ve somut çalışma stratejik önceliklere ya da orta vadede saptanmış hedeflere göre olur derken, kendiliğindencilik riskine dikkat çekiyorum. Dikkat ediniz, '70'li yıllara ilişkin tartışmalarda geleneksel hareketler bize, "direnen küçük-burjuvazi ve semt emekçi yığınları ise, buraya yönelmek ve buraya önderlik etmek gerekiyor, bundan kaçmak mücadeleden kaçmaktır", diyorlardı. "Mücadele oradaydı, o halde orada mücadele edilirse önderlik edilebilir" deniliyordu. Biz ne diyoruz? Bir öncü hareket genel bir hareketlilik içerisinde, hareketliliği diyelim ki küçük-burjuva katmanlar tutuyor olsa bile, soluklu olmalı, sonuca götürücü yetenekleri taşıyan sosyal katmanı gözden kaçırmamalıdır.. Gaziler patlak verdiği ölçüde bu ülkede sınıf hareketi içinde güç olmanın büyük önemi açığa çıkar. Gazi vb. alanlar eksenine oturmuş mücadele patlar ve patladığı biçimiyle kalır ve söner, bir yere götürmez. En azından uzun vadede bir yere götürmez.

Köylü hareketinin patlak verdiği yerlerde Rus marksistlerinin vurgusu sınıf hareketinin politik düzeyinin yükseltmeye özel önem vermeye yöneliktir. Öğrenci hareketinde örneğin 183 öğrencinin askere alınması üzerinden gelişen olay sınıf hareketine dönük görevlere bir vurguya dönüşüyor, yoksa öğrenci çalışmasına daha özel bir önem vermek gibi bir sonuç yaratmıyor.

Aynı şekilde sınıfın kendi içindeki farklılıkları da düşünmeliyiz. Bunu ne tekstil sektörünü küçümsemek, ne de bugüne kadarki çabamızı, birikimimizi, mevzilerimizi ortadan kaldırmak için söylüyorum. Kendi konuşmam içinde bunu önemle vurguladım. Sadece bugünkü darlığı aşalım, daha genel bir çerçeve içinde bu alan bir imkan olsun, diyorum. Ama tekstil sektörünün bu ülkede sınıf hareketini hiçbir yerde götüreceğine inanmıyorum. Enerji sektörü farklıdır, metal farklıdır, petro-kimya farklıdır. Bunlar sürükleyici sektörlerdir ve biz bilinçli bir stratejik plan çerçevesinde çalışmak istiyorsak, hareketliliklere müdahale ile sınırlı kalmamalı, stratejik bir plan çerçevesinde çalışmak istiyorsak, bu alanlarda şimdiden bir çalışma planına ve sürecine sahip olmalıyız. Bu çalışmanın zorluklarını kabul ediyorum. Ama temel

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rantey.org

birimlere girememizin nedeni bence kendiliğindencilikten başka bir şey değil.

Temel stratejik birimlere yönelmede gerekli ısrarı gösteremedik

Nadir: Temel sektörlere yönelmede ısrar gösterememe ya da bütünlüklü bir çalışmayı başlatamama alanındaki zayıflığı ilk kez tartışmıyoruz. Bu soruna ilişkin olarak bir-iki yıl önce Cihan yoldaştan gelen bir mektup vardı. Bunun üzerinden sınıf çalışmamızın mevcut alanlarını dönüp ilde yeniden tartıştık ve şu sonuca vardık. Tekstil alanını kendi içinde ayrı tutmak, bunu geliştirmek ve yetkinleştirmek gerekiyor. Zira burada birikmiş güçlerimiz, belli bir deneyimimiz, devreye koyduğumuz bir aracımız, bu çalışmayı daha etkin bir tarzda örgütleme imkanlarımız var. Legaliteyi daha geniş ve etkin kullandığımız bir alan burası. Ama bizim güçlerimiz sınırlı. Diğer güçlerimizin temel alanlara yönelmesini sağlayabilmeliyiz. Bu nedenle, örneğin X bölge örgütü kurulduğunda, bu organın tekstil alanıyla uğraşmaması, dikkatini metale, petro-kimyaya ve güç bulursa gıdaya yöneltmesi kararı aldık. Aynı sorun başka bölgelerde de karşımıza çıktı. K organına bağlı Y tekstil çalışması bir parça mesafe aldığı ölçüde, dikkatler buraya yoğunlaştı. Bu, bölgede temel alanlara dönük çalışmayı zayıflatan, dahası zayıflığı örten bir işlev görüyordu. İlde bu sorunu tartıştık ve bu çalışmayı kendi içinde bağımsız hale getirme kararı aldık.

Bu noktada karşımıza şöyle bir sorun çıkıyordu. Biz gerçekten içine yerleşemediğimiz alanlarda çalışmayı örgütlemeyi başaramıyorduk. Ama gelinen yerde bir dizi deneyimimizin, az-çok gücümüzün olduğu, kadrolarımızın sınıf çalışmasının yol-yöntemi konusunda belli bir donanıma ulaştığı bir dönemde, bu alanda özel bir tarzda yoğunlaşmak, ama o dar biçimlere takılmamak zorundayız. Bütün mesele bu aslında.

Hareketlilik alanlarına ilişkin bir-iki şey söylemek istiyorum. Dikkat edin, hareketlilik alanları bizde kendiliğindenciliğin zeminidir. Bunu açıkça kabul etmemiz gerekiyor. Buralara ilgi göstermemek anlamında değil, ilgi gösterilmelidir. Ama dönüp bakın, birim çalışmamız kimi yerlerde neredeyse yalnızca mevzi direnişlere müdahale çalışmasına dönüşüyor. Yanlış olan bu. Çalışmamızı direnişlere müdahale sınırlarından kurtarmamız gerekiyor. Bu direnişe müdahalenin yanlış olduğu anlamına gelmiyor, ama biz pratikte çalışmayı darlaştırıyoruz, dikkat çekilmek istenen nokta burasıdır.

İki, bu tür direnişlerin işçi hareketinin genelini sarsacağı konusunda dayanaksız beklentiler içerisine girmemek gerekiyor.

Üç, bugün tek tek mevzi direnişlere müdahale belli olanaklar yaratıyor, bir birikim sağlıyor. Ama bunun ötesinde sonuçlara yolaçmıyor. Düzen yapısal bir bunalım içerisinde ama, işçi hareketi de yapısal bir bunalım içerisinde. Bu iki olguyu birden görmemiz gerekiyor. Öznel müdahalenin, öncünün kendi başına direnişlere yaptığı müdahalelerin kıvılcım işlevi görebileceğini öne sürerken çok dikkatli olmamız gerekiyor. Öznel müdahalenin kendi başına bir kıvılcım işlevi görerek hareketin geneline yansıması, onu tutuşturması gibi bir sonuç nadiren yaşanır. Bu çok özel durumlarda olabilir bir şey.

Öncünün görevi bir patlama anını kucaklayabilecek hazırlığı iyi yapabilmektir. Bizim bugünkü temel sorunumuz budur. Biz mevzi direnişler üzerinden dikkatimizi dağıtarak, böylece aslında kendimizi bu hazırlıktan da alıkoyuyoruz.

Cihan: Tartışılan konudaki değerlendirmelerimizde genellikle sorun şöyle tanımlanıyor: Sınıf hareketi belli durgunluk dönemleri boyunca gerçekte bir öfke ve hoşnutsuzluk biriktiriyor ve bu zaman içinde bir yerde

kendini patlayan eylemlerle ortaya koyuyor. Ama bu patlama bir devrimci önderlikle buluşamadığı gibi, gerici sendikal önderlikler ihanet edince, hareket bir üst aşamaya sıçrayamıyor, geri çekiliyor. Burada hareketin genel mantığı içerisinde vurgulanan bir şey var. Bu, mevzi direnişlere müdahale etmekten, onu kıvılcıma çevirerek yangını tutuşturmaktan o kadar farklı bir şey ki. Hareketin patlama eğilimi içinde olduğu bir süreçteki öncü müdahalenin yetersizliğine, bu çerçevede bunun önemine vurgu yapılıyor.

Eğer bu ülkede marksist temellere dayalı devrimci bir programı, sağlam bir örgütsel yapısı ve politikası olan ve giderek de süreç içerisinde güç kazanan bir parti olsa, bu parti sınıf hareketinin gelişme dinamizmiyle buluşmayı başarabilse, işçi hareketi kendine güvensizik ve güçsüzlük duygusu içinde sık sık ihanetler yaşayıp geri çekilmez. Tersine, daha ileri safhalara geçme dinamizmi ortaya koyar. Bu çerçevede bir öncü müdahale ile somutta bugükü haliyle EKİM'in şu veya bu mevzi direnişe müdahalesi, çok farklı iki durum.

İlki, ülke çapında bir partili kimliğin geliştirilmesiyle olur? Politik etkisiyle, programıyla, ideolojik ve taktik çizgisiyle, örgütüyle, toplum içerisinde gitgide kazandığı yerle olur. Bu yılları bulan bir emekle başarılabilir. Böyle bir parti genelde güçlendiği ölçüde, bu tür dalgalarla devrimci buluşma imkanı da artar. Kuşkusuz bu parti gündelik mücadele içinde ve zamanla güçlenecektir. Öncü kimliğini önce niteliğiyle oluşturacak, sonra da onu bir nicelik olarak çoğaltıp güçlendirecektir. Bu süreçlerin içinde kendini bulan bir parti, kitle hareketinin önünü açmada gerçekten çok temel bir rol de oynayabilecektir.

(...)

Cezmi: Sınıf hareketi '87-91 arası dönemde, komünist devrimci bir önderlikten bağımsız olarak gösterebileceği gelişme düzeyini bizzat ortaya koydu. '91'den sonra ise bir durgunluk, gerileme süreci içine girdi.

Daha uzun soluklu, stratejik bakmamız gereği üzerine tartışmada şu yönü önemli görüyorum: Bugün bizim öne çıkan görev, gelişecek bir hareketin yakıcı biçimde ihtiyaç duyacağı devrimci önderlik sorumluluk ve görevlerine hazırlanmak, yoğunlaşmaktır.

Sınıf hareketi yeniden nesnel imkanlar üzerinden genel yükseliş içine girebilir. Bugünkünden daha farklı bir mücadele düzeyi ortaya koyabilir. Ama, bizim kritik sorun olarak tespit ettiğimiz şu; hareket yükseliş sonrasında bir eşiğe gelip dayandığı yerde politikleşme, devrimcileşme, devrimci siyasal düzey ortaya koyma sorununda yetersiz kaldığı ölçüde, kırılıyor ve geri çekiliyor. Hareket yarın nasıl patlak verir, gelişim seyri nasıl olur vb.'den bağımsız olarak, bu temel ihtiyacı gözetmeli, çalışmamızı buna göre kurmalıyız.

Bu ihtiyaç sınıf çalışmasının diğer sorunlarını da kestiği ölçüde, mevzi direnişlere yaklaşım noktasında da bir tartışma alanı açıyor. Bugüne kadar girdiğimiz işyerlerinde acil talepler çerçevesinde ortaya çıkan bir hareketlilik ya da bir kitle eyleminin örgütlenmesi yakıcı bir görev olarak görüldü. Ama temel birimlere yönelik müdahale çok özel, yakıcı bir görev olarak görülemeyebildi. Bu tür işletmelere dönük çalışmaya gitgide orada konumlanma üzerinden bakan bir yaklaşım gelişti. Herhangi bir fabrikadaki çalışmayı daha çok ordaki kitle mücadelesini acil talepler etrafında örgütlemek üzerinden yürüttüğümüz, bugün müdahalemizin öne çıkan yönü bu olduğu ölçüde, bu tür fabrikalara seslenmeye ya da müdahaleden sonuç almaya da bu çerçeveden bakabiliyoruz.

Bizim geçmiş dönemde dışardan müdahalemiz daha çok genel devrimci-sosyalist propaganda olarak kalıyordu. Dolayısıyla sorun, sınıf kitlelerinin ihtiyaçlarına yanıt verecek somut politikalar ortaya koyabilmek noktasında ortaya çıkıyor. Bizim hala oturtamadığımız bu.

Bugün belli temel sektörlerde, örneğin özelleştirmeye karşı Petkim'de gelişecek bir direniş gerçekten sınıf hareketinin seyrini değiştirmek açısından farklı bir anlam taşıyor. Bu aynı zamanda stratejik olarak da yönelmemiz gereken bir alan. Herhangi bir mevzi direnişten onun sınıf hareketini geneline dönük yaratacağı etkinin sınırlarını aşan bir takım değerlendirmeler ya da beklentiler içine girmekten değil de, uzun solukluluktan sözetmemizden bunu anlıyorum.

Sınıf hareketinin kendi nesnel seyri açısından önem taşıyacak bu belirleyici sektörlere ısrarla yönelmeliyiz. Buralara yönelik çalışmaya, bugünden yarına yaşanacak eylemlilik süreçleri üzerinden değil, o hareketi politikleştirmenin, onun öncüsünü devrimcileştirmenin ihtiyaçları üzerinden bakabilmeliyiz. Yarın, bugünden farklı olarak, sınıf hareketi çok rahat kendi nesnel dinamikleri üzerinden o kapasiteyi ortaya koyabilir. Koyacağı kapasitenin ileriye gidip gitmemesinde bizim bugün onun günlük mücadelesi üzerinde, önderlik planında yapacağımız etkinin sınırlı bir rolü olacaktır. O kapasiteyi ortaya koymayı başarabildiği ölçüde, sınıf hareketinin daha geniş bir öncü kesimine müdahale etmek, politik ekseni koymak, buradaki boşluğumuz, çok daha özel bir önem taşıyor.

Hazal: Söyleyeceklerim, temel stratejik birimlerde süreklileşen bir faaliyeti gerçekleştirmekle, hareketliliğin olduğu alanlara yönelmek ve çalışmanın esasını buraya oturtmak noktasında yapılan tartışmalara ilişkin olacak.

Hareketliliğin olduğu yerlerde çalışmanın yoğunlaşması, siyasal çalışmada kendiliğindencilik olarak ifade edilen sorunda, eğer sınıf hareketinin nesnel durumu, artı bizim kendi örgütsel yeterlilik düzeyimizi gözönünde bulundurursak, çok uç noktalara savrulmayacağımızı düşünüyorum. Temel stratejik birimlere girmek, içerden konumlanmak veya ilişki çıkarmak bugün için zor diyoruz. Bir biçimde kazandığımız güçler daha çok hareketliliğin olduğu yerlerde çıkıyor. Buralar çalışmamızın yoğunlaştığı yerler haline geliyor. Kuşkusuz bu bir zorluk alanı. Fakat bizim temel almamız gereken alanlara dönük ısrarı kaybetmememiz gerekiyor.

Çalışmanın illa içeriye birini yerleştirmek üzerinden yürümemesi gerekiyor. Biz ne yapıp edip, belli temel stratejik fabrikalarda dışardan şu veya bu biçimde işçi ilişkisi çıkarmaya çalışmalıyız. Fabrika işçilerinin uğradığı kahveler, semtlerinde gittikleri yerler vardır; buralardan hedeflediğimiz fabrikaların işçilerine ulaşmak mümkün olabiliyor. Bu ve benzeri türden imkanlar üzerinde ciddi bir biçimde yoğunlaşılmadığını düşünmüyorum. Bir dönem faaliyet yürüttüğümüz bir dizi temel fabrika var. Fakat bu faaliyet bir süre sonra kesintiye uğruyor. Belli bir emeğimiz olmasına rağmen bu çalışmanın [illegible]. Bence bunun gerisinde kavrayış düzeyinde belli yetersizlikler var.

Semih: Ben kısaca sendikalar konusuna değinmek istiyorum.

Komisyon çalışmasında sendikal politikalarımızı oluşturma çerçevesini ele alırken, öncelikle sendikal hareketin bir tablosunun çıkartılması gerektiğini düşündük. Böyle bir tablo çıkartıldığı oranda somut politikalarımızın da az-çok ortaya çıkabileceğini konuştuk. Somut politikalar oluşturmak, belli ayrıştırmalar, belli çözümlemeler yapmak politik çalışmamız açısından önem taşıyor.

İlk başlık altında burjuva sendikacılık var. DİSK Genel Merkezi, Türk-İş Genel Merkezi ya da bir takım sendika merkezleri, hatta şubelerinin kendi içinde farklılıkları kuşkusuz vardır. Ama ağırlıklı olarak, burjuva sınıfının bir parçası ve devletin bir uzantısı olarak işlev gören bir çizgi olarak ifade etmek gerekiyor. Kendi içindeki özel ayrım noktaları temel bir değerlendirme alanı oluşturmuyor.

"Çağdaş sendikacılık" olarak ifade edilen anlayış daha çok CHP çizgisi, DİSK Genel Merkez'inde ifadesini bulan anlayış oluyor. Bu da burjuva sendikacılık anlayışının bir biçimi. CHP'nin burjuvazinin soldan koltuk değnekliğini yapması, sınıfa dönük yüzüyle ikiyüzlülüğü, kendisini sendikal alanda ifade da ediyor. Bu yüzden de "çağdaş sendikacılık" en tehlikeli biçimidir, buna karşı özel bir biçimde mücadele etmek gerekiyor.

ÖDP, çalışma alanlarımızda gözlemlediğimiz kadarıyla, daha çok eski TKP'liler ve Maden-İş kökenli sendikacılar vb. üzerinden bir çalışma yürütüyor. Uzlaşmacı bir sendikal anlayışı var. İşçi dinamiğini harekete geçirmekten çok, imkanları varsa işverenlerle anlaşıp, o zemin üzerinden sendikacılık yapabilmek bu çizginin temelini oluşturuyor. Bu çizginin en ileri örneği belki Birleşik-Metal Topkapı'dır, ama orada da karşımıza çıkan bir olgu bu. Dolayısıyla, ÖDP'nin sendikal çizgisi "çağdaş sendikacılık"a evrilme süreci yaşıyor. DİSK içerisinde farklı bir konum tutmaya çalışırken, bir taraftan da dirsek temasıyla burjuva sendikal anlayışlarla, özellikle CHP çizgisindeki sendikacılarla işbirliği geliştirmeye çalışıyor.

EMEP, benzer bir reformcu çizgiye sahip olmasına karşın, yer yer mücadeleci tutumlar da alabiliyor. EMEP'in şahsında sendikal hareketin iki yönü ortaya çıkıyor. TÜMTİS gibi alanlarda sınıf hareketinin o anki mücadele isteğine, azmine bir parça cevap verebilme, reformcu bir tarzda da olsa belli oranlarda önderlik geliştirebilme kapasitesi çizginin bir yönünü oluşturuyor. Ama diğer taraftan da, tabandan güçlü bir dinamizmle zorlanmadığı sayısız durumda mevcut mücadele dinamiğini geriye itebildiğini, ÖDP hatta CHP çizgisine daha yakın sendikal anlayışa ulaşabildiğini, hızlı savrulmalar yaşayabildiğini biliyoruz. Tekstil alanındaki politikalar bu yanı ifade ediyor.

Bunun dışında ayrıca ele alınabilecek, kendi iç farklılıkları da olan devrimci demokrat akımların sendikal tutumları var. Tuzla-Deri, Nakliyat-İş, Genel-İş'teki muhalefet gibi... Bunların işçi hareketini ilerletme çabası içinde olduğunu, ama kendi içinde birçok tutarsızlığı taşıdığını görüyoruz.

Önümüzdeki dönemde karşımıza çıkacak sorunlardan bir tanesi ittifaklar politikası. Komisyon olarak ittifaklar politikası konusunda şöyle düşünüyoruz. Kendi politik eksenimizi, sınıf mücadelesindeki bakışımızı, nasıl bir önderliğin gerektiğini, sınıf hareketinin ihtiyacının ne olduğunun net bir biçimde ortaya koymak koşuluyla, ittifaklar konusunda esnek tutumlar geliştirebilmeliyiz. Bunun burjuva sendikal anlayışlarla gerçekleşemeyeceği açıktır. Ama her alanı kendi somutluğu içinde değerlendirmeyi de başarabilmeliyiz.

(Devam edecek...)

Eğer bu ülkede marksist temellere dayalı devrimci bir programı, sağlam bir örgütsel yapısı ve politikası olan ve giderek de süreç içerisinde güç kazanan bir parti olsa, bu parti sınıf hareketinin gelişme dinamizmiyle buluşmayı başarabilse, işçi hareketi kendine güvensizik ve güçsüzlük duygusu içinde sık sık ihanetler yaşayıp geri çekilmez. Tersine, daha ileri safhalara geçme dinamizmi ortaya koyar. Bu çerçevede bir öncü müdahale ile somutta bugükü haliyle EKİM'in şu veya bu mevzi direnişe müdahalesi, çok farklı iki durum.

İlki, ülke çapında bir partili kimliğin geliştirilmesiyle olur? Politik etkisiyle, programıyla, ideolojik ve taktik çizgisiyle, örgütüyle, toplum içerisinde gitgide kazandığı yerle olur. Bu yılları bulan bir emekle başarılabilir. Böyle bir parti genelde güçlendiği ölçüde, bu tür dalgalarla devrimci buluşma imkanı da artar. Kuşkusuz bu parti gündelik mücadele içinde ve zamanla güçlenecektir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://cantev.org

Son siyasal gelişmeler/5

Dünya'da ve Türkiye'de yeni bir döneme doğru

(Bu metin, 14-15 Mayıs tarihlerinde verilmiş bir konferansın kayıtlarından oluşmaktadır.)

Bizim dönemimiz yeniden gelecektir. '60'lar ve '70'ler, aradaki kısa bastırma dönemi sayılmazsa, bizim dönemimizdi; '80'de yeniden bastırıldık, bu kez dinsel gericilik palazlandı. Kongrede bir delegeden dinledim; '90'ların başında bir üniversitede entellektüel eğilimli bazı islamcı gençler, "siz aslında iyi bir dönem yakaladınız, ama kullanamadınız, fırsatınızı kaçırdınız, siz şansınızı yitirdiniz, sizin döneminiz '60'lı ve '70'li yıllardı, geride kaldı, şimdi bizim dönemimiz" diyorlarmış. Onlar da dönemlerini savıyorlar, hatta savdılar bile denebilir. Şovenizm dalgasına binen faşist hareketin de dönemi çok sürmez. Bu tur dönüp çok geçemeden bize, yani yeniden devrime gelecektir. Bu toplumun temel ve yapısal sorunları yalnızca devrimin yanıtlayıp çözebileceği sorunlar. Devrimden başka bir çözüm yolu yok bu toplumda.

Sıra bir kez daha devrime gelecektir

İşimizin zor olduğunu düşünmek bir yana, ben önümüzdeki dönemde önümüzün gitgide daha çok açılacağını düşünüyorum. Evet, burjuvazi bir takım imkan ve araçları bugün etkin bir biçimde kullanıyor. Ama hem bu kullanmanın belli sınırları olabiliyor, hem de bu imkanlar tüketiliyor bu arada. Birinci nokta bu.

İkincisi; Kürt hareketinin yıllardır içine sürüklendiği sürecin gelinen yerde aldığı yeni biçim, "handikap" dediğim olguyu gitgide kendiliğinden ortadan kaldıran bir seyir izliyor. Öcalan'nın yargılanması platformu üzerinden devletten uzlaşma dilenecek bir hareketin Kürt halk yığınları için artık bir çekim merkezi olabileceğini, Kürt gençliğinin devrimci coşkusunu ve enerjisini emebileceğini zannetmiyorum.

Üçüncüsü; yığınlara bir takım faturalar ödettiriliyor, ama bu sürekli bir birikim yaratıyor. Örneğin; şovenizm sayesinde, yığınların kendi bağımsız talepleriyle ortaya çıkmasının önü hep bir biçimde alınıyor, yığınların dikkati hep saptırılıyor. Ama yığınların yoksulluğu da sürekli artıyor, işsizlik de sürekli büyüyor, sağlık özelleştiriliyor, eğitim özelleştiriliyor, emekçi yığınlardan en basit kamu hizmetleri esirgeniyor. Uluslararası resmi kuruluşların raporlarında, Türkiye dünyada gelir dağılımının en adaletsiz olduğu birkaç ülkeden biridir, deniliyor. Böyle bir toplum günü gelir bir yerinden patlar. Bir toplum elbette toptan patlamaz, bir yerinden başlar bu. Ama bu dinamik bir gelişmenin önünü açar, büyür ve yayılır. Belli gelişmeler toplumun gündemini, havasını bir anda değiştirir. Toplumumuzun kirlenmiş bir havası var; ama hepimiz biliriz, zifiri karanlıklar aydınlığa açılan ön basamaklardır da. Bu toplumla, emekçilerle daha ne kadar oynanabilecektir ki?

Burada bakış açısı olarak gözden kaçırılmaması gereken şudur: Gündelik değişim beklememek gerekiyor. İşte "üç ay geçti ne oldu, bu baharda ne kazandık"! Bu tür bir küçük esnaf zihniyeti, bu hava, bu beklenti yıllardır egemen. Oysa devrimci bir parti Türkiye'ye daha soluklu bakabilmeli, soluğunu tutmasını ve kendi döneminin gelmesini sabır ve inatla bekleyebilmelidir. Bunun beklemecilikle bir ilgisi yok, bu daha farklı bir şey. Bu geleceğe umutla ve devrimci iyimserlikle bakmak, dolayısıyla da bu sayede bugünü de en enerjik biçimde değerlendirebilmek demektir.

Bizim dönemimiz yeniden gelecektir. '60'lar ve '70'ler, aradaki kısa bastırma dönemi sayılmazsa, bizim dönemimizdi; '80'de yeniden bastırıldık, bu kez dinsel gericilik palazlandı. Kongrede bir delegeden dinledim; '90'ların başında bir üniversitede entellektüel eğilimli bazı islamcı gençler, "siz aslında iyi bir dönem yakaladınız, ama kullanamadınız, fırsatınızı kaçırdınız, siz şansınızı yitirdiniz, sizin döneminiz '60'lı ve '70'li yıllardı, geride kaldı, şimdi bizim dönemimiz" diyorlarmış. Onlar da dönemlerini savıyorlar, hatta savdılar bile denebilir. Şovenizm dalgasına binen faşist hareketin de dönemi çok sürmez. Bu tur dönüp çok geçemeden bize, yani yeniden devrime gelecektir. Bu toplumun temel ve yapısal sorunları yalnızca devrimin yanıtlayıp çözebileceği sorunlar. Devrimden başka bir çözüm yolu yok bu toplumda.

Dünyada da hava değişiyor

Artı, dünyada da hava değişiyor. Bu yılın 1 Mayıs'ı dünyanın birçok yerinde savaşa ve emperyalizme karşı gösterilere dönüştü. Yığınların bilinci hızla yeniden uyanıyor. Rusya'da yaşanan olayları görüyoruz. Yeltsin '90'ların başında bir kahraman sayılıyordu Rusya'da. Bugün Sovyetler Birliği'ni dağıtmaktan; dolayısıyla onun mirasını yıkıma uğratarak, geniş halk yığınlarını yoksulluğa sürükleyerek, Rus halkına karşı bir soykırım uygulamaktan; Çeçenistan'da kirli savaş yürütmekten; tüm bu nedenlerle vatana ihanetten dolayı yargılanmak isteniyor, toplumda bu böyle tartışılıyor en azından. Bu, şu 8-9 yıl içinde çok şeyin değiştiğini gösteriyor. Rusya'da sosyalizme duyulan özlem, dünün lanetlenen siyasal akımlarının bugün herşeye rağmen toplumsal muhalefetin en diri kesimleri olması, havanın nasıl değiştiğini göstermiyor mu?

Balkanlar tartışmasına şimdi girmek istemiyorum, bunu ayrıca tartışacağız, ama bir noktanın altını çizmek istiyorum. Bosna'da Sırp halkı, Hırvat halkı, Bosnalıların kendi aralarında boğazlaşmaları bir insanlık trajedisiydi, yıkıcı ve olumsuz bir etki yaratıyordu. Şimdi ama, NATO ve ABD emperyalizmi ile bütün bir Sırbistan karşı karşıya. Dikkat edin, bunun apayrı, halkları, emekçileri devrimcileştirici bir etkisi oluyor. Bulgar halkı kendi hükümetini hain, satılmış ilan edebiliyor. Yunan devleti NATO'nun bir üyesidir, kendi halkının tepkisinden duyduğu korkuyla, karara gene onay vermekle birlikte, hava sahasını açmıyor NATO'ya. Savaşın durdurulmasını talep etmek zorunda kalabiliyor. NATO üyesi bir ülke bunu yapmak zorunda kalabiliyor.

Türkiye'deki hava dışarıyla bağlantılı olarak da bozulmuştu. Dünyada gerici-milliyetçi dalga diyoruz mesela, bu koşullarda şovenizmin, şovenist milliyetçiliğin Türkiye'de de güç kazanmasına bir yerde çok şaşırmamak lazım. Bu, dünyadaki eğilimlere de uyuyor. Nasıl ki '60'larda dünyadaki devrim dalgası Türkiye'de de bir devrim dalgasının gelişmesini etkileyip kolaylaştırdıysa; '90'lı ilk yıllarda dünyayı saran gerici dalganın Türkiye'yi bu kez tersinden etkilemiş olması olağan bir sonuçtur.

Ama giderek durum değişiyor, hava dönüyor. Dışarıya bakın, dünya ölçüsünde bir devrimci gelişme dönemine girdiğimize ilişkin birçok işaret var. Çin gençliğinin emperyalizme karşı ayağa kalkışı, Rusya'daki olaylar, Balkan halklarının direnişi, emperyalizmin Avrupa'nın göbeğine büyük bir yıkını savaşını taşıması, bunlar emperyalist dünya düzeni gerçekliği konusunda yığınların bilincini hızla uyaracaktır. Dünyada bir şeyler değiştiği ölçüde, bunun etkileri bizim toplumumuza da çok geçmeden yansıyacaktır.

Dikkat edin, maskeler nasıl yırtılıyor. Alman Yeşilleri düne kadar Almanya'daki toplumsal muhalefeti emen bir partiydi, bugün kendi içinden çatlayabiliyor. Düne kadar barış, silahsızlanma, çevre koruması diyen, kitlelerden oyu böylece alan bir partiydi. Şimdi Balkanlar'da, insan yıkımı bir yana, uranyumun kullanılması, kimya fabrikalarının, petrol rafinelerinin havaya uçurulması yoluyla bütün çevrenin kirletilmesinin, buna yol açan bir savaşın basit aracı olabiliyor. Sözde barış ve çevre partisi bizzat savaşın partisi olabiliyor. İnsanı da, çevreyi de, kültürü de yıkıma uğratan canice bir emperyalist savaşı destekleyebiliyor.

Bunlar düne kadar şiddete dayalı devrimi savundukları için devrimcileri şiddet yanlısı sayıp mahkum ediyorlardı. Şimdi kendileri savaşı politikanın başka araçlarla devamı olarak kullanıyorlar. Kürt halkı kendi meşru hakları için şiddet kullandığı zaman PKK'ye terörist diyorlardı. Şimdi kendileri sözümona meşru gerekçelerle şiddet uyguluyorlar. Neden? Çünkü şiddet, politikada bir araçmış! O halde, özgürlük mücadelesi için hayli hayli bir araçtır. Son savaş bir anda Yeşiller denilen sözde barışçı ve pasifist akımın gerçek içyüzünü gözler önüne sermiştir. Sözde silahsızlanma yanlıları, bir anda NATO'nun savaş makinasını destekler olmuşlardır. Küçük-burjuva pasifizminin birinci emperyalist savaştaki akibeti de bu olmuştu. O zaman sözkonusu olan sosyal-demokrat partilerdi. Savaş öncesinin pasifistleri, büyük bir bölümüyle, savaş başlayınca emperyalist burjuvazinin savaş makinası yanında saf tuttular.

Maskeler düşmekle kalmayacak, gerici burjuva

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ideolojiler (Yeşiller'in ideolojisi de gerici bir burjuva ideolojisidir) de bir bunalıma girecektir. "Barış" partisi, sözde "insan hakları" adına savaş savunuculuğu yapıyor. Ne adına yaparsan yapsın, neticede savaşı politik bir araç olarak savunuyor; bu böyleyse, o halde onun düne kadarki pasifist ideolojisi bir aldatmacadan başka bir şey değildir, bu bugün açığa çıkıyor. Bunlar önemli kazanımlar. İyi de, Yeşiller kongre yaptılar, delegelere savaşı onaylattılar, denebilir. Ama mesele bu değil. Mesele, bunların sorgulanılıp tartışılması, bu partinin bünyesinde bile bunalıma yol açıyor olması. Bunun gelecekte bu partiye ne fatura çıkaracağını da bilmiyoruz. Bundan böyle yığınlara gidip ne adına destek isteyecekler? Barış için mi, silahsızlanma için mi oy isteyecekler? Emperyalistlerin en modern silahlarını Balkanlar'da denemesine aracılık eden bir parti, anti-militarist söylemle Alman kitlelerinde heyecan yaratabilir mi? Tüm Balkanlar'ı etkileyen, Tuna'yı kirleten bir çevre yıkımından sonra, çevre kirliliğine karşı ne diyebilir ki? Elbette burjuva siyasetinde arsızlığın sınırı yok, demesine derler, tüm eski söylemlerini yine kullanırlar. Ama peçeler bir kez yırtılmış, maskeler artık düşmüştür. Bu söylemleri eski inandırıcılıkta kullanmak bundan böyle artık mümkün değildir.

Balkan savaşı üzerine ara tartışmalar

- 40 gündür bir emperyalist savaş sürüyor, ama Avrupa toplumlarında büyük bir kanıksama var. Ne yapılırsa yapılsın, kimsenin pek umrunda değil...

Bu hiç de doğru değil. Burada bir gerçeklik payı var, ama bu gerçekliğin yalnızca bir yanı. İlk kez batı toplumlarında, belki yeterli güçte bir aktif kitle tepkisi olarak değil, ama pasif bir tartışma olarak, bu mesele sorgulanıyor, bunu görmek lazım. Hükümetlerin ve medyanın tüm çabalarına ve çarpıtmalarına rağmen bu mesele kafaları çok karıştırıyor, bir takım şeyler sorgulanıyor.

İkincisi; bizim, insanlık alemini Avrupa'nın 300 milyon nüfusundan ibaret görmekten de kurtulabilmemiz gerekiyor. Rusya kendi başına Avrupa'nın yarısı kadar bir nüfusa sahip bir ülke. Dahası, Balkanlar, Asya, Çin, Hindistan halkları var. İnsanlığın beşte dördü başka bölgelerde. Yeryüzündeki her beş kişiden biri Çinli. Meseleye buradan da bakmak gerekiyor. Portekiz halkının üçte ikisi başından beri savaşa karşı, Portekiz hükümeti NATO'nun saldırısına askeri kuvvet vermiyor. Türk devleti hava kuvvetlerini veriyor, gemilerini gönderiyor. Ama, NATO'nun genel sekreteri bir İspanyol olduğu halde, İspanya hiçbir kuvvet veremiyor Balkanlar'a saldırıya.

Kuşkusuz bu söylenenleri kendi sınırları içerisinde anlamak gerekir. Bu düne göre bir ilerleme, bu tepki düne göre ileri bir tepki, bunun altını çiziyorum.

Ben kritik bir şey daha söyledim; Türkiye'den söz ederken, bu bir yerinden patlayacak, toplumlar bir anda patlamazlar, dedim. Bugün Avrupa'da kitlelerin ileri kesimlerinde bir duyarlılık oluşmuşsa, bu bile bir kazanım değil mi? Kitlelerin ileri kesimleri harekete geçmeden orta ve geri kesimleri hiç harekete geçmezler. Toplum bir anda harekete geçmez. Bu mücadele hep bir yerlerden başlar ve toplum bilincinde etkiler yaratarak, zamanla yeni safhalardan geçerek kendini büyütür. Toplumsal hareket her zaman böyledir. Devrimin kendisi de böyledir; bir yerde bir şey üzerinden başlar ve dalga dalga yayılarak toplumun o güne kadarki bastırılmış enerjisini açığa çıkarmaya başlar. Bugün dünya ölçüsünde toplumların yalnızca en ileri kesimleri bile duyarlık gösteriyorsa, savaşa ve emperyalizme karşı bir aktivite ortaya koyuyorsa, biz bunu dünün karanlığına, Sovyetler'deki yıkılışın sonrasındaki ağırlığa göre, önemli bir ilerleme saymayacak mıyız?

- Avrupa'da savaş kimsenin umrunda değil iddiası tümüyle temelsiz. Bunca etkiye, tepkiye, eylemlere rağmen bu nasıl söylenebiliyor? Almanya'daki tepkiler hükümeti sarsan bir kriz bile yarattı. Gerek Yeşiller'de, gerekse SPD'de bir dizi istifaya yol açtı. Öte yandan, İtalya'da hükümet ortağı "komünistler" biz koalisyondan çekileceğiz demek zorunda kaldılar. Roma'da üç büyük yürüyüş oluyor, ikisine yüzbin, üçüncüsüne yüz-yüzellibin civarında insan katılıyor. Bu ordaki hükümetleri zorluyor. Sözüm ona komünistler, biz istifa edeceğiz demek zorunda kalıyorlar.

Ben kritik bir şey daha söyledim; Türkiye'den söz ederken, bu bir yerinden patlayacak, toplumlar bir anda patlamazlar, dedim. Bugün Avrupa'da kitlelerin ileri kesimlerinde bir duyarlılık oluşmuşsa, bu bile bir kazanım değil mi? Kitlelerin ileri kesimleri harekete geçmeden orta ve geri kesimleri hiç harekete geçmezler. Toplum bir anda harekete geçmez. Bu mücadele hep bir yerlerden başlar ve toplum bilincinde etkiler yaratarak, zamanla yeni safhalardan geçerek kendini büyütür. Toplumsal hareket her zaman böyledir. Devrimin kendisi de böyledir; bir yerde bir şey üzerinden başlar ve dalga dalga yayılarak toplumun o güne kadarki bastırılmış enerjisini açığa çıkarmaya başlar. Bugün dünya ölçüsünde toplumların yalnızca en ileri kesimleri bile duyarlık gösteriyorsa, savaşa ve emperyalizme karşı bir aktivite ortaya koyuyorsa, biz bunu dünün karanlığına, Sovyetler'deki yıkılışın sonrasındaki ağırlığa göre, önemli bir ilerleme saymayacak mıyız?

Ama kamuoyu yoklamaları yapılmış, Alman toplumunun %60'ı savaşı destekliyormuş! Biz devrimci bir parti olarak, devrimciler olarak hiçbir zaman parlamenter kalıplarla, kuru rakamlarla bakmamalıyız meseleye. Politikada hareket halindeki güçler önemlidir. Küçücük güçler, eğer ortam uygunsa, haklı nedenler varsa, çoğu durumlarda bir toplumun gündemini etkileyebilir, hatta belirleyebilir. Kendimiz de kuşkusuz yerine göre rakamlara veriyoruz. Az önce, Portekiz'de halkın üçte ikisi savaşa karşı, dedim. Aleyhte olduğu zaman fazla bir şey ifade etmiyor, ama lehte olduğu zaman bu bir şey ifade ediyor. Neden? Çünkü toplumun geniş pasif kalabalıkları genellikle sistem tarafından kontrol edilebiliyor. Üçte ikisi karşıysa, demek ki rejim gerçekten toplumu kontrolde artık zorlanıyor. Geniş kalabalıklar bile bir biçimde bu savaşın haksız bir savaş olduğu duygusunu taşıyabiliyorlar. Dolayısıyla, üçte ikisi destekliyor denildiğinde buna şaşırmam, toplumun o kuru kalabalıklarını egemen sınıf kontrol ediyor, derim. Ama karşıdır denildiği zaman, bunu önemserim. Neden? Demek ki sistemin tüm çabalarına rağmen kitlelerin vicdanı bir başka türlü işliyor, kitleler başka türlü düşünebiliyor. Egemen sınıfların propagandasına rağmen, kitleler bu savaşın haklı bir savaş olduğuna inanmıyor, ya da en azından böyle olup olmadığı konusunda ciddi tereddütler taşıyabiliyor, derim. Savaşın başlangıcında NATO insan hakları savunuculuğu üzerinden kurtarıcı gibi gösterilmesine rağmen, 50 gün içerisinde Almanya'da bile toplumun %40'ı buna karşı geliyorsa, bunu toplumsal dinamik açısından önemli görmek gerekiyor. Savaşa karşıtlık yayılıyor demektir.

Bir de bildiğiniz gibi Avrupa toplumları çok bencil toplumlar. O kadar bencil ve çifte standartlı toplumlar ki bunlar; hava saldırısını %60'ı destekliyor, kara müdahalesini %30'u destekliyor. Kendi canının yanacağı alana gelince belli bir kesimin daha savaş karşıtlığı tutuyor. Ya müdahale doğrudur, o zaman tam savaş istemeli, kara savaşıyla bir an önce sonuca gidilmelidir demelisiniz, ya da bu yanlıştır demeli ve tümden karşı çıkmalısınız. Bu toplumlar kokuşturulmuş bencil toplumlar. Ama işte bu toplumlarda bile ortaya çıkan tepkiler gelecek için umut verici. Biz bu gelişmeyi görmek zorundayız, görmeliyiz. Biz bu gelişmeleri görürsek politik olarak kazançlı çıkarız. Çünkü bunun kendisi bir ideolojik ve moral basınç aracıdır aynı zamanda. Biz, sistem artık kendi kitlelerini eskisi gibi kontrol edemiyor diyerek sisteme yüklenirsek örneğin, buradan giderek kitlelerin bilincine yüklenirsek, çok daha geniş kesimleri sistemin kendisine karşı güvensizliğe itme, sistemi sorgulatma imkanı buluruz. Biz toplum yaşamını her bakımdan kontrol eden emperyalist aygıtın, bir savaş döneminde kendi kitlelerinin önemli dilimlerini bu savaşın haklılığına ikna edemediğini, bu savaşın bu kadar haksız bir savaş olduğunu, bu davranışın bu kadar canice bir davranış olduğunu propaganda etmeliyiz.

'90'ların başında Almanya'nın dışarıya asker göndermesi, savaşa müdahale etmesi düşünülebilir bir şey değildi. Alman emperyalizmi tarafından toplum bunlara alıştırıldı, bu mevziler kazanıldı. Ama şimdi, bugünkü icraatlar üzerine, toplumun belli bir kesimi, "Almanya nereye gidiyor?" diyebiliyor. Bunlar toplumun dar azınlıkları olabilir, ama bunlar önemli azınlıklar. İşte devrimci akımları, devrimci-sosyal muhalefeti olmayan bu toplumlarda, muhalefetin tohumları, ilk öncüleri bunlar. Bunları önemsemeliyiz. Biz geleceği olana bakmalıyız. Bu diyalektik düşünce tarzının da bir gereğidir. Düne kadar toplumlar zaten dört dörtlük kontrol ediliyorlardı. Bugün farklı seslerin çıkması, Roma'da 150 bin kişinin gösteri yapması, bunlar önemli şeyler. Ve bunlar dosdoğru savaşa, emperyalizme, NATO'ya karşı politik gösteriler.

Alman savunma bakanının 1 Mayıs'ta yaptığı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

konuşma onun payına tam bir rezalet oldu. Yüzlerce işçi "katil, katil, katil" diye konuşmanın sonuna kadar slogan attılar. Bu az bir şey mi? Alman televizyonları canlı yayında verdi bunları. Bunlar önemli gelişmeler.

- Alman Sendikalar Birliği'nin savaşa ilişkin bir açıklaması vardı. Önce desteklediklerini yönünde açıklama yaptılar. Kısa bir süre sonra geri aldılar ilk açıklamalarını, savaşa karşıyız, demek zorunda kaldılar. İşçilerin basıncı sendikacılara geri adım attırdı. Avrupa'da işçi örgütlerinin aşağı yukarı hepsinde böyle.

- Yeşiller'in kongrelerinde de Fischer'e "katil, katil" diyenler kendi insanları. Delegelerden bazıları da "savaş kışkırtıcısı!" diye dövizler tutuyorlardı.

Savaşın başladığı günlerde çok kitlesel eylemler olmadı Almanya'da. Ama son dönemlerde yürüyüşler daha kitleselleşiyor. Önce sendikalarda "insancıl bir müdahale" dediler; ama belli sendikalar tabandan basınç gelince, "biz bu 1 Mayıs'ı anti savaş–günü olarak kutlayacağız" demek zorunda kaldılar. Yine öğretmenler "biz bundan sonra okullarda anti-savaş günleri yapacağız" diyorlar. Doktorlar, avukatlar, toplumun her kesiminden savaş karşıtı eylemler başgösterdi. Örneğin İG–Metal işyerlerinde savaş karşıtı toplantılara kadar götürdü işi. Protesto bütün topluma yayılıyor. Mesela Berlin'de 10 bin, 20 bin kişiliklik yürüyüşler oluyor her hafta. 8 Mayıs'ta 50 bin insan yürüdü.

- Bence burada çıkarılması gereken siyasal sonuca bakmak lazım. Körfez Savaşı'nda genel olarak kitleler bu kadar siyasal açıdan tartışmıyorlardı. Ama şimdi kapitalizmi, Balkanlar'daki halkların kardeşliğini, geçmiş süreci, vb. meseleleri irili ufaklı bir çok kesim tartışabiliyor.

Almanya'da Kırmızı/Yeşil koalisyonu üç-beş ay önce kitlelerin umuduydu. Oysa şimdi insanlar SPD'nin önüne gidip açık bir şekilde "katiller" diyebiliyorlar. Yeşillerin keza öyle. Düne kadar bunlar ilerici, anti-faşist, devrimci kesimlerin içine çok rahat girebiliyorlardı. SPD son dönemlerde giremiyor, girecek yüzleri de kalmadı. Bu daha genele yayılmış olmasa da önemli bir gelişmedir.

Sınıf hareketi: Aşılamayan kısır döngü

Sınıf ve kitle hareketi üzerinde genişçe durmayacağım, bu yayınlarımızda sık sık yapılıyor. Kaldı ki bu alan, kısa dönemdeki önemsiz değişimler nedeniyle yeniden yeniden tahlil edilmesi gereken bir alan değil.

Bir durgunluk dönemi var. Elbette bir takım kıpırdanmalar Türkiye'de her zaman oldu. Sınıf hareketi yıllardır bir durgunluk içerisinde diyoruz ama, bu göreli bir gerçek. Gerçekte sınıf hareketinde her zaman bir takım kıpırdanmalar olageldi, bunlar zaman zaman genel eyleme dönüştü. 20 Temmuz, 5 Ağustos, 8 Ağustos, 15 Ekim ve 5 Ocak gibi. Yanısıra yaygın mevzi direnişler var yıllardır. Belli bir yörede sık sık yaşanan hareketlenmeler (deri işçilerininin direnişleri gibi), özelleştirmeye karşı enerji işkolunda başgösteren türden direnişlerdir, vb. Bu tür kıpırdanmalar ve eylemlilikler her zaman vardır.

Fakat sınıf hareketinde, özellikle '91 Körfez Krizi'nden sonra başgösteren, daha sonraki dönemlerde 5 Ağustos, 15 Ekim ya da 300 bin kamu işçisinin grevi ('96) türünden belli çıkış denemeleri yaşanmakla birlikte, hareket içine girdiği durgunluğu bir türlü tam kıramadı. İşçi hareketinde, '87'de 12 Eylül sonrası ilk grevlerle başgösteren ve yıldan yıla büyüyerek '89 yılında bahar eylemlilikleri biçimini alan, '90 yılını boydan boya kaplayan bir takım eylemliliklerin ardından Zonguldak işçi direnişiyle doruğa çıkan, sonra da 3 Ocak '91'de sözde genel grevle kırılan türden, tempolu bir gelişme gösteren bir sınıf hareketi göremedik bir daha. '91'deki kırılmadan sonra işçi hareketi böyle bir tempolu yükseliş eğrisini bir türlü yakalayamadı.

Ama her zaman bir takım hareketlilikler yaşadı, her zaman bir takım tepkiler sergiledi. Bunlar sektörel olabildi, tek tek birimler üzerinden olabildi, değişik nedenlere bağlı olabildi, basit toplu iş sözleşmelerinin yarttığı anlaşmazlıklar üzerinden olabildi... Tekstil işkolunda olduğu gibi, sık sık, tensikatlara ya da sendikalaşma girişimlerinin boşa çıkarılmasına karşı gelişebildi. Enerji işkolunda olduğu gibi, özelleştirmeye karşı olabildi. Ve nihayet geçen Eylül ayında metal işkolunda olduğu gibi, sendikal ihanete karşı büyük bir birikimin kendini dışa vurması şeklinde olabildi. Sınıfın çok değişik kesimlerinde, bölüklerinde ya da birimlerinde, böyle hareketlilikler her dönem kendini gösterdi. Ama bir sınıf hareketi yükselişi, sınıf hareketinin bir ivmelenmesi, belli alt aşamalardan geçerek büyümesi türünden bir gelişmeyi işçi hareketi yıllardır yaşayamıyor. İşçi hareketi bunun sancılarını yaşıyor, belirtilerini sunuyor, ama çok karmaşık nedenlerle, böyle bir çıkışı yapamıyor. Sınıf hareketinin durgunluğu derken, bunu bu çerçevede kavramak gerekir.

Metal işçilerinin geçen Eylül'deki çıkışı çok önemli bir fırsattı, ama çok çabuk kırıldı, çok çabuk yenilgiye uğratıldı. Türk Metal, '60'lı ve '70'li yıllarda Türkiye işçi sınıfının en dinamik kesimini oluşturan metal işkolu işçilerinin üzerine 12 Eylül sonrasında bir ağırlık olarak çöktü. Burada tartışılmaz bir sulta kurmuş gibi görünüyordu. Metal işçilerini kontrol altına almış ve egemenliğini pekiştirmiş gibi görünüyordu. Fakat geçen yılın Eylül ayındaki toplusözleşme satışının ardından başgösteren büyük patlamanın da gösterdiği gibi, aslında hiç de sağlam bir zemine oturmuyordu. Bu olay gösterdi ki, sendikanın tepesindeki bu faşist çete, metal işçisinin üzerine tepeden çöreklenmiş sadece, tabanda ona karşı büyük bir öfke ve nefret var.

Ve metal işçisinin hareketinin büyük bir eylem dalgasına dönüştüğünü, büyük bir tepki olarak kendisini ortaya koyduğunu biliyoruz. Eğer DİSK orada belli bakımlardan geçmiş DİSK'i anımsatan bir tavır sergileseydi, yani sınıfa ihanet eden sendikalarda başgöstermiş yeni sendikal arayışa karşılık vermek yoluna gidebilseydi, metal işçilerinin hareketi daha da büyürdü ve kazandığı mevzilerle (sendika değiştirmek orada mevzi kazanmak anlamına gelecekti) yeni bir gelişmenin önünü açabilirdi. Ama bildiğimiz gibi DİSK böyle bir şeyden çok korktu ve bir gün gecikmeyle tuttu sözleşmeyi kendisi de imzaladı. Böyle olunca, Türk Metal'i terk etmek eylemi, kendini böyle dışa vuran eylem, akacak kanal bulamadı. Geçtik siyasal kanaldan, bir sendikal kanal da bulamadı ve bir süre sonra geri çekildi, kırıldı.

Ve metal işçisinin hareketinin büyük bir eylem dalgasına dönüştüğünü, büyük bir tepki olarak kendisini ortaya koyduğunu biliyoruz. Eğer DİSK orada belli bakımlardan geçmiş DİSK'i anımsatan bir tavır sergileseydi, yani sınıfa ihanet eden sendikalarda başgöstermiş yeni sendikal arayışa karşılık vermek yoluna gidebilseydi, metal işçilerinin hareketi daha da büyürdü ve kazandığı mevzilerle (sendika değiştirmek orada mevzi kazanmak anlamına gelecekti) yeni bir gelişmenin önünü açabilirdi. Ama bildiğimiz gibi DİSK böyle bir şeyden çok korktu ve bir gün gecikmeyle tuttu sözleşmeyi kendisi de imzaladı. Böyle olunca, Türk Metal'i terk etmek eylemi, kendini böyle dışa vuran eylem, akacak kanal bulamadı. Geçtik siyasal kanaldan, bir sendikal kanal da bulamadı ve bir süre sonra geri çekildi, kırıldı.

Genel bir yükseliş eğrisi yakalayamadı işçi hareketi diyoruz, ama burada şuna dikkat etmek gerekiyor: Her zaman belli çıkış denemeleri yaşadı işçi hareketi, bu son örnekte de görüldüğü gibi. 20 Temmuz üzerinden, 5 Ağustos üzerinden, 300 bin işçinin büyük grevinde denedi bunu. Bunun ardından 15 Ekim'de ('96) Ankara'ya büyük yürüyüş; engellenmeye çalışılan ama ona rağmen barikatların aşılmasıyla gerçekleşen büyük yürüyüş vardır, burada denedi. Ama bu denemeler, her seferinde belli biçimlerde kırılmalara uğradı.

İşçi hareketinin bu birikiminin kendini dışa vurduğu noktalarda, bunun önüne geçebilecek devrimci bir önderlik maalesef hala yok. Bu başarılamıyor. Bunu biz de başaramıyoruz. Çünkü bu kuvvet ve yaygın bir örgütlülük gerektiriyor, sınıf içerisinde etkili ve yaygın bir çalışma biçimi gerektiriyor. Metal işkolunda bir patlama başgösteriyor, ama siz Bursa'nın fabrikalarında önden bir hazırlık içinde değilseniz, dışardan bir takım bildirilerle o an için oraya gitmek, o potansiyeli kucaklamaya hiçbir biçimde yetmiyor. Gerçekten orada önden yıllarca çalışmışsanız, belli birikimleriniz, belli mevzileriniz varsa, böyle bir şey patlak verdiği zaman siz zaten onun içindesinizdir. Patlama çok büyük ölçüde sizinle de bağlantılıdır.

Biz ve tüm öteki devrimci akımlar, bunu yapamıyoruz. Bazen sendikal arayışlar ve sendikal muhalefet hareketleri bunun önünü açabiliyorlar. '60'lı yıllarda bu böyleydi mesela. DİSK hareketi, sınıf hareketinin büyümesinde çok büyük bir rol oynamıştı. Bu dönemde böyle bir sendikal alternatif hareket de yok. Bugün bütün sendikalar aynı konumda; hepsi ESK'nın içinde, hepsi MGK'nın denetiminde. Sınıf hareketi kendi birikimiyle de, bu örgütsüzlük ve dağınıklık ortamında, artı şovenizmden irtica-laiklik ikilemine kadar bir dizi saptırıcı etken üzerinden toplumun sersemletildiği bir ortamda, kendi yolunu henüz kendisi açamıyor.

Bu, bugünün bir gerçekliği. Ama bu dünün de bir gerçekliğiydi. Varsanız baksanız, bizim iki yıl önce sınıf hareketine ilişkin söylediklerimiz de kabaca bu çerçeveye oturuyor. Çünkü yıllardır benzer özellikler tekrarlayarak önünü açamaz bir durumda duruyor sınıf hareketi.

Politik kitle hareketi: İlerleten değil dağıtan "öncü"lük

Bu, genel planda ve belli sınırlar içersinde genel politik kitle hareketi için de söylenebilir. Kitle hareketi belli çıkışları her dönem yaptı. Sivas katliamının ardından büyük bir çıkış yaptı, yüzbinlerce insan "Faşizme karşı omuz omuza!" diyerek, "Katiller mecliste!" diyerek yürüdü. Bu bir çıkış denemesiydi, ama arkası gelemedi.

Sonra Gazi'de büyük bir halk isyanı patlak verdi. Bir sarsıntı yarattı, ama onun da arkasının gelmediğini biliyoruz. 1 Mayıslar'da belli çıkış denemeleri yaşandı. '96 1 Mayıs'ı devrimci hareketin büyük bir gövde gösterisine sahne oldu. Ama arkasının gelmediğini, tersine, kırılmaya uğradığını biliyoruz. '96'daki büyük Zindan Direnişi bir çıkıştı, toplumu sarstı, Türkiye'yi dünyanın gündemine soktu; ama beraberinde başka bir

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

şey getirmeyi başaramadı. Yani toplum düzeyinde böyle bir sancı var; öznel çabaların ya da kendiliğinden patlamaların sonucu olarak (Gazi'de olduğu gibi) belli çıkışlar yaşanıyor, ama kitle hareketi kendi önünü açarak ilerleyen bir çizgiye bir türlü oturamıyor.

Buna yapılan özel müdahaleler, hareketi ilerleten değil çoğu kere gerileten müdahaleler oldu. Gazi ya da bir dönem için semtlerde kendini gösteren anti-faşist kitle dinamiği buna örnektir. Devrimci demokrat dediğimiz akımların o kadar çarpık bir çizgisi ve bozuk bir kültürü var ki, bunların sözde öncü müdahaleleri kitle hareketini ilerletmiyor. Tam tersine, geriletiyor, kitlelerdeki mücadele ve eylem isteğini çabucak kırıyor. Bunlar fedakarca bu hareketlerin içine giriyorlar, ama çoğu kere bu hareketlerin çok çabuk dumura uğratmalarının da temel bir etkeni oluyorlar. Çünkü birbirleriyle en anlamsız ve bayağı bir kısır çekişme içine girmeyi, bu arada keskinlikte yarışmayı devrimcilik ya da marifet zannediyorlar.

1 Mayıs '96'yı alalım; büyük bir politik gövde gösterisiydi bu. Devrimci akımların etkisindeki görkemli bir kitle eylemiydi. Yasaları baştan başa faşist olan, 1 Mayıs'ı işçi sınıfının mücadele günü kabul etmeyen bir ülkede, yüzbini aşkın işçi ve emekçi meydanlara çıkıyor ve rejime karşı sesini yükseltiyor. Bu eylem bu haliyle son derece etkili ve sarsıcı devrimci bir kitle eylemi. Ama siz tutar, "öncü" ve "devrimcileştirici" müdahale adı altında objektif olarak provakasyona yol açan sorumsuz saçmalıklara girişirseniz, gerçekte rejime hizmet eder, ona bulunmaz fırsatlar sağlamış olursunuz. Sonuçta iş gelir '99 1 Mayıs'ına varır. Geleneksel küçük-burjuva akımlar üniformalı milisler komedisini, boş binaların molotoflanmasını, cam-çerçevenin indirilmesini, çocukça hevesler ve aptalca hesaplar uğruna kürsü işgaline girişilmesini, vb., vb., marifet sayarak, birbirleriyle bunlar üzerinden yarışarak, kendi bindikleri dalı kestiler. Bu komedinin son perdesi geçen sene oynandı.

Peki bu sene ne oldu? Diktatörlük, seçimlerin yarattığı yılgınlık atmosferinden de yararlanarak, 1 Mayıslar'ı "güvenlik nedeniyle" yasaklayacağız bile diyebildi. Buradan bir sopa gösterdiler, neticede yasaklayamadılar, ama yasal bir mitinge polisin çizdiği sınırlarda katılmayı da herkese, ve elbette geçmiş 1 Mayıs'larda keskinliği marifet sayan tüm geleneksel gruplara kabul ettirdiler. Bu gruplar düne kadar bu şekilde katılmayı ihanet sayıyorlardı, bugün durumu kabullenir noktaya geldiler. Peki bu gruplar buraya nasıl gelindiğini zahmet edip hiç düşünmüşler midir? '96 1 Mayıs'ının devrimci kitlesel görkemini az bulup ona sözümona "devrimcileştirici" "öncü müdahaleler" yapma hevesi gösterenler, böylece '99 1 Mayıs'ını hazırlamadaki sorumsuzluklarının farkındalar mı? Ne gezer! Sorumsuzluk, dargörüşlülük, faydacılık, kısa gün kârı, tüm bunlar geleneksel küçük-burjuva akımın en temel hususiyetleri değil mi?

Devrimci grupların bu seneki katılımlarına bakıp da, artık semtlerin şekilsiz güçleriyle ayrı 1 Mayıslar'a girişme zaafından döndükleri sanılmasın. Onlarınki bir çizgi değişikliği değil. Sadece, eski güçlerini kaybettikleri, alternatif konum yaratamadıkları için zorunlu olarak bunu yapmak durumunda kaldılar. Hepsi bu.

Bu türden davranışlarda inandırıcılık ve ciddiyet kalmaz, böyle bir hareket tarzı kitle hareketini olumlu etkilemez, tam tersine varolan sınırlı güveni de tümden yıkar.

Özetle; düne göre hayli güç kaybetmiş olmakla birlikte bugün hala belli kadrosal güçleri kontrol eden, belli imkanlara sahip olan devrimci akımların eylem çizgisi, mücadele etmek isteyen kitlelere itici geliyor. '80 öncesinin devrimci akımları iyi-kötü kitle eylemleriyle örtüşebiliyorlardı. Belki önderlik misyonunu çok fazla gerçekleştiremiyorlardı, ama hiç değilse kitle hareketinin devrimci ve militan özellikleriyle bir biçimde örtüşebiliyorlardı. Bütünleşebiliyorlardı; onlar kitleleri, kitleler de onları kucaklayabiliyordu. Oysa bugünün geleneksel devrimci akımları, kitle hareketine yakınlaştıkları ölçüde onu ilerleten değil, bozan bir rol oynuyorlar. Ve politika durmadan dökülüyor. Politika değişiklikleri bilinçli bir bakışaçısının ürünü olmuyor, hep belli mevzilerden püskürtülmenin ya da yanlış politika uygulayıp iflas etmenin sonucu oluyor. Son 1 Mayıs bunun dramatik bir örneğidir.

Sonu gelmez ciddiyetsizlikler zinciri

Özetle; düne göre hayli güç kaybetmiş olmakla birlikte bugün hala belli kadrosal güçleri kontrol eden, belli imkanlara sahip olan devrimci akımların eylem çizgisi, mücadele etmek isteyen kitlelere itici geliyor. '80 öncesinin devrimci akımları iyi-kötü kitle eylemleriyle örtüşebiliyorlardı. Belki önderlik misyonunu çok fazla gerçekleştiremiyorlardı, ama hiç değilse kitle hareketinin devrimci ve militan özellikleriyle bir biçimde örtüşebiliyorlardı. Bütünleşebiliyorlardı; onlar kitleleri, kitleler de onları kucaklayabiliyordu. Oysa bugünün geleneksel devrimci akımları, kitle hareketine yakınlaştıkları ölçüde onu ilerleten değil, bozan bir rol oynuyorlar. Ve politika durmadan dökülüyor. Politika değişiklikleri bilinçli bir bakışaçısının ürünü olmuyor, hep belli mevzilerden püskürtülmenin ya da yanlış politika uygulayıp iflas etmenin sonucu oluyor. Son 1 Mayıs bunun dramatik bir örneğidir.

Sol basına çok yansımıyor ama, A.Öcalan'ın Türkiye'ye getirilişinden beri izlenen politikalar da içler acısı. Gerçi cezaevlerinin dışında zaten çok fazla bir şey yapılmadı. Şovenizmin yarattığı basınçla toplum bir biçimde boğuldu, bu türden girişimlere zaten çok fazla bir zemin yoktu. İçerde, yok DGM kapatılıncaya kadar, yok İmralı boşaltılıncaya kadar, böyle bir sürü iddiayla kaç kere DGM boykotu, dönüşümlü açlık grevi vb. eylemler gündeme getirildi. Tüm bunlar büyük iddialarla, şaşaalı açıklamalarla gündeme getirildi, ama çok geçmeden sessiz sedasız bittirildi.

TKİP'li tutsaklar sonbaharda yapılan ilk DGM boykotuna ilişkin bir değerlendirme yaptılar, dediler ki; bu böyle olmaz, bu eylem yanlış başlatıldı, yanlış sürdürüldü ve yanlış bitiriliyor. Kendi kendimize başlattık, kendi kendimize bitirdik. DGM olayı bir politik olay. AİHM DGM'leri hukuka aykırı bulduğu için rejim DGM konusunda sıkıntıya girmiş, göstermelik bazı değişiklikler yapma ihtiyacı duyuyor. Böyle bir ortam, DGM boykotunu politik bir çerçeveye oturtmanın ve toplumun gündemine sokmanın uygun bir ortamı. Bunun üzerine oturan bir politik çalışmayla gündeme getirilecekse getirilmeli, yoksa DGM'ye karşı yapılan bir çıkışın harcanmasına dönüşür bu tür girişimler.

Ama neticede bu harcanmışlık yaşandı. Bizden başka kimse bunun değerlendirmesini yapıp sunmadı devrimci kamuoyuna. Ocak'ta bitirilen bu eylemden bir süre sonra, tutup bu kez Mart'ta, DGM'ler kapatılıncaya, o güne kadarki bütün sonuçları ortadan kaldırılıncaya, A.Öcalan'a uygulanan tecrite son verilinceye ve kendisi İmralı'dan çıkarılıncaya kadar süresiz bir yeni DGM boykotu ilan ettiler. Aradan bir hafta geçmedi birileri bıraktılar, hafta geçmeden ötekiler "kadrolarımız devam edecek, ama kitlemize bir şey diyemiyoruz" diye ayak sürümeye başladılar. Kitle dedikleri, daha geri konumdaki tutuklular oluyor. Mart'ta "halklarımıza" seslenen şaşaalı bildirilerle ilan edilen bu DGM boykotu da, daha Nisan'nın ortasında, daha bir ay olmadan, sessiz sedasız bitirildi. .

Siyasal tutukluların bu ülkede kontra rejiminin yargı kurumu olan DGM'lere karşı başlatacağı bir eylem, toplumda demokrasi bilincinin ve mücadelesinin yaygınlaşmasında çok etkili bir manivela olabilir pekala. Ama böyle bir eylem hazırlık ve perspektiften yoksun ciddiyetsiz girişimlerle yalama edildi, boşa çıkarıldı. Bir kere devrimci grupların birbiri nezdinde itibarı kalmadı. Aradaki güven iyice zayıfladı. Örneğin biz kendilerine duyduğumuz güvensizliği açıkça ifade ve ilan ederek, onların başlattığı eyleme katılmayı reddettik. Yanlış mı yaptık? Ne kadar haklı olduğumuzu ve doğru yaptığımızı sonuçlar gösteriyor. Siz önceki ciddiyetsizliğinizin daha hesabını vermeden yenisini gündeme getirdiniz, dedik. Biz sizin eyleminizi bozmamak için gerektiğinde duruşmalara çıkmayız, ama bu boykota da katılıyor değiliz. Nitekim bir ay bile dolmadan ve kimileri için daha ilk haftasında, bu son DGM boykotu da sona erdirildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Amacım burada sol hareketi yeniden değerlendirmek değil. Anlatmak istediğim şu: Geleneksel sol akımlar kitle hareketinin gelişmesini kolaylaştırmak bir yana, güçleştirmek için, kitlelerin güvenini kırmak için ne kadar hata varsa üstüste yapıyor. Bunlar ciddi sonuçları olan politik ve pratik hatalar oluyor. Neticede kitle hareketinin kendini dışa vurması için kendi dinamizmi yetmiyor, zira karşı güçler onu durmadan karşı girişimlerle dizginliyor. Burjuvazi bir sürü oyunla,

manevrayla, irticaydı, bölücülüktü vb. diyerek toplumu sersemletiyor. Bu, işçi sınıfı içinde ve emekçi saflarda mücadele duygusunda belirgin bir zayıflama yaratıyor. Bu girişimler ve çabalar sınıfa bir güçsüzlük, bir çaresizlik duygusu aşılıyor. Sınıf ve emekçi kitle dinamiği kendini dışarı vuramadan böyle törpüleniyor.

Güçlü ve isabetli bir devrimci çaba ve müdahale bunu besleyebilir, kitle hareketinin dinamizminin kendine açığa vurmasını hızlandırıp kolaylaştırabilir. Ama devrimci hareketin müdahaleleri bunu kolaylaştırmıyor, tersine iyice zora sokuyor. Bu ülkede İstanbul polisi "bu sene 1 Mayıs yapılmayacak" deme cüretini kendisinde bulabildi. MHP'nin de hükümet olduğu bir dönemde bunun ters tepeceğini düşündükleri için sonuçta bunu yapamadılar. Ama bir mevzi de kazandılar. Deyim uygunsa, ölümü gösterip sıtmaya razı ettiler. Geçen sene bir aramadan geçiliyordu, bu sene 5-6 aramadan geçildi. Geçen sene bütün olaylara rağmen meydanda eylem 2-3 saat sürdü, şimdi 30-40 dakikada bitirdiler. Eylem eylem olmaktan çıktı, 1 Mayıs'tan başka herşeye benzedi. Ve mitinge herşeye rağmen büyük kalabalıklar gittiği halde bu böyle. Çünkü eylemin ruhu öldürülüyor. 1 Mayıs aleyhinde yaratılan bunca psikolojik basınca rağmen, kalkıp eyleme 20-30 bin kişi geliyorsa, bu çok şey ifade ediyor. Ama insanlar geliyorlar, kötü bir atmosferin içinde coşku ve heyecan bir yana, moral bir kırılmayla dönüp gidiyorlar. 1 Mayıs'ın kendilerine verdiği çok anlamlı bir şey göremiyorlar, bir mücadele coşkusu ve heyecanı yaşayamıyorlar.

Elbette bu sorunlar bugünün sorunları değil. İki sene önce de bu tartışma yapılabilinirdi. İki sene önce yaptık zaten biz bu tartışmayı. Ama Gazi'yle başlayan semt hareketlenmesinin bu akımlara geçici olarak kazandırdığı belli küçük kalabalıklar, bu gerçeğin anlaşılmasını zora sokuyor, onların temel önemde yapısal zaaflarının üstünü örtüyordu. Deyim uygunsa, bu akımların görme, anlama ve kavrama yeteneklerini felce uğratıyor, onları politik olarak adeta körleştiriyordu. Sonuç ne oldu? Kazanılan mevzilerden geriye neredeyse bir şey kalmadı. İşin bir bu yanı var.

İkincisi; 28 Şubat müdahalesi, ordunun irtica üzerinden gündeme getirdiği bu manevra, toplumsal muhalefeti şeriata karşı laiklik adı altında MGK'nın, dolayısıyla ordunun yedeğine verdi. Öte yandan bu süreç devrimci örgütlere yönelik sistematik bir terörle elele gitti. Devlet sürekli olarak devrimci örgütleri ezmeye, çökertmeye çalıştı. Beri yandan, yeni Siyaset Belgesi'nin de öngördüğü gibi, reformistlere durmadan zemin açtı. Tabi ki bunu yarattığı genel hava üzerinden yapıyor. Devlet öyle bir politika izliyor ki, reformistler bu atmosferde bir parça güçlenmek imkanı buluyorlar. Devrimci olana soluk aldırmadığı ölçüde, reformist olanın işi ayrıca kolaylaşıyor. Bir de işin böyle bir yanı var. Biz sol harekete ilişkin son değerlendirmelerimizde buna önemle işaret ettik. Son yeni yıl değerlendirmesinde devrimci hareketin yapısal kusurları ne olursa olsun, bu yapısal kusurlardan öteye, son iki yıllık dönem, genel olarak toplumsal atmosfer, devrimci hareketin zayflamasına ve reformist hareketin bir parça güçlenmesine uygun bir zemin yarattı, dedik.

Aslında reformist hareket de çok fazla güçleniyor değil. Çünkü bu öyle bir müdahale tarzıdır ki, reformizmi daha sağa çekiyor. EMEP çoktan dünün ÖDP'si oldu. Kürt sorununda hassas olan dünün ÖDP'si ise şimdilerde CHP'ye yaranmaya ve yanaşmaya bakıyor. Sosyal-reformist akımlar sağa kaydıkça, onların politik çabaları da düzen solunu besler hale geliyor. Sosyal-reformist akımların bir parça devrimcilik iddiası taşıdıkları, biraz devrimcilerle yan yana düştükleri, buna uygun bir siyaset içinde oldukları bir dönem, herşeye rağmen bunların gene de güçlenme dönemidir. Bunlar o zaman herşeye rağmen gene de bir parça kendilerine çalışmış oluyorlar. Ama sağa kaydıkça kendi sağındakilere çalışmış oluyorlar. Kendi sağındakilerse düzen solu, bu iddiayı taşıyan burjuva düzen partileri oluyor.

Aslında reformist hareket de çok fazla güçleniyor değil. Çünkü bu öyle bir müdahale tarzıdır ki, reformizmi daha sağa çekiyor. EMEP çoktan dünün ÖDP'si oldu. Kürt sorununda hassas olan dünün ÖDP'si ise şimdilerde CHP'ye yaranmaya ve yanaşmaya bakıyor. Sosyal-reformist akımlar sağa kaydıkça, onların politik çabaları da düzen solunu besler hale geliyor. Sosyal-reformist akımların bir parça devrimcilik iddiası taşıdıkları, biraz devrimcilerle yan yana düştükleri, buna uygun bir siyaset içinde oldukları bir dönem, herşeye rağmen bunların gene de güçlenme dönemidir. Bunlar o zaman herşeye rağmen gene de bir parça kendilerine çalışmış oluyorlar. Ama sağa kaydıkça kendi sağındakilere çalışmış oluyorlar. Kendi sağındakilerse düzen solu, bu iddiayı taşıyan burjuva düzen partileri oluyor.

Tüm bunlara rağmen geleneksel küçük-burjuva akımların yaşadığı çözülmeyi sorun etmek de gerekmiyor. Ben bir duruma işaret ettim; içinden gelmekte ve geçmekte olduğumuz sürecin bir realitesini, bir dış nesnellik olarak tanımladım. Bu sürecin onları eritmesinin Türkiye'deki devrimci mücadeleye hiçbir zararı olmaz. Tersine, ciddi bir devrimci önderliğin zemini düzlenir böylece. Bunlar zaten tarihsel ömürlerini çoktan doldurmuş, bu açıdan geride kalmış, ancak siyasal olarak yaşayabilen, yaşamının son dönemlerini yaşayan akımlar. Bu akımlar bu kafayla, bu alışkanlıklarla, bu yapıyla bir yere gidebilecek akımlar değil. Bir an önce sahneden çekilmeleri devrimci gelişmeyi zayıflatmaz, tam tersine.

Ama içlerinden belli bazı akımlar yaşama imkanı buluyor. DHKP-C bunun bir örneği mesela. DHKP-C de son birkaç yıl içinde epeyce güç ve mevzi kaybetti. Ama bir şeye dikkat edin, DHKP-C Kürt hareketindeki gerilemeye karşı açık bir tavır alıyor. Reformizmi politik planda sert bir biçimde mahkum ediyor. "Dünyaya açılıp devlet olacağız" adı altında Kürt sorununu götürüp emperyalizme ihale etme tavrına karşı net bir tavır alıyor. Mavi Çarşı olayına karşı anında tavır aldı, bunu ancak ciddi akımlar yapabilir, bu Kürt hareketine yaranmak duygusunun egemen olduğu ciddiyetsiz çevrelerin yapabileceği bir şey değil. Dikkat edin; bunu, küçük-burjuva devrimci demokrat hareket dediğimiz kanalda, bu kanalı ciddiyetle tutan akım yapıyor. MK'nın '97 Ağustos toplantısının değerlendirmelerinde; devrimci demokrasi kanalını artık DHKP-C tek başına tutuyor; iki yıl öncesine kadar TİKKO da kırsal kesim üzerinden kendine bir yer tutuyordu, ama bu akım artık çözülüyor, bunu artık kentler üzerinden giderek daha çok DHKP-C tutuyor, deniliyordu.

Ötekiler geçmişte hiç değilse Kürt hareketindeki belli kusurları ve yanlışları eleştiriyorlardı. Son bir-iki yıldır bunu da bıraktılar. Devrimci güç birliği adı altında PKK'ye, onun "siyasal çözüm" çizgisine eklemlendiler. Öcalan'nın Suriye'den çıkarılması, Rusya'ya gitmesi, Roma'ya getirilmesi, komployla Türk devletine teslim edilmesi sürecine bakınız. Başta Birleşik Devrimci Güçler içindekiler olmak üzere, DHKP-C dışındaki hareketlerin bu süreçteki aşırı tutarsız ve sallantılı tavırları dikkate değerdir. Büyük ölçüde Kürt hareketleri olduğu ölçüde bunlar, gerçekten kendi ulusal önderleri için yapılması gerekeni yapan birer iç akım gibi davranıyorlar. "Türkiye devrimi", "proletarya" diyorlar da, bakıyorsunuz, bunlar aslında bir bakıma kendileri de Kürt yurtseverleri, diyorsunuz. Bizzat onlara egemen olan politikadan hareketle söylüyorum bunu. Çünkü kişilikli bir devrimci politika yok orada. Kürt hareketinin tümüyle negatif bir yönde seyrettiği bir yerde tepkilerinin, davranışlarının PKK yörüngesinin dışına çıkan bir yanı yok. Bazen çok uç tutumlar çıkıyor da, tutup vaziyeti kurtarmak için bir parça eleştiriyorlar. Öcalan'nın son 8 maddesini *Atılım* güya eleştirdi. Bu tür şeyleri benzer uç tavırlara karşı hep yapıyor. Amaç, devrimci tabandaki hoşnutsuzluğu bloke etmek ve bu arada da gelişmelere ve geleceğe bir kayıt koymak. Tam bir oportünizm var burada. Öcalan İmralı'da 8 maddelik çözüm platformunu açıklamasaydı işler iyi gidiyor mu olacaktı? Nihayetinde Kürt hareketinin girdiği yol 7-8 yıllık bir yoldur ve geldiği yer de bellidir.

Bu konuyu kapatıyorum; geleneksel sol hareketin sınıf ve emekçi kitle hareketiyle ilişkisi çerçevesinde söylemiş oldum tüm bunları.

Kamu çalışanları hareketi

Sınıf hareketi ve daha genel planda politik kitle hareketi üzerinde durmuş oldum. Bunun dışında önemli bir kitle dinamiği olarak kamu çalışanları hareketi var. Bunun üzerinde çok kısa olarak duracağım.

Sınıf mücadelesi açısından kamu çalışanları hareketi de önemli bir imkandır. Bir soluk alanıdır. '90'lı ilk yıllardan itibaren faşist devlet terörüne ve kirli savaşa karşı ve bu arada emekçilerin kendi sosyal, demokratik hak ve talepleri için, büyük bir ilerici

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

potansiyel oluştu kamu çalışanları içinde. Bu da ÖDP üzerinden önemli ölçüde zaafa uğratılmış durumda. Kürt yurtsever hareketi de olumsuz bir rol oynadı bu alanda. Çünkü Kürt yurtseverlerinin de kamu çalışanları hareketi içinde önemli bir gücü vardı. Yıllarca ÖDP'nin reformizmine destek verdiler. Bunun öteki yüzü devrimci akımların tecrit edilmesidir. Ne zaman ki ÖDP Kürt meselesinde yan çizdi, ancak o zaman ÖDP ile ilgili konuşmaya, onu eleştirmeye başladılar.

ÖDP Kürt meselesine bir parça sahip çıkıyordu, ama bunun devrimcilikle zerre kadar ilgisi yoktu. ÖDP, PKK'nin "siyasal çözüm" arayışını, barışçıl mücadeleye geçişin ve demokrasinin sınırlarının genişletilmesinin bir olanağı olarak gördüğü için yapıyordu bunu. Bu hiçbir biçimde Kürt halkının meşru ulusal haklarına, devrimci ve doğru politik bir platformla sahip çıkış değildi. Kürt hareketi burada icazetli bir demokrasi mücadelesini ilerletmenin bir imkanı olarak görülüyordu. Kürt özgürlük mücadelesi sürdüğü ölçüde kirli savaş tırmanıyor, kirli savaş tırmandığı ölçüde Türkiye'de yasal çalışma ortamı gitgide zora giriyor, demokratik hak ve özgürlükler daha çok gaspediliyor diye düşünüyorlardı. Özetle ÖDP'nin o dönem Kürt meselesine sahip çıkışı, yılgın küçük-burjuvazinin sınıf barışı anlayışının ve arayışının, huzurlu bir siyasal ortam özleminin bir ifadesiydi. Ama ne zaman ki Kürt hareketinin bu uzlaşma arayışı, tam tersine, dizginsiz bir faşist–şovenist dalganın dayanağı haline geldi, Kürtleri savunmak bedeli olan bir sorun haline dönüşmeye başladı, yılgın ve korkak küçük-burjuvazi hemen öte tarafa yöneldi, düzenin eteğine sığındı. İttifak yapılacak güçler HADEP veya Kürt yurtseverleri olmaktan çıktı, CHP ve İP oldu. Bu gerçekten çok dikkate değer bir olay ve davranış tarzı.

Fakat kamu çalışanları hareketi, herşeye rağmen politik bilinci ve duyarlılığı daha ön planda, daha ileri olan bir kesimi oluşturuyor. Bu, gelecek dönemde onun yeni çıkışlar yapmasını olanaklı kılan bir zemin ve etken. Bu kısa değinme içinde son olarak bunu da belirtmek gerekiyor.

Gençlik hareketi

Gençlik hareketi de genelin bir parçası olarak hala bir zaafiyet içerisinde. Ama gençlik hareketiyle ilgili şunun altını çizmek istiyorum. Gençlikte gerçekte daha bugünden çok büyük bir potansiyel var. Özellikle liseli gençlikte, özellikle semt gençliğinde, çok büyük bir mücadele potansiyeli var. Kürt gençliği, Alevi gençliği, emekçi gençlik, işçi gençlik...

Gençlik MHP'ye kaydı diyorlar, ama bu bir yalan. Seçimleri tahlil ederken şunu söylemiştik; MHP kitlelerin, zaten geri bilincin, kültürün ve değer yargılarının etkisi altındaki kesimlerinin desteğini aldı. Doğaldır ki bu kesimlerin gençliği de MHP'ye kayıyor. Zaten MHP onların gençliğini her zaman kendine çeken bir partiydi. MHP her zaman tuttuğu belli bir gençlik kesimini bugün de tutuyor. Estirilen şovenizm dalgası, MHP'nin büyük kentlerde de gençliğin daha geniş kesimlerini tutması olanağı yarattı. Bu bir gerçek. Ama önce, neredeyse tamamı destekliyor dediler, sonra yarısı destekliyor dediler, en son, yeni dönemde oy kullanan 3 milyon gencin yarısı DSP'ye ve MHP'ye destek verdi dediler. Böylelikle yarısının yarısı, yani çeyreği MHP'yi destekleyen oldu. Gençliğin MHP'yi desteklediği havası, buradan da anlaşılacağı gibi, kasten yaratılmaya çalışılıyor.

Tersine, bir dizi belirti, ezilen ve sömürülen sınıfların gençliği içerisinde çok büyük bir devrimci enerji biriktiğini gösteriyor. Gençlik içerisindeki bu devrimci birikime önemli bir imkan olarak sahip çıkmak, dönemin önemli devrimci görevlerinden biridir.

Parti olarak biz, bu açıdan gençliği her zamankinden daha fazla önemseyen bir politik tercihin ve çabanın da içindeyiz. Şu en sıkıtılı dönemimizde bile gençlik yayınımıza -ki gençlik çalışmamızın da bir yerde bir aynasıdır- bakarsanız, oradan bir canlılık görürsünüz. Bu bile bir şey ifade ediyor.

Ve şunu da belirtmekte fayda var; her ne kadar biz bu potansiyeli örgütlemeye ve kucaklamaya çalışıyorsak da, bu potansiyel halihazırda büyük ölçüde bize kendiliğinden akan bir potansiyel. Yani bu çok da bizim örgütlü çalışmamızın sonuçlarından biri olarak ortaya çıkmıyor. Bu, deyim uygunsa, üzerimize akan bir potansiyel. Bu gerçek, bizim bunu başarıyla kucaklayıp, doğru bir örgüt ve önderlik müdahalesinin konusu haline getirdiğimiz bir durumda, gençlik alanında nasıl güçleneceğimizin iyi bir örneği.

Gençlik denildiğinde, genellikle öğrenci gençlik ve genellikle de üniversite gençliği akla geliyor. Hayır, büyük ölçüde liseli, meslek liseli gençliği kastediyorum. Bunlar hepsi geleceğin işçisi ya da işsizi olacaklar. Bunlar işçi sınıfının genç kesimleri aslında. Meslek liseleri sözkonusu olduğunda, bu zaten tümüyle böyledir. Ötekilere gelince, her 5 liseliden 4'ü gelecekte ya işsizdir ya da işçi. Böyle bakmak gerekiyor. Bunlar işçi-emekçi insanların çocukları; büyük çoğunluğu üniversite kazanma ya da sınıf atlama durumunda değil. Bu noktada düzenden beklentisi olan, üniversite hayalleri olan bir gençlik de değil. Özellikle eğitim sistemine son 20 yılda yapılmış müdahalelerin ortaya çıkardığı sonuç, bu konuda daha gerçekçi eğilimler, duygular yaratıyor liseli gençlik kitlelerinde.

Kucaklamayı başarabilen devrimci bir parti için, gençlik gerçekten büyük bir devrimci enerji kaynağıdır. Önemli olan buradaki birikimi ve mücadele potansiyelini görmek ve isabetli müdahalelerle değerlendirebilmektir.

Ek değinmeler

Sınıf ve kitle hareketi, sınıf ve kitle hareketiyle birlikte sol hareketin durumu hakkında genel çerçevede söyleyebileceklerim bunlar. Seçimler tartışmasında da, belli bakımlardan seçimlerle ilgili gündeme yedirilerek, bu konuda bir şeyler söylemiştim. Bununla birlikte ele almak gerekiyor. Öte yandan, sınıf ve kitle hareketinin sorunlarını anlamak bakımından, birazdan Kürt hareketi üzerine yapacağımız tartışmanın da yaratacağı belli açıklıklar var. Ona şimdi bir biçimde değinildi aslında, ama hala da üzerinde durmamız gerekecek. Ve bu konu, sınıf ve kitle hareketi, belli aralıklarla yayınlarımızda ele alınan, tahlil edilen bir konu. Ciddi bir değişmeye işaret olabilecek bir takım durumlar ortaya çıkmadan da, hareketin belli özelliklerini kendi içinde politik değerlendirme olarak tekrar tekrar yinelemek gerekmiyor, bunun fazla bir anlamı ve yararı yok.

Bir örnek vermek istiyorum. Bir yoldaş yakın zamanda, "öteki çevrelerden bazı insanlar, sol harekete ilişkin kongre değerlendirmeleriniz niye yayınlanmıyor, diye soruyorlar", diye bir bilgi getirdi. Belli ki eskiler ilgi çekmiş. İyi ama, kongremiz sol harekete ilişkin yeni değerlendirmeler yayınlayacak da, yeni olarak ne söyleyecek? Neticede biz bu konuda o kadar çok şey söyledik ki. Sol hareket en son '97 Ağustos'unda MK'da değerlendirildi ve bunun tutanakları yayınlandı. Süreç değerlendirdiğimiz ve öngördüğümüz doğrultuda yaşanıyor. Bunun üstüne söylenebilecek fazla bir şey yok.

Dikkat edin, biz Kürt hareketi üzerine, belli kritik olaylar dışında, çok fazla değerlendirme yapmıyoruz. Öcalan İtalya'ya geçiyor, belli değerlelendirmeler yapıyoruz, o da daha çok şovenizme karşı. Ya da komployla Türkiye'ye getiriliyor, bunun üzerinden bir şeyler söylüyoruz. Onun ötesinde ne söyleyebiliriz ki? Biz söylenmesi gerekenleri yıllar önce ve herşeyi aşağı-yukarı tam zamanında fazlasıyla söyledik. Döne döne bu olaylar bizi doğruluyor demenin bir anlamı yok. Bu gidişat çok kötü demenin de bir anlamı yok. Ama şimdi bir yargılama gerçekleşecek, bu yargılamanın platformu resmen oluşacak, varılan noktaya ilişkin yeni durumlar ve açıklıklar ortaya çıkacaka. Elbette bu yeni değerlendirmeler için zorunlu bir vesile olacak.

***

Sol hareket değerlendirmelerine şunu da eklemek istiyorum. Artık Türkiye'nin geleneksel akımlarından hangisine ne olduğunu merak etmeyi bir yana bırakmak gerekiyor. Birçok geleneksel grup artık merak edilecek kadar bir önem ve değer taşımıyor. Onları merak etmek, ilgiyi oraya yöneltmek, kendini daraltmaktan başka bir anlam taşımıyor. İP, EMEP, CHP vb.'leri merak edilmeli, MHP merak edilmeli. Doğal olarak Kürt hareketi merak edilmeli, yaşadığı gerileme ne olursa olsun, siyasal yaşamda büyük bir politik kuvvettir. Toplumda yeri ve ciddiyeti olan, belli sosyal güçleri ya da belli siyasal davaları tutan akımlar merak edilmeli. Bunların değil de ömrünü tamamlamış şu veya bu ciddiyetsiz ve marjinal sol grubun merak edilmesi, gerçekte büyük bir darlığı, bir tür sol gettolaşmayı anlatıyor. Bu gettonun kendi içindeki öteki unsurları merak etmeyi anlatıyor.

Ben bunların çoğunun yazılarını okumuyorum, okumaya da değer bulmuyorum. Düne kadar bu hareketleri ideolojik-politik olarak geriletmenin belli bir önemi vardı. Biz bunlarla kitap oluşturacak polemikler bile yaptık. Ama bu mücadele asgaride başarıya ulaştı, amacına ulaştı. Biz neden bugünden sonra zamanımızı, zihnimizi bu türden akımların ne yazdığına ya da söylediğine verecekmişiz ki? Yıllardır söyledikleri hep aynı şeyler ve bunlar anlamsız, yararsız, işlevsiz bir boş laf yığını. Kendini tüketmiş, ölümü bekleyen, artık ölmesi gereken akımlar bunlar.

Bugünkü devrimci akımlar toplamı ülkenin gerçek devrimci birikimini temsil etmiyor. Geliştiren değil, heba eden bir etkide bulunuyorlar. Bunların yok olup gitmesi bir kazanımdır, bir kayıp değil kesinlikle.

(Devam edecek...)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

A. Öcalan "silahlı mücadeleye son verme" çağrısı yaptı

Kürt halkı teslimiyeti kabul etmeyecektir!

Kürt ulusal hareketi yıllar önce girmiş bulunduğu yolun sonuna gelmiştir. Bu yolda yürümenin sonucu, bir kez daha aldatılma, derin bir hayal kırıklığı ve Kürt tarihinin en büyük fiziki ve moral yıkımı olacaktır. El Salvador ve Guatemala'daki gerilla mücadelelerinin ve Filistin Kurtuluş Hareketi'nin yaşadığı trajik akibetler yeterince uyarıcıdır. Kürt halkı büyük acılara katlanarak, olağanüstü fedakarlıklar yaparak ve ağır bedeller ödeyerek büyük bir devrimci birikim yaratmıştır. Kürt emekçileri bu devrimci birikimin tasfiye edilmesini öngören hiçbir söze inanmamalı, bu içerikli çağrıları kesin bir biçimde reddetmelidirler.

Tarihsel deneyler bir yana, bizzat Kürt kurtuluş mücadelesinin kendi özdeneyimi bir kez daha açıklıkla göstermiştir ki, salt ulusal istemlerle sınırlı bir mücadele platformu gerçek bir eşitlik ve özgürlüğe ulaşmak için yeterli olmamaktadır.

PKK Genel Başkanı A. Öcalan, PKK'ye "silahlı mücadeleye son verme ve güçlerini barış için sınırların dışına çekme" çağrısı yaptı. Öcalan 1 Eylül '99'dan itibaren uygulanmasını istediği bu çağrının Kürt sorununda "demokratik çözüm yolunda yeni bir diyalog ve uzlaşma aşaması"na geçilmesi için gerekli olduğunu belirtiyor.

Öcalan daha İmralı duruşmaları sırasında PKK'nin 15 yıllık silahlı direnme pratiğini eleştirmiş, silahlı mücadeleye başvurmakla, hele hele '93'lerden sonra bunda ısrar etmekle yanlış yaptıklarını belirterek adeta pişmanlık bildirmişti. Bu arada mahkeme başkanının "peki bu yönde PKK'ye bir çağrınız olacak mı?" sorusu üzerine Öcalan, PKK'ye bir de "Barış Konferansı" önermişti. "Yanlışta ısrar edemezsiniz" diyerek PKK'yi uyarmayı da ihmal etmemişti. Dolayısıyla Öcalan'ın bu son çağrısı sürpriz değildir.

Öcalan o günlerde silahlı mücadeleye son verme yönündeki düşünce ve kararlılığını nispeten dolaylı dile getirmişti. Şimdi ise PKK Genel Başkanı sıfatıyla resmen ve dolaysız olarak, 1 Eylül tarihinden itibaren pratikleştirilmek üzere "silah bırakma" çağrısı yapıyor.

PKK Genel Başkanı İmralı'da savunma adı altında yalnızca Kürt halkının gerçek eşitlik ve özgürlük umutlarının, bu umutlar uğruna yarattığı büyük devrimci birikimini değil, Türkiye'nin devrimci birikiminin de tasfiyesini içeren bir proje ve platform ortaya koymuştu. Öcalan dile getirdiği düşüncelerinde samimi olduğunu, bundan böyle sunduğu projenin hayata geçmesi için çalışacağını, esasen bunun için yaşamak istediğini ve fırsat verilirse eğer bunu kanıtlayacağını döne döne dile getirmişti. Nitekim gelinen yerde bunun gereklerini yerine getiriyor. PKK'ye dönük "silahlı mücadeleye son verme" çağrısı tam da bunun ifadesidir.

Teslimiyette ısrar ihanete götürür

A. Öcalan'ın PKK'ye silahlı mücadeleyi bırakın çağrısını yaptığı süreç oldukça dikkat çekicidir.

1. Ordu Komutanı general Çevik Bir geçtiğimiz ay ABD'yi ziyaret etti. Dönüşünde kendisine bağlı birlikleri denetlemeye çıktı. Fakat nedense bu arada İmralı'ya da uğradı, orayı da "denetledi".

Cumhurbaşkanı Demirel geçtiğimiz günlerde bir dış geziden dönerken medya mensuplarına A. Öcalan hakkında verilen idam kararının infazına ilişkin boyutun siyasi bir nitelik taşıdığı ve son yılların en zor sorunu ile karşı karşıya oldukları şeklinde bir açıklama yaptı.

Yine bu aynı dönemde ABD'nin insan haklarından sorumlu Dışişleri Bakan Yardımcısı Harold Hoangju Koh Türkiye'ye geldi. Buradan Kuzey Kürdistan'a geçerek çeşitli görüşmeler yaptı. Kürt sorunu çerçevesinde kongreye sunacağı rapor için bilgi topladı.

Gerilla eylemlerinin yeniden başlaması ve giderek yaygınlaşan bir sınıf ve kitle hareketinin yükselmesi, bu dönemin diğer önemli gelişmeleri oldu. İşte Öcalan silahlı mücadeleyi bırakın çağrısını bu gelişmelerin yaşandığı bir süreçte yaptı.

Tüm bunlar ister istemez, Öcalan'la devlet arasında dolaylı da olsa bir pazarlık mı var, sorusunu sorduruyor. Başta Kürt cephesi olmak üzere buna inanan geniş bir çevre var. Kuşkusuz bu inancı yaratan İmralı duruşmalarındaki davranış ve açıklamaları da dahil, Öcalan'ın pazarlık havası içinde sergilediği tutum ve yaptığı açıklamalardır.

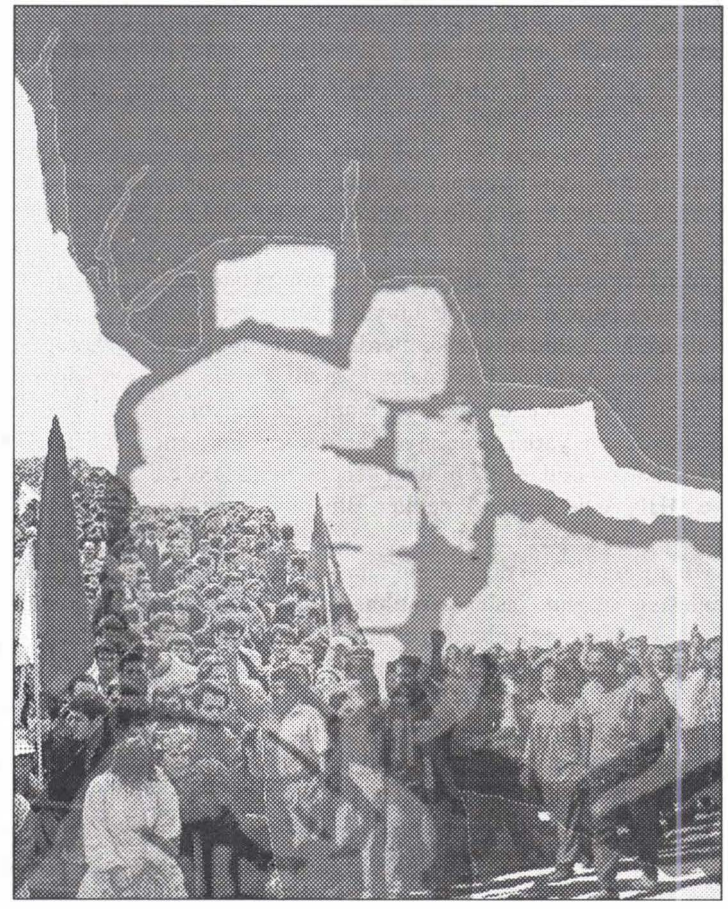
Kesin olan şudur ki, Öcalan ile özel savaş cephesi arasında dolaylı da olsa sürdürüldüğü iddia edilen diyalog tümüyle aldatıcı bir yönlendirmeden başka bir şey değildir. Sömürgeci sermaye devleti Öcalan ve PKK'nin zaafını bilmekte ve buna oynamaktadır. Öte yandan rejim Öcalan'ın İmralı'da ortaya koyduğu proje ve platformun teslimiyetçi ve tasfiyeci karakterinin farkındadır. Bunun derinleştirilmesini, tüm sonuçlarına vardırılmasını dayatmaktadır. Kısacası özel savaş cephesi PKK'den ve dolayısıyla Kürt halkından bugüne dek kazandıkları tüm mevzileri terk etmelerini, kayıtsız şartsız teslim olmalarını istemektedir. Sahibinin sesi medya ve özel savaş kurmaylarının A. Öcalan'ın bugüne kadar yaptığı değerlendirmeleri, açıklamaları ve bu doğrultuda atılan adımları tatmin edici ve samimi bulmadıklarını ısrarla belirtmeleri de bunun ifadesidir.

Öcalan özel savaş kurmaylarını tatmin ve ikna edecek yeni bir değerlendirme ve buna uygun adımlar atmadan bir uzlaşma ve barış imkanı yakalanamayacağını düşünüyor ve buna göre hareket ediyor. Bu nedenle PKK ve Kürt halkının büyük acılar çekip ağır bedeller ödeyerek kazandığı mevzileri terk etmeleri için çağrılar yapıyor. Bu yönde açık bir kararlılık sergiliyor.

Kürt ulusal hareketi yıllar önce girmiş bulunduğu yolun sonuna gelmiştir. Bu yolda yürümenin sonucu, bir kez daha aldatılma, derin bir hayal kırıklığı ve Kürt tarihinin en büyük fiziki ve moral yıkımı olacaktır. El Salvador ve Guatemala'daki gerilla mücadelelerinin ve Filistin Kurtuluş Hareketi'nin yaşadığı trajik akibetler yeterince uyarıcıdır. Kürt halkı büyük acılara katlanarak, olağanüstü fedakarlıklar yaparak ve ağır bedeller ödeyerek büyük bir devrimci birikim yaratmıştır. Kürt emekçileri bu devrimci birikimin tasfiye edilmesini öngören hiçbir söze inanmamalı, bu içerikli çağrıları kesin bir biçimde reddetmelidirler.

Tarihsel deneyler bir yana, bizzat Kürt kurtuluş mücadelesinin kendi özdeneyimi bir kez daha açıklıkla göstermiştir ki, salt ulusal istemlerle sınırlı bir mücadele platformu gerçek bir eşitlik ve özgürlüğe ulaşmak için yeterli olmamaktadır. Açıklıkla anlaşılmıştır ki, Kürt sorunu yalnızca Kürdistan'la sınırlı bir sorun olmayıp gerçek anlamını ve kapsamını Türkiye denilen siyasal coğrafyadaki toplumsal ilişkiler zemininde bulmaktadır. Dolayısıyla gerçek devrimci çözümünü de bu toplumsal ilişkiler zemininde bulacaktır. Kürt halkı yüzünü Türkiye'nin devrimci birikimine, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin sosyal kurtuluş mücadelesine çevirmeli, kendi ulusal kurtuluş mücadelesini bu mücadeleyle birleştirmelidir.

Şovenizmin panzehiri de böylesi bir mücadeledir. Sınıf mücadelesinin şovenizmin panzehiri olduğu, işçi sınıfı ve emekçiler arasındaki yapay ayırım ve bölünmeleri geri plana ittiği, onları sermayeye karşı ortak çıkar ve istemler temelinde birleştirdiği Türkiye'de cereyan etmekte olan son eylemlilik süreciyle bir kez daha görülmüştür. Kürt hareketinin devrimci ve sosyalist öğeleri, hareketin yıllardır içine düşürüldüğü çıkmazdan devrimci çıkış yolunun nerede yattığını da bugünkü emekçi kitle hareketinin estirdiği rüzgar ve yarattığı imkanlardan giderek görebilirler

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Fikret Başkaya'nın Özgür Bakış gazetesinden ayrılma nedenlerini ortaya koyan aşağıdaki makalesi Özgür Bakış gazetesine gönderilmiş, fakat burada yayınlanmamıştır.

Son yazı

Fikret Başkaya

29 Haziran 1999 tarihli Özgür Bakış'ta bu köşede yazdığım "Demokratik Cumhuriyet mi?" başlığını taşıyan yazıya, 15 Temmuz'da Haluk Gerger ve İrfan Cüre'den cevap geldi. Haluk Gerger, "Karanfil Devrimi" başlığını taşıyan yazısında, benim yazdıklarımı tartışmak yerine şöyle yazıyor: "Bu durumda, Kürt platformlarına dahi sızarak, sığ bir keskinlikle 'ne demokrasisi, yok öyle şey, yaşasın sosyalist cumhuriyet' demek, sadece rant peşindeki solculuk tüccarı aydınların işidir ve herşeyi belirsiz geleceklere erteleyip rahatına bakmanın sinsi kurnazlığıdır. Kürtler de onların umurunda değildir, sosyalizm de..." diyor. Kim hangi platforma nasıl sızmış? Her halde Haluk Gerger kendini Kürt platformlarını korumaya memur edilmiş sayıyor. Kürt platformları birilerinin babasının malı mı dır? Bu adam kendisini ne sanıyor? Bu ne biçim bir üsluptur? Bu ne biçim bir ruh halidir? Bu ne menem bir tahammülsüzlüktür? Fakat hepsi bu kadarda değil. Haluk Gerger'in adı gazetenin künyesinde de geçiyor. Yani gazetenin yayın danışmanı. Ne zamandan beri bir gazetenin yayın danışmanı, o gazetenin yazarlarından birine bu üslupla hitap etme hakkını kendinde bulabiliyor? En iyisi bu soruların cevabını okuyucuya bırakmaktır...

Gazetenin aynı günkü nüshasında İrfan Cüre, "Sosyalist Cumhuriyet mi?" başlığını taşıyan bir yazı yazdı. Yer darlığı yüzünden ancak özetleyerek cevap veriyorum.

Birincisi, Öcalan davasının "tarihiliği"yle ilgili. Bir dava'yı "tarihi" yapan, ona ilgi duyan insanların çokluğu, davayı yerli yabancı medyanın önemsemesi değil, yapılan savunmanın siyasi-moral-etik muhtevasıdır. Bu unsurlar bakımından, Öcalan davasının "tarihi bir dava" olduğunu sanmıyorum. Kaldı ki, önemli olan davanın kendisi değil, ortaya çıkardığı sonuçlardır. Bu da ancak yaşanarak ortaya çıkabilecek bir şeydir. Dolayısıyla, davanın tarih olup olmadığı ancak, ex-post, yani yaşanarak ortaya çıkacaktır. Tarihi olayların ne olduğuna ancak tarih karar verebildiğine göre...

İkincisi, sorun, "demokratik cumhuriyet" kavramıyla ilgili ve asıl tartışma konusunu oluşturuyor. Bir kere siz kavramlara canınızın istediği zaman, canınızın istediği içerikleri yükleyemezsiniz. Eğer İrfan Cüre, "demokratik cumhuriyetten" Batı Avrupa'daki, ABD'deki, vb. rejimleri kastediyorsa, yani emperyalist ülkelerdeki rejimleri kastediyorsa, bu rejimler demokratik deniyor diye demokratik olmazlar ve değillerdir. Adı üstünde bunlar emperyalist ülkelerdir. Oralarda bir 'demokrasi oyununun' oynanabiliyor olması, başka yerlerde o kadarının bile mümkün olmamasıyla ilgilidir. Birindeki rejimin niteliği diğerini belirler durumdadır. Bu yüzden Almanya'da, İngiltere'de vb. olan, Nijerya'da, Meksika'da, Türkiye'de, Endenozya'da vb. olamaz. Emperyalist ülkeler dünyanın zenginliğine el koymaktan kaynaklanan 'avantaja' dayanarak, kendi emekçi sınıflarına 'biraz fazlasını' verebiliyorsa, bu başka yerlerdekilere 'daha azı' dayatıldığı içindir. Oralarda bir "sosyal uzlaşma" mümkün olabiliyorsa, bu emperyalist sömürünün başka yerlerde aynı 'uzlaşmanın' maddi temelini ortadan kaldırdığı içindir. Ekonomik olanla siyasi olan arasındaki bütünlük önemlidir. Bu yüzden 'ekonomi politik' denmiştir. Ya da ekonomiden bağımsız bir siyaset, siyasetten bağımsız bir ekonomi mümkün değildir. Bir ülkedeki rejimin 'karakteri', büyük ölçüde o ülkenin emperyalist dünya sistemi içindeki 'yeri' tarafından belirleniyor. Türkiye'nin emperyalist hiyerarşideki, ya da "pramitteki yeri" veri iken burada emperyalist ülkelerdekine benzer bir rejim mümkün olamaz. Keşke olsa demekle de olmaz... Burada ya komprodor demokrasi olur ya da mevcut çerçeve aşılıp, sosyalist bir düzen kurulur... Öyleyse 'demokratik cumhuriyet' bir söylem olmanın ötesinde bir anlam taşımıyor. Ve bu kavramın Kürt sorunu ve onun çözümüyle de bir ilgisi yoktur. Zira Kürt sorunu UKTM alanına giren bir sorundur ve onu ancak 'uygun kavramlarla' tartışabilirsiniz... Demokratik cumhuriyet ayrı bir tartışma konusudur. Siyasi bir sorun olan Kürt sorunu da başka bir tartışma alanıyla ilgilidir. Tartışmayı 'demokratik cumhuriyet' tartışmasına dönüştürmek, neoliberalizmin, Yeni Dünya Düzeni'cilerin dayattığı "liberal demokrasi" denilene razı olmak demektir ki, buralarda "liberal demokrasi" de mümkün değildir. Liberal demokrasi söyleminin ne büyük bir yutturmaca olduğunu işçi sınıfı daha 19. yüzyılın başında yaşayarak öğrenmişti. Ve bu içi boş slogana karşı, "Ekonomik liberalizm demokrasinin düşmanıdır" karşı sloganını ortaya atmıştı... Eğer 'demokratik cumhuriyet' ve 'sosyalist cumhuriyet'ten hangisinin gerçekleşme olasılığı daha büyüktür denirse, birincinin imkansız ama ikincinin en azından 'olası' olduğunu büyük bir rahatlıkla ifade edebiliriz.

İkincisi, sorun, "demokratik cumhuriyet" kavramıyla ilgili ve asıl tartışma konusunu oluşturuyor. Bir kere siz kavramlara canınızın istediği zaman, canınızın istediği içerikleri yükleyemezsiniz. Eğer İrfan Cüre, "demokratik cumhuriyetten" Batı Avrupa'daki, ABD'deki, vb. rejimleri kastediyorsa, yani emperyalist ülkelerdeki rejimleri kastediyorsa, bu rejimler demokratik deniyor diye demokratik olmazlar ve değillerdir. Adı üstünde bunlar emperyalist ülkelerdir. Oralarda bir 'demokrasi oyununun' oynanabiliyor olması, başka yerlerde o kadarının bile mümkün olmamasıyla ilgilidir. Birindeki rejimin niteliği diğerini belirler durumdadır. Bu yüzden Almanya'da, İngiltere'de vb. olan, Nijerya'da, Meksika'da, Türkiye'de, Endenozya'da vb. olamaz. Emperyalist ülkeler dünyanın zenginliğine el koymaktan kaynaklanan 'avantaja' dayanarak, kendi emekçi sınıflarına 'biraz fazlasını' verebiliyorsa, bu başka yerlerdekilere 'daha azı' dayatıldığı içindir. Oralarda bir "sosyal uzlaşma" mümkün olabiliyorsa, bu emperyalist sömürünün başka yerlerde aynı 'uzlaşmanın' maddi temelini ortadan kaldırdığı içindir. Ekonomik olanla siyasi olan arasındaki bütünlük önemlidir. Bu yüzden 'ekonomi politik' denmiştir.

Üçüncü sorun 'mevcut rejimin kimin tarafından teşhir edileceğiyle' ilgili. İrfan Cüre: "Eğer", diyor, "işçi ve emekçi sınıflar bunun teşhirini kendileri yapacaksa, sendikalara, sendika uzmanlarına, işçi ve sosyalist partilerine, özgür ünivesitelere ne gerek var? İşçi ve emekçi sınıflar ne zamandan beri kendilerinden düzeni teşhir edecek ve dolayısıyla rejimi köklü değişime uğratacak bilince erişiyorlar? Bırakalım işçi ve emekçi sınıflarını, herhalde onlardan bir adım daha ilerde oldukları konusunda pek tartışmayacağımız sosyalist partilerimizin üyesi sendikacıların (ufacık bir örneği Yıldırım Koç) hali pür melali ortada değilmi?" diyor.

Benim söylediklerimden bu anlam mı çıkar? Biz ideolojik siyasi mücadelenin önemsiz olduğunu mu söylüyoruz? Birincisi şudur: Bir siyasi parti kendine ilerici, devrimci, sosyalist, vb. dedi diye, adı öyle kondu diye, kimileri de onu öyle sanıyor diye, bunlardan hiçbiri olması gerekmiyor... İkincisi; bizdeki 'sol örgütlerin' büyük çoğunluğunda burjuva düzeninin (ya da sınıflı toplumun) tüm pislikleri sürekli olarak 'yeniden üretiliyor'. Bu bakımdan üzerinde bulundukları asıl zemin sol değildir. Sol-sosyalist olmak kesin bir ideolojik-siyasi-etik, radikallik gerektirir. Oysa söylem bir yana bırakıldığında, söz konusu örgütlerin düzen-içi muhalefet aşamasının ötesine geçemedikleri görülür. Uzmanlara gelince, işçi sınıfının ve emekçi toplum çoğunluğunun en çok uzak durması gereken kesim bu 'uzman aydınlardır', Türkiye'de sendikalar gerçekten işçilerin örgütü müdür? Bir sendika'da profesyonel olarak çalışan uzmanın işi ne? İşçilerin, 'şu kadar ücret istiyoruz' diyebilmek için 'toplusözleşme uzmanına' ihtiyaçları mı var? Bir kere: Sendikalar sermaye sınıfının ya da bir bütün olarak burjuva sınıfının, işçi sınıfı içindeki 'kaleleridir'. İşe bu kaleleri düşürüp, gerçek işçi örgütlerini oluşturarak başlamak gerekiyor. İkincisi: Aydınlara haketmedikleri misyonları vehmetmek, sosyalist, marksist değil, burjuva bir görüş tarzıdır. Eğer, bizzat sendikalar, işçilerin kurtuluşunun önünde en büyük engel haline gelmişse, onlara hizmet eden 'uzmanlar' mı ideolojik netleşme sağlayıp, işçi sınıfının önünü açacaktır?

Tartışmanın özüne ilişkin benim söylemek istediğim kısaca bunlardır. Bu durum karşısında her halde yapılması gereken şey, tartışmayı 'sızma sorununun' olmadığı platformlarda sürdürmektir. İşte bu nedenle gazetedeki yazılarıma saygılarımla son veriyorum...

2 Ağustos '99

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ABD-Çin arasındaki rekabet derinleşiyor

Hegemonya savaşı yoğunlaşıyor

Sovyetler Birliği'nin dağıldığı dönemi izleyen ilk yıllarda Çin Halk Cumhuriyeti ABD emperyalizmi ile yakın ilişkiler içine girmiş, Moskova'nın zayıf düşmesinden yararlanarak Washington'un başlıca muhatabı olmaya soyunmuştu. Bu niyete cevap niteliğinde bazı mesajlarda verildi, Jiang Zemin Washington'da şatafatlı bir törenle karşılandı. Ancak, "yeni dünya düzeni" konusunda yayılan illüzyonlar gibi, Pekin Washington balayı da pek uzun ömürlü olamadı. Bazı karşılıklı sözlü sataşmaların ardından bugünkü konuma gelindi. Pekin Washington ilişkilerine uzaktan ve yüzeysel bakıldığında, hiç de olağanüstü bir durum sözkonusu değildir. Kitleler Çin basınının ABD emperyalizmine küfrettiğini ve Pekin'in de Taywan'ı korkutmaya çalıştığını sanıyor ve gerginliği sadece bundan ibaret görüyorlar. Ama, yaşananlar ve tutumlar biraz deşildiğinde, ortaya farklı bir manzara çıkmaktadır.

Balkan savaşı sırasında savaşa karşı yükselen tepkileri temel alarak, dikkatleri ısrarla ABD emperyalizmi ile Çin Halk Cumhuriyeti arasındaki rekabete çekmiştik. Pekin hükümetinin "Balkanlar'daki emperyalist barbarlığa" karşı tavır almasının arkasında başka hesapların olduğunu belirtmiştik. Zira Çin Halk Cumhuriyeti Balkanlar'da bir nüfuz alanına sahip değildir ve bu savaş onun "hayati" çıkarlarını fiilen hedeflememektedir. Ancak söz konusu her iki güç arasındaki gizli rekabet Balkan savaşı ortamında fiili bir biçim kazandı ve Çin'in Belgrad elçiliğinin kasten tahrip edilmesiyle birlikte bu ilişkilerin gerçek karakteri apaçık ortaya serildi.

Böylece, henüz adı tam olarak konulmamış olmasına karşın, ABD ile Çin arasında keskin bir rekabet dönemine girilmiş bulunulmaktadır. ABD emperyalizmi her ne kadar bu rekabetin ölçeğini küçümsüyor görünüyorsa da, özünde soğuk savaş dönemini çağrıştıran bir kamplaşmanın ilk köşe taşları döşeniyor. Yaşanması beklenen ve hatta kaçınılmazlaşan ABD ile Çin Halk Cumhuriyeti arasındaki gerginlik ve kamplaşmanın Doğu-Batı arasında yaşanmış olan soğuk savaşla benzerliği sadece biçimsel düzeyde olacaktır.

Soğuk savaşın sonu ve yoğunlaşan hegemonya savaşı

Doğu ile Batı arasındaki saflaşmanın tarihsel kökeni ideolojik-sınıfsaldı, temelinde sosyalizm ile kapitalizm arasındaki savaşım vardı. Bu net ayrım çizgisi zamanla, Sovyetler Birliği'nde yaşanan kapitalist restorasyon sürecine paralel olarak, bozulmaya uğramış, ideolojik çatışmanın yerini, başını ABD ile SSCB'nin çektiği iki militarist kamp arasındaki rekabet almıştı. Sovyetler Birliği ve sosyalist bloktaki kapitalist restorasyonun evrimci bir tarzda gerçekleşmesi, uzun bir sürece yayılarak yaşanması, rekabetin özünü karartıcı bir işlev görmüştür. Revizyonist blokun resmi söyleminin genelde anti-emperyalizm, anti-kapitalizm, sosyalizm vb. kavramlara dayalı olması, hegemonyacı rekabetin karakterini kararttığı gibi kitlelerde bilinç körelmesine de yol açmıştır. Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun dağıldığı sürece kadar kamuoyunda böyle bir kanı egemendi. Dünyanın iki zıt kampa bölünmüş olması, gerilimlerin, sonu gelmeyen anlaşmazlıkların, yerel savaşların başlıca nedeni sayılıyordu. Kapitalizmin mutlak egemenliği ele geçirmesi ile birlikte uyum ve uzlaşma ortamının baskın çıkacağı, her türlü ihtilafın diplomatik görüşmelerle kardeşçe çözülebileceği bir döneme girildiği düşünülüyordu.

Ancak soğuk savaşın son bulmasının yarattığı rehavet ortamı fazla uzun ömürlü olmadı. Kitlelere "Yeni Dünya Düzeni" adı altında propaganda edilen yeni dönemin, tam tersine, çelişkilerin hızla açığa çıktığı, rekabetin vahşileşerek keskinleştiği, hegemonya savaşının yoğunlaştığı bir dönem olduğu kısa zamanda ortaya çıktı. Blok politikasının yerini bu kez uluslararası ilişkilerin ABD emperyalizminin çıkarlarına endeksli olarak biçimlendirilmesi aldı. Açıkça ifade edilmese bile, yer yer soğuk savaş döneminin arandığı görülüyor.

ABD'nin küstahlığının ve açgözlülüğünün gerisinde kapitalizmin doğası var

Bunun böyle olmasını elbette ABD emperyalizminin açgözlülüğüne ya da küstahlığına indirgeyemeyiz. Tahran mollalarının yıllardır yaptıkları gibi, ABD emperyalizmine hep şeytani niyetler atfetmek ve gelişmeleri bu temelde tanımlamaya çalışmak, sürecin temel dinamiğini oluşturan faktörü yadsımaktır. Uluslararası ilişkiler Washington'un kötü ve şeytani niyetleri yüzünden değil, kapitalist-emperyalist sistemin doğal işlerliği ve ayak bağlarından sıyrılması sonucu böyle bir yörüngeye girmiştir. Sürecin başını ABD emperyalizminin çekmesi, gelişmeleri kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirmeye çalışması, onun günümüzde dünyanın en kudretli gücü olmasından kaynaklanıyor. Bu güç pekala bir başka mihrak da olabilirdi. Nitekim, aynı ölçekte olmasa da tarihte başka örnekler de mevcuttur.

Kapitalizm kendi bünyesinde çelişkileri, çıkar çatışmalarını, rekabeti ve nihayetinde bunların bir üst aşması olan savaşı barındırıyor. Güçlünün zayıfı ezmeye, yutmaya, yedeğine almaya ve gerektiğinde de yok etmeye çalıştığı bir sistemde, ABD emperyalizmi en büyük güç olarak tanık olduğumuz politikayı uyguluyor. Dünya pazarı üzerinde egemenliğini kurmuş olan kapitalizmin kalbi Wall Street borsasıdır, sistemin iktisadi aktörlerinin çoğunluğu ve en güçlüleri ABD kökenlidir, sistemin askeri jandarması Pentagon'un uluslararası uzantısı olan NATO'dur, vb... Biçimsel de olsa bir nevi köstekleyici işlev gören Doğu Blok'unun yok olması, kapitalist-emperyalist sistemin önderi ABD emperyalizmine yeni perspektifler açmıştır.

Körfez savaşı "Yeni Dünya Düzeni"nin bir bakıma başlangıç noktasını oluşturmuştu. Bu savaşın kim tarafından ve ne tür bahanelerle yapıldığını biliyoruz. Anti-Saddam koalisyon içinde yer almış olan bazı güçler sonradan figüranlık yaptıklarını ve bu savaşa alet edildiklerini itiraf etmişlerdi. Aradan uzun zaman içinde yaşanan bir dizi gelişmeyi saymazsak, en son örneği Balkan savaşı oluşturuyor. Bu savaş baştan sona kadar ABD emperyalizmi tarafından planlanıp yürütüldü. İleri sürülen bahaneler ile gerçek amaçlar arasındaki dev uçurum, sonuçlarının da gösterdiği gibi, gözler önünde. ABD emperyalizmi uyduruk gerekçelerle ve yedeğine aldığı güçlere paravana rolü gördürerek, Avrupa'ya askeri olarak yerleşmiş bulunuyor. Bu savaş sayesinde silah teknolojisini canlı hedefler üzerinde döne döne sınadı, dünya halklarına ve potansiyel rakiplerine gözdağı verme fırsatını da yaratmış oldu.

Körfez savaşı, Somali çıkartması, Sudan ve Afganistan'ın bombalanması, Yugoslavya'nın toplu tahribi... Sonuçta ABD yeni politik stratejisini başarıyla hayata geçirmektedir. Şimdi yapılmaya çalışılan bu fiili durumu uluslararası platformlarda meşrulaştırmak, yasal bir kılıfa büründürmektir. Eğer süreç böyle devam ederse, ABD emperyalizminin bu küstahlığına yasal bir biçim vermek hiç de zor olmayacaktır. Birleşmiş Milletler Örgütü'nün Washington tarafından nasıl kullanıldığı, bir özel kalem bürosuna indirgendiği ya da dıştalandığı sık sık görülmektedir. Kaldı ki ABD sorumluları bu fiili durumun artık bir gelenek sayılmasını, Birleşmiş Milletler bürokrasisinin gereksiz bir prosedür olduğunu ara sıra beyan etmektedirler de.

ABD emperyalizminin politik ve askeri alanda estirdiği terörü görmek, arka planını ve uzantılarını kavramak pek zor değildir. Washington dünyayı toptan gasp etmek için sadece politik ve askeri bağlamda faaliyet yürütmüyor. ABD'nin İMF ve Dünya Bankası aracılığı ile, geri kalmış ve gelişmekte olan ülkelere ağır mali ve iktisadi reçeteler dayatıyor. Kaba pazar gaspları, büyük sermaye transferleri, borsa vurgunları, tekel yutma operasyonları ve toplu işten atma politikaları üzerinden ifadesini bulduğu için, ABD'nin dünyanın iktisadi politikasını belirleme ve uygulanmasını denetleme, gerekirse cezalandırma çabası da kısmen yakından izlenebiliyor.

ABD dünya egemenliğini her alanda pekiştirmeye çalışıyor

Ama bazı alanlarda dönen dolapların teknik bir muhtevaya sahip olmasından dolayı, yaşanan gelişmeler emekçi kitleler tarafından yeterince izlenememektedir. Dolayısıyla önemi yeterince kavranamamaktadır. Sorunlar uzman çevrelerin bilgileri dışına fazla taşmamaktadır. Örneğin, Dünya Ticaret Örgütü bünyesinde uluslararası ticaret kuralları ABD çıkarları doğrultusunda belirlenmekte, Amerikan tekelleri egemen oldukları sektörlerde dünyayı topluca taşeronlaştırmaya çalışmaktadırlar. Geçen Mart ayında 48. sayımızda değindiğimiz muz savaşı bu bağlamda yalın bir emsaldir. İkinci örnek Internet'tir. Internet üzerinden yaygınca kullanılan, fakat sanıldığının tam tersine kitlelerce stratejik önemi pek kavranmayan modern haberleşme, iletişim ve geleceğin ticaret ağı ABD tekellerinin, Microsoft'un denetiminde normlaştırılmaktadır. Nihai hedef geleceğin iletişim ağını elinde tutmaktır. Üçüncü örnek beslenme sektörüne ilişkindir. Biyolojik teknoloji, genetik keşifler ve uygulamalar alanında da benzer bir süreçten geçiyoruz. Bu alanda ABD'nin kaydettiği mesafenin insanlığın ortak hizmetine sunulacak bir laboratuvar deneyimi olmadığı açıktır. Bu mevzilerden hareketle ABD emperyalizmi, dünya tarım üretimini

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://cantoy.org

Kaliforniya'daki tarım tekellerinin, Monsanto grubunun iradesine tabi kılmaya çalışıyor. Eğer süreç böyle ilerlerse, bir gün gelecek Anadolu'daki çiftçi, Monsanto tohum vermediği, ambargo uyguladığı ya da fiyatları yüksek saptadığı için buğday ekemeyecektir. Monsanto'nun reklam şiarı, perspektifin ölçeğini açıklıkla ifade etmektedir: *"Biyoteknoloji sayesinde tüm dünyayı besleyeceğiz!"*

Bu birkaç örnek şahsında görüldüğü gibi, sözkonusu olan toplu bir elkoyma operasyonudur. ABD emperyalizminin bu yayılmasından ve mutlak egemenlik arayışından rahatsız olmayan hiçbir güç yoktur. Bu bağlamda hep İngiliz emperyalizmi örnek verilir, ABD'nin "koltuk değneği" olarak anılır. Bunlar arasındaki yakın akrabalığı saklı tutarsak, aynı kategoride yeralan başka güçler de mevcuttur. Fakat, çaresizlikten ötürü, karşı bir güç oluşturamamalarından dolayı Washington'un yedeğinde yer alıyor, büyükle birlikte hareket ederek talandan pay koparmaya çalışıyorlar. ABD emperyalizminin dünyaya egemen olma çabasının mevcut aşamasında onunla birlikte hareket eden orta ölçekli çömezlerin pastadan pay aldıkları açıktır. Ama sürecin böyle devam edeceğini var sayarsak, önlerinde duran nihai seçenek, ya ABD'ye uşak ya da yem olmaktır.

Çin-ABD ilişkilerinde çelişkiler derinleşiyor

Sovyetler Birliği'nin dağıldığı dönemi izleyen ilk yıllarda Çin Halk Cumhuriyeti ABD emperyalizmi ile yakın ilişkiler içine girmiş, Moskova'nın zayıf düşmesinden yararlanarak Washington'un başlıca muhatabı olmaya soyunmuştu. Bu niyete cevap niteliğinde bazı mesajlarda verildi, Jiang Zemin Washington'da şatafatlı bir törenle karşılandı. Ancak, "yeni dünya düzeni" konusunda yayılan illüzyonlar gibi, Pekin Washington balayı da pek uzun ömürlü olamadı. Bazı karşılıklı sözlü sataşmaların ardından bugünkü konuma gelindi. Pekin Washington ilişkilerine uzaktan ve yüzeysel bakıldığında, hiç de olağanüstü bir durum sözkonusu değildir. Kitleler Çin basınının ABD emperyalizmine küfrettiğini ve Pekin'in de Taywan'ı korkutmaya çalıştığını sanıyor ve gerginliği sadece bundan ibaret görüyorlar. Ama, yaşananlar ve tutumlar biraz deşildiğinde, ortaya farklı bir manzara çıkmaktadır. Çin basını, ki bunu resmi ağızlar olarak algılamak gerekir, ABD'ye sert sataşmalarda bulunmaya devam ediyor. Belgrad elçiliği sorunu ciddi de olsa sadece bir bahanedir. İkincisi, birkaç hafta önce Çin nötron bombası denemesi yaptı ve artık bu teknolojiye hakim olduğunu açıkladı. Üçüncüsü, aradan bir kaç hafta geçmedi Çin bu kez 8 bin kilometre menzili olan bir kıtalar arası füze denemesi gerçekleştirdi.

Çin hızla silahlanıyor

Çok kısa bir zaman dilimi içinde Pekin'in verdiği bu mesajların adresi Tayvan değildir. Çin'in burnunun dibindeki bu minyatür adayı korkutmak için nötron bombasına, 8 bin kilometrelik menzili olan nükleer füzeye ihtiyacı yoktur. Çin açıkça daha büyük ölçekli amaçlara yönelik hızlı bir silahlanmaya girişmiştir. Washington temsilcilerinin Çin'in bu militarist kampanyasına karşı takındığı tavır ise son derece anlamlıdır. Beyaz Saray sözcüsü, *"biz zaten böyle bir denemenin yapılacağını bekliyorduk"* demekle geçiştirirken, bir başkası da *"bizde onbinlerce nükleer füze bulunuyor, Pekin'in yaptığı deneme anlamsızdır"* diyerek, gelişmeyi kasten küçümsemeye çalışmaktadır. Oysa, aynı ABD birkaç yıl önce Sudan'da belki kimyasal silah icadında kullanılıyor diye bu yoksul ülkenin tek ilaç fabrikasını bombalayıp tahrip etmişti. Aynı hassasiyetin Çin gibi bir ülkeye, üstelik New York'u vurabilecek kıtalar arası bir nükleer füze denemesine karşı gösterilmemesi dikkati çekicidir.

Pekin ABD emperyalizminin dünyaya her alanda tek başına egemen olma girişimine taş koymak için hızla silahlanmaya başlamıştır. Sorun sadece militarist muhtevada değildir. Silahlanmanın arka planında pazar sorunu duruyor. Soğuk savaşın sonu ile birlikte yaşanan ve sıraladığımız deneyimlerden çıkan sonuçlar Çin'i böyle bir yörüngeye girmeye zorlamıştır. Pekin zaman kaybetmeden en kısa süre içinde kendisini ABD'nin bu küstahlığa karşı koruyabilir bir konuma taşımak istiyor. Atılan adımlar bir başlangıçtır ve gerisi gelecektir. Amaç, yeterince güçlenerek bir baş olabilmektir. ABD emperyalizminin takındığı tavır da bunu doğruluyor. Washington ateşin üzerine körükle giderek Pekin'i karşına almayı ve onun açıktan kendisine açıktan bayrak açmasını istemiyor. Washington Belgrad elçiliğinde hayatlarını kaybeden Çin memurları için 4,5 milyon dolar tazminat ödemeyi kabul etti. Elçilik binasının tamiratı için de önümüzdeki günlerde yeniden pazarlığa oturulacak. Bu dosyanın bir an önce kapanması gerekiyor. Zira ABD'nin küstahlığına karşı dünyada ifade kanallarını bulamayan yoğun bir hoşnutsuzluk mevcut. Eğer Çin ABD ile herhangi bir bahaneden ötürü açıktan bir bilek güreşine girmek zorunda kalırsa, birikmiş bulunan bu tepkiler bir yerden patlama yollarını aramak durumunda kalacaktır. Bu güne kadar gerek Körfez'de gerekse de Balkanlar'da doğan fırsatlar ABD karşıtı kitle gösterilerini aşan, bazı devletleri de kapsayan güçlü bir cereyanın doğmasına yetmedi. Muhatabın Çin olması durumunda ortaya çıkacak olan tablo bambaşka bir karakterde olacaktır.

Ancak, ilk adımları atılan bu saflaşma, yukarıda da belirttiğimiz gibi, soğuk savaş dönemine sadece biçimsel düzeyde bir benzerlik gösterecek, hatta çok daha geri bir konumda yaşanacaktır. Çin yönetimi iktisadi krizin temellerinden sarstığı toplumsal birliği korumak, pekiştirmek için kitlelerin geri duygularına seslenmekte, ABD'ye karşı milliyetçi-şoven bir kampanya yürütmektedir. Bu bağlamda Çin Komünist Partisinin anti emperyalist söylemi ile Tahran mollalarının anti-Amerikancılığı arasında paralel bir benzerlik sözkonusudur. Dolayısıyla, eğer Pekin bir gün Çin Komünist Partisi önderliğinde ABD emperyalizmine bayrak açarsa, açacağı bayrak kızıl değil, Çin milliyetçiliğinin nüfuz arayışının, pazarlarının bayrağı olacaktır.

Güney Afrika:

Kamu emekçilerinin eylemlilikleri yaygınlaşıyor

G. Afrika'da Apartheid rejiminin yıkılmasının üzerinden 6 yıl geçti. Ama sermayeyi hedef almayan bir mücadelenin sonuçsuzluğu kısa sürede ortaya çıktı. Bu süreçte G. Afrika'da beyaz burjuvazinin hükümeti siyahlara devretmesinin dışında değişen bir şey olmadı. ANC hükümeti programına aldığı halkın konut, elektrik, sağlık, eğitim, alt yapı, işçi ve emekçilerin sosyal-siyasal haklarının düzeltilmesi, ordunun demokratikleşmesi vb. hiçbir temel sorununu çözemedi. Dahası işçi ve emekçilere saldırı programları dayatıldı. Özelleştirmeler yaygınlaştı. Eğitime ayrılan pay düştü. İşsizlik %34'lerde seyrediyor. Devlet demiryolları ve Telekom'da özelleştirme sonucu 40 bin, altın madenlerinde 28 bin işçinin kaybedeceği açıklandı. Bugüne kadar enerji sektöründe 9 bin işçi, kömür sektöründe binlerce işçi işini kaybetti.

Bu durum işçi ve emekçilerde öfkeyi büyütüyor. Sendikaları grev kararı almaya zorluyor. Geçtiğimiz hafta yüzbinlerce kamu çalışanının başlattıkları ücret artışı için ve işten atılmalara karşı eylemler, boykotlar, grevler, yürüyüşlerle sürüyor. Eylemlilik geçtiğimiz Perşembe günü, hükümetle %10'luk ücret artışında anlaşmaya varılamaması üzerine, Johannesburg'da 500 bin kamu emekçisinin gösterisiyle başladı. Hükümetin yumuşama göstermeyeceği açıklaması öfkeyi daha da büyüttü. Onbinlerce kamu çalışanı Cuma günü Maliye Bakanlığı'na doğru yürüyüşe geçtiler. Ülkenin birçok kentinde Cuma günü 4 sendikanın çağrısıyla öğle mesaisinde miting ve gösterilerle destek verildi. Daha sonra Vopstadı ve çevresindeki sendikalar da grevcilere katıldılar. Okullarda ders yapılmadı. Kıyı metropollerinin merkezlerinde yürüyüşler sürdü. Haftanın başlamasıyla okullar açılmadı. Sağlık sektöründe çalışanlar iş bıraktı ya da işi yavaşlattı. Eylemler değişik biçimlerde yayılarak sürüyor.

1.2 milyon üyeli sendika fedarasyonu COSATU, devlet demiryolları ve Telekom'da işten atılmalara, altın madenlerinde işyerlerinin yokedilmesine karşı eylem hazırlıkları içinde olduklarını açıkladı.

Brezilya'da kamyon sürücülerinin eylemi

Brezilya'da Cardosa başkanlığındaki sermaye hükümeti, İMF'nin direktifleri doğrultusunda sosyal harcamaları kısıtlayarak, vergileri yükselterek, yağma ve talan politikalarına devam ediyorlar. Soygun uygulamalarından biri de yol kullanım ücretinin artırılmasıydı. Karar kamyon sürücülerinde büyük bir öfkeye yol açtı.

Kamyon sürücüleri greve giderek, tüm yollara barikatlar kurdular. Devlet silahlı güçlerini kamyoncuların üzerlerine saldı. Direnişçilerin kararlılığı karşısında 4. gün yol kullanım ücretinden vazgeçtiklerini açıklamak zorunda kaldılar.

Sürücülerin 4 gün süren grevi süresince ülkenin büyük bölümünde hayat felce uğradı. Bazı yerlerde yiyecek sıkıntısı ve petrol sıkıntısı çekilirken, bazı işverenler işyerlerini kapatmak zorunda kalacaklarını açıklıyorlardı. Zira işyerine gelecek olan parça ve malzemeler kamyoncuların grevleri ve sokaklardaki barikatları nedeniyle sağlanamıyordu.

Sermaye ve hükümeti, kamyon sürücülerinin kararlı mücadelesi karşısında sadece 4 gün dayanabildi. İşçi ve emekçilerin üretimden gelen güçlerini kararlılıkla kullandıkları koşullarda ne muazzam bir güce sahip oldukları ve karşılarında hiçbir gücün duramayacağı bir kez daha görüldü.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rantey.org

Bir kez daha diz çöken onlar oldu

Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!

Milliyetçi hükümetin sözde "demokrat" Adalet Bakanı 2000 Mayıs'ında F Tipi cezaevi uygulamasına geçeceklerini söylüyordu. Bu sözler 2000 Mayıs'ında hücre saldırısına tüm hızıyla geçileceği anlamına geliyordu. Ama bu arada hücre saldırısı küçük çapta da olsa başlatılmıştı. Çankırı Valisi'nin arabasının bombalanması eylemini gerçekleştirdikleri iddiasıyla tutuklanan Kemal ve Bülent Ertürk "can güvenliği" gerekçesiyle Eskişehir tabutluklularına kapatılmışlardı. Ertükler'in Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne gitmek için açlık grevine gittiği koşullarda, devlet "can güvenliği" gerekçesiyle, onları Eskişehir tabutluklarında tutuyordu. Amacı Eskişehir tabutluklarını bu şekilde uygulamaya sokarak hücreleri sinsice oturtmaktı. Bunda başarılı olsaydı, bundan sonra birçok devrimci tutsak benzer gerekçelerle hücrelere konulacaktı. Ne var ki planları tutmadı. Tam da ÖO ve SAG yıldönümünde şehitlerimize kızıl bir demet karanfil gibi zafer sunduk: Hücreleri bir kez daha yıktık.

Hak gaspları, keyfi uygulamalar, provakasyon ortamı...

Son aylarda cezaevleriyle ilgili haberler gazete sayfalarından eksik olmuyor. Bundan böyle eksik olacak gibi de görünmüyor. Çünkü hak gaspları, keyfi uygulamalar, dahası açık provokatif hareketler, cezaevlerini her an her şeyin olabileceği bir atmosfere büründürüyor.

Muayene olmak için hasteneye gidip, askerin saldırısı sonucu tedaviye ihtiyaç duyacak hale gelmek, ya da duruşmaya adeta çarpışmaya gider gibi bir hazırlıkla gitmek, sıradan olaylar değil. Görüş günleri ise apayrı bir işkence. Bazı cezaevlerinde arama o kadar alçakça yapılıyor ki, görüşçüler iç çamaşırlara dek aranmaya çalışılıyor. Görüş sonrası cezaevi çıkışında gözaltına alınmalar ise son zamanlarda yoğunlaştı. Yasal yayınlar tutsaklara verilmezken, mektuplar yolda "kaybediliyor". Kısacası, insanca yaşam koşulları olabildiğince kısıtlanmaya çalışılıyor. Temel ihtiyaçlar bile engellenerek, tutsaklara zindan içinde zindan yaşatılmaya çalışılıyor.

Bedel ödeyerek kazandığımız haklarımızın gasp edilmesine sessiz kalmamız beklenemezdi . Herşeyden önce insanca yaşamak için yeniden bedel ödemeyi, ama aynı zamanda bedel ödettirmeyi göze aldık ve alacağız.

Sermaye devleti kirli yöntemlerle Çankırı zindanından tutsak kaçırdı

Çankırı zindanında DHKP/C'li tutsakların JİTEM'ci kontra Turan Ünal'ı cezalandırmalarına, idare, malta kapılarını kapatma ve adli mahkumlarla ilişkimizi kesme saldırısıyla karşılık verdi. PKK ve yörüngesindekileri dışta tutarsak, elbetteki bu saldırıya boyun eğilmedi. Deyim yerindeyse, günlerce psikolojik savaş yürütüldü kapı kapatılması konusunda.

Sinirlerin oldukça gergin olduğu -kapı sorununun yaşandığı dördüncü gün- DHKP/C davası tutsağı iki kişi Ankara DGM'ye duruşmaya götürüldüler. Birinin yaşadığı ruhsal sorunlardan dolayı askere önce koğuşa gitmek istemediğini söylemesi, ama hemen yaptığı hatayı anlayarak koğuşa dönmek istediğini söylemesi, askerin onu zorla alıkoymasının önünü alamadı. Asker bu arkadaşı alıkoymak için ona ve beraberinde giden yoldaşına azgınca saldırdı (bu arkadaşın kaburgası kırıldı). Sloganları duyan tutsaklar şebeke kapılarını patlatarak, kapı altına kadar inip arkadaşlarını askerin elinden kurtardılar. 15 dakika içinde 8 gardiyan rehin alınmış, cezaevi 1. şebekeye kadar ele geçirilmişti. Cezaevi idaresinin saldırmayacağız "sözü" alındıktan sonra rehinler bırakıldı ve eylem birkaç saat içinde bitirildi.

Asıl gerginlik bir gün sonra tırmandı. Kontranın cezalandırılmasını üstlenen Cemalettin Polat, Çankırı Ağır Ceza Mahkemesi'nde ifadesi alınacağı gerekçesiyle çağırıldı. Ancak, götürüldükten 4-5 saat sonra Ankara DGM'ye gönderildiği söylendi. Geceyarısı 23:00 sıralarında ise Ankara Merkez Kapalı Cezaevi almadığı için Cemalettin'in Eskişehir tabutluklarına götürüldüğü haberini aldık. Kısacası Cemalettin kirli yöntemlerle kaçırılmıştı.

Bizce hemen o an rehin eylemi başlatılmalıydı. Ama nedense CMK buna uzak durdu. Eylem aşama aşama tırmandırılacaktı. Şimdi sayım vermeme eylemiyle yetinilecekti. Sayım vermeme eylemine, TKİP, DHKP/C ve TDKP tutsakları katıldılar.

Sonuçta rehin eylemi geç alınmış bir karar oldu. Cemalettin'in kaçırıldığı gün Ertürkler açlık grevinin 50'li günlerindeydiler. Her geçen dakika Ertürkler'in ölümüne doğru atılan bir adımdı. CMK bu konuda anlaşılması güç bir tutum sergiledi. Üstelik Cemalettin'in kaçırılması kabul edilemez bir durumdu, onun mutlaka tabutluklardan çıkarılması gerekiyordu. Aksi takdirde sermaye devleti bu yönteme daha sık başvurma cüretini kendinde bulacaktı. Gelinen aşamada cezaevlerinde sayım vermeme eylemiyle hak alınamayacağı apaçık bir gerçektir. Pratikte de böyle oldu. On günü aşan sayım vermeme eylemi süresince devlet tınmadı bile.

Gecikmeli de olsa CMK nihayet rehin eylemi kararı aldı. TKİP'li tutsaklar olarak eylemde yerimizi aldık.

48 saat süren eylem ve kazanma kararlılığı

19 Temmuz günü rehin ve barikat eylemi kararı alındığı haberi geldi. Gece 23.00 sularında eylem başladı. Kapımız patladığında siper yoldaşlarımız bir grup gardiyanı rehinleri tutacağımız yere doğru götürüyordu. 15-20 dakika içinde operasyon ihtimali olabilecek tüm kapılara barikat kurulmuş, 14 gardiyan rehin alınmış ve 48 saat boyunca tutulacakları yere götürülmüşlerdi.

Bir saldırı olmadığı sürece rehinler misafirimizdi. 48 saat boyunca aileleriyle görüşmeleri de dahil tüm ihtiyaçları karşılandı.

Adli mahkumların katılımı önceki eylemlere oranla epey gerilemişti. Buna rağmen yine de, affın gündemleştiği koşularda, hatırı sayılır bir katılım vardı adli mahkumlardan. Elbette PKK ve yörüngesindekiler eylemin uzağında durdular.

Eylem iki gün sürdü. Birinci gün Adalet Bakanı "sonuçlarına katlanırlar" diyerek saldırı tehditinde savurdu. Ama bir kez daha tehditler sökmedi. Diz çöken bir kez daha onlar oldu. Zafer muştusu yine eylemin başladığı saatlerde gece 23.30 sularında geldi. Ertürkler Nevşehir cezaevine, Cemalettin ise Bartın cezaevine sevk edilecekti.

21 Temmuz '96, Aygün Uğur'un, ilk şehidimizin ölümsüzleştiği gündü. Zaferimiz onun şahsında şehitlerimize sunulan bir armağan oldu. Onların boyun eğmez kararlılığıyla hücreleri bir kez daha yıktık.

Çankırı Zindanı'ndan TKİP'li Tutsaklar

ÖO-SAG direnişimizin yıldönümü, zafer ile karşılandı!

Zindanlar bir kez daha, 19 Temmuz-21 Temmuz tarihleri arasındaki rehin alma direnişleriyle sarsıldı. 20'ye yakın cezaevinde değişik eylem biçimleriyle süren direnişimizin temel talebi, zorla Eskişehir tabutluğunda tutsak edilen 2 TKP/ML'li 1 DHKP/C'li arkadaşın oradan, devrimci örgütlerin bulunduğu cezaevlerine sevk edilmesiydi.

Bursa Cezaevi'nde, daha önce sayım vermeme, havalandırma kapılarını kapattırmama, basın açıklaması yapma biçiminde başlayan direnişimiz, 19 Temmuz gecesi 5 personelin rehin alınmasıyla bir üst biçime sıçratıldı. Tavrımız netti, zaten 20 Mayıs-27 Temmuz arası F tipleri/hücrelere karşı başlattığımız kampanyanın içerisindeydik. Zira eylemden 1 hafta önce TKP/ML'ye aynı öneriyi de götürmüştük!

Eyleme 7 devrimci yapı katıldı; TKİP, TKP/ML, TİKB, MLKP, HDÖ, DHKP/C ve TKP(ML). Geçmiş direnişlerdeki geri tutumuna rağmen TDKP ve TKEP tutsakları da, bu direnişte sloganlarımıza katılarak destek verdiler.

Eş-güdümlü ve eş-zamanlı bir politik refleksin somutlanması olan direnişimizin, sermayenin psikolojik hegemonyasını kırması açısından, ek politik kazanımları olmuştur. Roma sürecinden (A. Öcalan'ın tutsak edilişi, seçimler) bugüne, sermayenin pervasızca yürüttüğü faşist terör bu süreç içerisinde ilk defa kırılmıştır! Düşman, bu pervasız yöneliminden aldığı güçle, katliam tehditleri savurarak direnişi sindirmeye çalışmıştır. Fakat devrimci direniş, kararlılık ve cüret karşısında, özünde sermayenin ne kadar da güçsüz olduğu kitleler nezdinde teşhir olmuştur. Adalet Bakanı'nın açıklamasında ve medyanın haberlerinde PKK'nin direnişe katılmamasına özel bir vurgu yapılması ise dikkat çekici bir olgudur. Yeni bir faşist saldırı olduğu F tipinin/hücrelerin hayata geçirileceği açıklamalarıyla ayyuka çıkan suni "genel af" tartışmalarının gerçek içeriği direnişimizde bir kez daha kanıtlanmıştır.

Fakat mevzi politik zaferimizin arka planında, sermayeyi oldukça sarsan kendiliğinden işçi-emekçi kitle direnişleri vardır. Sermaye ajanları olan sendikal bürokrasinin şer cephesi ESK güçlerinin itfayeci rolüyle (Evrensel , "Emek Cephesi" olarak selamlıyor bu oluşumu!) cendereye almak istediği hava boşaltma eylemlerinin, denetiminden çıkmasından ve politize olmasından büyük kaygı duymaktadır. Böyle bir zamanlamayla gündeme giren zindan direnişlerinin, işçi sınıfının devrimci enerjisiyle birleşmesi bir yana, yakınlaşması korkusu dahi, mevzi direnişimizin zaferini düzleyen uygun bir zemin hazırlamıştır. Tıpkı, devrimci tutsakların direnişinin işçi-emekçi sınıfların devrimci politikalarla direnmeleri halinde kazanacakları zemini düzlemesi gibi!

Kriz yönetiminde ustalaşan sermaye devletinin, devrimci politikayla cepheden karşı karşıya kaldığında, "Devletin gücünü göstereceğiz" argümanlarına sarılması, aslında ne kadar da zavallı olduğunun kanıtından başka bir şey değildir.

Kahrolsun kapitalizm ve barbarlık!
Hücreleri yıktık, yaşasın ÖO-SAG direnişimizin 3. zafer yıldönümü!
Bursa Özel Tip Cezaevi/TKİP tutsağı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İşçi-emekçi barikatlarına!

Yükselen işçi-emekçi hareketini, biz devrimci komünistler olarak coşkuyla karşılıyoruz. Proletaryanın hayalet görüntüsünün çelik bir balyoz gibi resimleşmesi ve bunun sosyal bir refleks olarak netleşmesi, devrimin güncelliğinin somut bir kanıtıdır. İşte burada birleşik militan mücadele büyük önem taşımaktadır. Bu mücadelenin "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" sloganıyla formüle edilmesi yakıcı bir görevdir.

Önümüzdeki günlerde sermaye boş durmayacak, devrim ve sosyalizm mücadelesine saldırmak için tüm imkanlarını seferber edecektir. Medyasıyla birlikte A. Öcalan üzerinden şovenist propaganda yükseltmesi, idam çığlıklarıyla toplumun tepkisini ya da çekirdeğe inerek işçi emekçilerin tepkisini farklı yönlere kanalize etmeye çalışması, günün sınıfsal ayrım değil "milli" birlik günü olduğu üzerine demagojiler yapması, sermayenin hazırlıklı olunması gereken saldırılarından muhtemel olanlarıdır.

Sermaye iktidarına karşı, üretimden gelen gücümüzü kullanalım. Büyüyen öfkemiz sokağa inmelidir. Eylem olmalı, direniş olmalı, grev olmalıdır. Sermaye ve onun saldırılarına yanıt verilecek yer toplantı salonları değil, işçi emekçi barikatlarıdır.

***

Anadolu'nun dört köşesinden gelen, direnişçi kardelen gülüşleri ile Kızılay'ı ısıtan yoldaşlarımıza bin selam olsun!

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!

T. Tunç/Antalya

"Dövüşerek öldüler, güneşe gömüldüler"

"Saraylar, saltanatlar çöker
Kan susar bir gün zulüm biter
Menekşeler de açılır üstümüzde
Leylaklar da güler
Bu günlerden geriye
Bir yarına gidenler kalır
Bir de yarınlar adına direnenler
Bitmedi daha sürüyor o kavga
Ve sürecek
Kızıl bayrağı,
sermayenin burçlarına dikinceye dek
Bitmedi daha sürüyor o kavga
Ve sürecek
Yer gök kıpkızıl oluncaya dek"

'96 yılında sermayenin sınıflar mücadelesinin farklı bir alanı olarak gördüğü cezaevlerine dönük tahammülsüz ve saldırgan tavrının bir ürünü olan ve 12 kızıl karanfilin ölümsüzleşerek bayraklaştığı SAG ve ÖO şahsında tüm devrim şehitleri 1 Ağustos Pazar günü saat 12:30'da İskenderun HADEP'te anıldı.

Kızıl Bayrak, Atılım, Alınterimiz ve Direniş'in ortak çabaları sonucu gerçekleşen anmaya HADEP'lilerin de katılımıyla yaklaşık 70-80 kişi katıldı. Anma SAG ve ÖO şahsında tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşuyla başladı. Daha sonra "Bir türküdür direniş" türküsü ortak ağızlardan yükselmeye başladı. Ardından ortak hazırlanan açılış konuşmasında sınıf savaşımları tarihinin belirli dönemeçlerine damgasını vuran önemli olaylar, bu olayların nedeni ve gelişme seyri, '82, '84, '96 SAG ve ÖO direnişlerinde somutlaştırılarak anlatıldı. Daha sonra Adnan Yücel'in "Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek" şiiri okunduktan ve SAG ve ÖO şehitlerinin hayatları teker teker okunduktan sonra, Çağrı şiir grubunun okuduğu "Uzun ömürler şehri" şiiriyle süren anmaya, Kıvılcım müzik grubu şarkı ve türküleriyle eşlik etti. Bir HADEP'linin SAG ve ÖO ile ilgili duygu ve düşüncelerinden oluşan yazıyı okuduktan sonra kapanış konuşması okundu.

Kapanış konuşmasında, sermayenin İMF direktifleri doğrultusunda işçi sınıfına dönük saldırılardan genel anlamda bahsedildikten sonra, sınıfın öncülerine dönük cezaevlerinde estirilen terör, sessiz katletme politikasının dışında SAG ve ÖO'nun 3. yıldönümünde sınıfa ve öncülerine dönük tahammülsüz saldırı furyasıyla beraber "F" tipi cezaevlerinin gündeme sokulması ve bu gibi saldırılardan en genel anlamda bahsedildikten sonra anma programı sona erdi.

SAG ve ÖO şehitleri ölümsüzdür!
Yas tutmuyoruz diz çöktürdük!
Yaşasın devrimci dayanışma!

***Kızıl Bayrak*/Antakya**

"Biz sesimizi kıstıkça iliklerimize kadar sömürülmeye devam edeceğiz!"

Herkese dostça merhaba;

Ben Kayseri'de bir Kızıl Bayrak okurunun annesiyim. Biz, işçi kökenli olduğumuz için şimdiye kadar devamlı ezildik. Ve bu ezilmeye hep "kader" diye ses çıkarmadık. Ama şimdi anlıyorum ki ezilmek insanların kaderi değil. İnsanlar sesini birleştirdikçe istedikleri herşeye sahip olurlar.

Daha önce köylerde zenginlerin tarlalarında çalışırdık. Sabahtan akşama kadar güneşin altında ter dökenler hep biz olurduk. Çocuklarımız daha kundaktayken onları ağaç gölgelerine bırakıp çalışır, ama yine de emeğimizin karşılığını alamazdık. Daha sonra baktık ki, aldığımız para karnımızı zor doyuruyor. Biz de çareyi şehre göç etmekte bulduk. Böylece kurtulacağımızı zannediyorduk. Ama insanların sömürülmesi şehirde bir kat daha fazla. Bu kez bizi sömürenler zengin tarla sahipleri değil, patronlardı. En zor koşullarda çalıştık, sesimizi çıkarmadıkça haklı olan, güçlü olan yine patron oluyor.

Oğlum işçinin-emekçinin düşüncelerini savundukça devamlı ona karşı çıktık. "Başkaları seni ilgilendirmez, sen kendini kurtar" dedik. Mitinglere katıldıkça ona izin vermedik. Ama şimdi anlıyorum ki hakkımızı almanın yolu mitinglerden geçiyor.

Oğlumun okulu tatile girdiğinden bu sefer işe girip çalışmaya başladı. Fakat girdiği fabrikanın çalışma koşulları çok ağırdı. Gece 10'lara kadar devamlı çalışıp, hafta sonları mesaiye giderdi. Buna karşılık aylıklarını geç alırlar, mesai paralarını ise hiç alamazlardı. Bu sebeplerden dolayı arkadaşlarıyla konuşup mesaiye kalmamaya karar vermişler. Ve 25 kişi işten atıldı. Paralarını alamadıkları gibi bir de patronun tehditlerine maruz kalmışlar.

Tabii paramızı içerde bırakamazdık, fabrikaya ben gittim. İşten çıkanlar da fabrikaya gelmiş kapıda oturuyorlar, patron ise bunlara parayı vermeyeceklerini söylüyor. Ben içeri girip, parayı isteyince dört milyon verdi. Ben de; "Sadaka değil, hakkımı istiyorum" diyerek parayı almadım. Daha sonra dışarı çıktım ve bekleyen işçilerin yanına gittim. Dedim ki; "siz buraya susmaya değil, hakkımızı almaya geldiniz. Böyle koyun gibi oturmakla hiçbir şey elde edemezsiniz".

Bir müdür yanımıza gelerek "sen bir kadınsın, ne işin var burada" dedi. Ben de "çalıştırmaya, sömürmeye gelince kadın-erkek dinlemiyorsunuz da şimdi mi kadın olduğumuz aklınıza geldi?" dedim.

Bu arada işçiler dağılınca bana parayı vereceklerini söylediler. Benim mücadelem sadece kendi param için değildi. Ve ancak herkesin parası verildiğinde susacağımı söyledim.

Altı saat fabrika bekledim, ve istediğimi elde ettim. Bütün işçilere para karşılığında senet verdiler, ben ise oğlumun parasını aldım. Ertesi gün 10 kişinin dışında fabrikada hiç kimse işbaşı yapmamış.

Ve şimdi daha iyi anlıyorum ki, biz sesimizi kıstıkça iliklerimize kadar sömürülmeye devam edeceğiz. Ama biraz sesimizi çıkarmaya başlayınca istediğimiz herşeyi alıyoruz. Ve gerçek kurtuluşun yolu birlik olmaktan geçiyor.

Kurtuluş yok tek başına
ya hep beraber, ya hiçbirimiz!
Kayseri'den komünist bir anne

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Komünist faaliyet engellenemez!

Sermaye devleti, toplumsal muhalefetin ivme kazandığı şu günlerde ilerici, devrimci güçlere faşist saldırılarını azgınca sürdürüyor.

3 Ağustos '99 Salı günü saat 21:30 civarında komünistlerin en meşru araçlarından biri olan afiş çalışması sırasında 3 okurumuz sermayenin kolluk güçleri tarafından gözaltına alınmıştır. (Cesur Türk, Hüseyin Bozbağ, Uğur Keskin).

Okurlarımız gözaltında bulundukları süre zarfında kaba dayak, hakaret, tehdit, psikolojik işkenceye maruz kalmışlardır.

Sermaye devletinin işçi, emekçi ve öğrencilere uyguladığı baskıları, imha politikalarını boyutlandırarak sürdürdüğü şu günlerde biz komünistler olarak, ezilen sınıfı bilinçlendirmek ve kazanarak, sermaye devletini yıkma görevi için tüm pratik araçlarımızı, bütün baskılara rağmen onurlu devrim mücadelesi için kullanmaya devam edeceğiz.

İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!
Kahrolun kapitalizm,
yaşasın devrim ve sosyalizm!

Kurtuluş yok tek başına

ya hep beraber

ya hiçbirimiz!

Direne direne

kazanacağız!

Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org